

Thủ Lĩnh, Tôi Yêu Em !

Contents

Thủ Lĩnh, Tôi Yêu Em !	2
1. Chương O: Giới Thiệu	2
2. Chương I: Bắt Đầu Từ Một Kết Thúc	4
3. Chương Ii: Cô Bạn Ôn Áo	5
4. Chương Iii: Một Đêm Khó Quên	6
5. Chương Iv: Hàn Gắn Vết Thương Tình Bạn	8
6. Chương V: Cuộc Hẹn Bất Ngờ	10
7. Chương Vi: Oan Gia Ngõ Hẹp	12
8. Chương Vii: Ở Chung (phần 1)	14
9. Chương Viii: Ở Chung (phần 2)	15
10. Chương Ix: Bắt Đầu Cuộc Sống Hôn Nhân Miễn Cường	17
11. Chương X: Du Học Sinh Hàn Quốc	19
12. Chương Xi: Hợp Bang	21
13. Chương Xii: Rắc Rối Với “mẹ Chồng”!	23
14. Chương Xiii: Giáng Sinh Đặc Biệt (p1)	24
15. Chương Xiv: Đau	25
16. Chương Xv: Bệnh	27
17. Chương Xvi: Giáng Sinh Đặc Biệt (p2)	30
18. Chương Xvii: Giáng Sinh Đặc Biệt (p3)	31
19. Chương Xviii: Món Quà	34
20. Chương Xix: Người Yêu Trong Quá Khứ	36
21. Chương Xx: Tai Nạn	38
22. Chương Xxi: Lời Yêu	40
23. Chương Xxii	42
24. Chương Xxiii: Chạm Mặt	45
25. Thông Báo	47
26. Chương Xxiv: Chủ Nhật Một Mỗi	47
27. Chương Xxv: Mưa Đầu Mùa	50
28. Chương Xxvi+ Xxvii: Lovely Girl	52
29. Chương Xxviii: Ghen Tuông Vô Cớ	55
30. Chương Xxix: Một Buổi Sáng Đầy “màu Hồng”.	58
31. Chương 30: Nghi Ngờ	60
32. Chương 31: Sister	63
33. Chương 32: Người Mẹ Thứ Hai	67
34. Chương 33: Ichiru!	69
35. Chương 34: Câu Chuyện Của Haruko Và Rian.	71
36. Chương 35: Nữ Vương	74
37. Chương 36: Cô Em Họ Gian Xảo	77
38. Chương 37: Tương Lai Không Có Anh	80
39. Chương 38: “vị Khách Lạ Mặt”?	84
40. Chương 39: Sự Thật Giả Tạo. (phần 1)	86

41. Chương 40: Sự Thật Giả Tạo. (phần 2)	88
42. No Caption	91
43. Chương 41	91
44. Chương 42	94
45. Chương 43: Bật Mí Bí Mật	97
46. Chương 44: Một Lần Trở Về...hàng Ngàn Giông Tố...	100
47. Chương 45: Âm Sát... Nhịp Đập Con Tim Lạnh Lẽo	104
48. Chương 46: Sự Bá Đạo Của Thủ Lĩnh	108
49. Chương 47: Thư Dự Tiệc	110
50. Chương 48	113
51. Preview	116
52. Chương 49: Gặp Lại Người Cũ	118
53. Chương 50: Bắt Cóc	120
54. Chương 51	123
55. Chương 52	125
56. Chương 53: Cắt Đứt Quan Hệ	129
57. Chương 54: Máu Trên Bầu Trời.	131
58. Chương 55: Quyết Định	134
59. Chương 56: Hai Nỗi Đau	137
60. Chương Cuối: Trọn Đời Có Nhau	141
61. Ngoại Truyện 1: Tuần Trăng Mật.	145
62. Ngoại Truyện 2	147
63. Ngoại Truyện 3: Natsu.	152
64. Ngoại Truyện 4: “bắt Cóc” Thử Lòng.	156
65. Lảm Nhảm =)))	164

Thủ Lĩnh, Tôi Yêu Em !

Giới thiệu

Từng ngày trôi qua, tôi và anh dần thân thiết hơn. Từ tháng trôi qua, anh đã đánh cắp trái tim tôi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-linh-toi-yeu-em>

1. Chương 0: Giới Thiệu

Trước khi bắt đầu giới thiệu nhân vật, au đây xin giới thiệu về truyện xiu.

Tên: Thủ Lĩnh, Tôi Yêu Em!

Thể loại: tình yêu học trò, hơi máu me xiu xiu, hường phần.

Rating: Biết đọc chữ thì cứ vào.

Đây là truyện do au bỏ hết công sức vào để viết nên đừng ai đem ra ngoài khi chưa xin phép. Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên au viết ngôn tình nhưng là lần đầu đăng lên wattpad, có gì sai sót mong độc giả bỏ qua ạ!

PROFILE:

-Machiko Yori

- 17 Tuổi

- IQ: 300/300

- Ngoại hình: cold girl,body chuẩn, cao 1m77, mái tóc nâu dài, đôi mắt tím mang một nét buồn khó tả.

- Tính cách: lạnh như băng, đã lạc mất nụ cười khi vừa mới lên 8, khó gần.

- Hoàn cảnh: năm 8 tuổi mồ côi cả cha lẫn mẹ, còn một chị gái đang ở nước ngoài. Thừa hưởng một tài sản lớn từ cha, hiện đang làm Chủ Tịch công ty đá quý Moyoshi. Ngoài ra còn là thủ lĩnh B.C (Black Company)

*_*_*

- Saito Kiyoshi

- 17 Tuổi

- IQ: 300/300

- Ngoại hình: cold boy, cao 1m89, body cực chuẩn, mắt hung đỏ, mái tóc xanh đen bông bông.

- Tính cách: cực kì lạnh lùng, thờ ơ với thế giới bên ngoài. Ghét những nơi đông người, có một thằng bạn thân.

- Hoàn cảnh: mẹ là chủ tịch công ty thời trang Hichiyo, cha mất từ khi còn trong bụng mẹ. Thủ lĩnh băng đảng DND (Devil Never Die)

*_*_*

- Ayama Haruko

-17 Tuổi

- IQ: 298/300

- Ngoại hình: cao 1m74, hot girl với gương mặt búp bê. Đôi mắt nâu quyến rũ với mái tóc nâu xõa dài.

- Tính cách: dễ thương, nói hơi nhiều và khá hậu đậu. Bạn thân của Yori

- Hoàn cảnh: tiểu thư nhà giàu, cha là chủ tịch tập đoàn trang trí nội thất Koma.

*_*_*

- Usami Takagi (Yu Min)

- 17 Tuổi

- IQ: 299.9/300

- Ngoại hình: hot boy với gương mặt hiền hậu, cao 1m87, đôi mắt màu hổ phách, mái tóc đen bóng.

- Tính cách: hòa đồng, vị tha. Bạn thân Kiyoshi.

- Hoàn cảnh: du học sinh Hàn Quốc, còn lại chưa biết.

*_*_*

- Saito Aki

- 17 Tuổi

Người này còn bí ẩn.

Còn một số nhân vật khác vào chuyện sẽ giới thiệu.

Hoàn Chương

2. Chương I: Bắt Đầu Từ Một Kết Thúc

Tuyết rơi, từng bông hoa tuyết trắng đang nhẹ nhàng rơi xuống bộ đồ đen bó sát của cô. Phó mặc cho thời tiết như thế nào, cô vẫn lao vun vút trên chiếc moto đồ hung. Nối đuôi phía sau là hàng loạt chiếc BMW đen, tất cả đang phóng nhanh trên con đường dài chỉ thấp thoáng vài ánh đèn yếu ớt.

Chẳng mấy chốc đã đến vách núi cao, phía dưới là biển, từng con sóng đập mạnh vào những tảng đá, trông thật rùng rợn. Cô bị dồn vào đường cùng. Gương mặt toát hết mồ hôi nhưng cô vẫn giữ được bình tĩnh. Từng tên giang hồ bước ra từ chiếc xe, chìa nòng súng còn mùi khói về phía cô.

“Đoàng”

Tiếng súng xé toạt bầu trời đêm lạnh giá. Viên đạn theo hướng thẳng về cô, rồi cắm sâu vào cánh tay cô. Từng dòng máu đỏ tươi ứa ra, chảy dài rồi từng giọt rơi xuống nền đất.

Bỗng có một bóng đen từ đâu bay đến, đứng trước mặt cô.

- Em chạy đi! - Người con trai ấy quay đầu lại thì thầm với cô rồi hướng súng đến đám giang hồ đằng kia.

- Là anh sao?? Sao anh biết em ở đây?!

- Đừng nhiều lời, mau chạy đi.

- Nhưng... anh hứa phải... quay về với em đấy!

Chờ đợi cái gật đầu từ chàng trai ấy, cô bỏ chạy thật nhanh, chạy vào sâu trong khu rừng rậm rạp. Bỗng ông quần gia nhà cô tiến tới, nắm lấy tay cô kéo vào trong xe, chiếc xe lăn bánh đi mất hút.

Ở vách núi, những tiếng súng cứ nổ lên, vang khắp trời.

*_*_*

Vài hôm sau

- Quần gia, anh ấy sao mấy hôm nay không thấy về vậy??

- Thưa cô chủ... vài hôm nay B.C không tìm thấy... cậu ấy đâu hết...

“Xoảng”

Chiếc ly cô đang cầm rơi tự do xuống đất. Cô như đứng hình, mắt mở to hết cỡ. Nhanh chóng, cô chạy ra ngoài, leo lên chiếc moto và phóng đi.

Cô tìm khắp nơi nhưng vẫn không thấy. Cuối cùng cô đi xuống vách núi hôm nọ và rồi, cô đã tìm được một chiếc khuyên tai chim đại bàng nằm trên tảng đá. Vậy có nghĩa là, chàng trai ấy đã mất tích.

Tay cô nắm thành quyền, nước mắt rơi lã chã.

“Em... xin lỗi...”

Từ đó, cô đã tạo ỉnh một vỏ bọc băng giá và trở thành thủ lĩnh của B.C. Chiếc khuyên tai ấy cứ nằm trên đôi tai cô, có nó, cô có cảm giác như anh ấy đang kề cạnh cô.

Và cuộc đời của một cô nàng hồn nhiên, trong sáng khép lại. Từ đó lại bắt đầu cuộc đời của một cô nàng lạnh lùng, không nương tay với những kẻ ác độc, xấu xa.

Hoàn Chương I

3. Chương II: Cô Bạn Ôn Ào

Vậy là một mùa hè nữa lại kết thúc. Bao nhiêu học sinh đang thờ dài thườn thượt. Nhưng, đối với Yori thì đi học hay ở nhà thì như nhau. Ở nhà thì Yori cũng chỉ ăn rồi ngủ, còn trên trường thì cô cũng gục mặt xuống bàn, có bao giờ cô học hành đằng hoàng đâu.

Hôm nay cũng vậy. Khai giảng nhưng Yori vẫn trốn lên lớp ngủ, cô ngủ rất nhiều, ăn cũng nhiều nhưng cô không bao giờ bị thừa cân. Thân hình lúc nào cũng cân đối, ba vòng đều đặn.

- Chào cậu, cậu cũng trốn lên đây à?! - Một giọng nói trong trẻo vang lên khiến Yori bừng tỉnh, cô cau có nhìn cô bạn kia. Trên đời này cô ghét nhất là bị làm phiền khi đang ngủ.

- Tớ là Ayama Haruko! Cậu tên gì?? - Cô bạn Haruko cười tươi chào Yori.

- Machiko Yori. - Nói xong, Yori lại ngủ tiếp.

- Cậu sao vậy?? Thiếu ngủ hả? Hay cậu mệt? - Haruko hỏi liên tục.

- Ôn ào quá! - Yori buông ra một câu rồi đứng dậy, đi ra ngoài.

- Cậu này... chờ tớ với!

*_*_*

Suốt buổi học và suốt buổi ra chơi, chiếc miệng nhỏ xinh của Haruko nói không ngừng. Haruko kể rất nhiều chuyện trên trời, dưới đất. Đầu Yori như muốn nổ tung.

- Cậu... - Yori nói

- Gì?!

- ... im lặng giùm tôi cái! - Yori nói rồi bỏ đi, để lại Haruko với vẻ mặt ngố chưa từng thấy.

*_*_*

Yori hiện đang nằm ngủ dưới một gốc cây lớn sau trường. Không khí nơi đây thật yên bình và dễ chịu, lại còn có vài cơn gió thổi nhẹ nhẹ qua.

“Ahhhhhh”

Giọng nói trong trẻo lại khiến Yori thoát khỏi giấc ngủ. Cô khó chịu ngồi dậy, nhìn dáo dác xem giọng nói ấy từ đâu ra, nhưng xung quanh cô lại không có một bóng người.

Yori quyết định lần theo tiếng hét đó. Đến nơi thì thấy Haruko đang bị một tên nào đó ức hiếp. Chiếc áo trắng ngoài của nhỏ bị xé toạt, nằm vương vãi trên nền đất.

- Thằng khốn, bỏ ra mau! - Những âm thanh nhẹ nhàng của Yori cũng đủ làm người khác rợn tóc gáy.

- Mày... mày là ai? Đừng có xen vào chuyện người khác! - Tên đó dù đang run cầm cập nhưng vẫn cứng đầu hét lên.

- Ôn quá! Cái mồm mày nói nhỏ xuống không được à? - Yori vừa nói, vừa tiến đến nơi Haruko đang đứng, tung một cước vào bụng tên kia.

- Con ranh, mày dám làm vậy với đại ca tao hả? Mày tới số rồi! Tụi bây, lên! - Thằng đệ tử của tên kia nhẩy bổ ra, mặt hống hách nói. Ngay lập tức, một đám côn đồ to con bước ra, chừng khoảng mười tên.

- Đứng sau tớ! - Yori cởi áo khoác choàng lên người Haruko, nói khẽ.
- Chỉ có từng này thôi à?! Vậy mà làm tao cứ tưởng nhiều lắm chứ! - Yori bẻ tay răng rắc, khoe môi nhếch cao.

- Mày... lên đi, đừng nương tay với nó! - Tên đại ca kia lên tiếng.

Cả đám côn đồ chạy tới, bao vây Yori. Cô chỉ đứng đó, tên nào đánh thì cô né. Sau một hồi, tụi kia đánh nhiều nên đâm ra mệt. Cô làm mặt khinh bỉ rồi tung ổi tên một cước vào đủ chỗ trên người tụi kia. Đối với cô, chuyện đánh nhau này là chuyện cởn cởn, mấy tên này không đủ trình độ để đánh nhau với một thủ lĩnh như cô.

- Tụi bây đừng hòng mà đụng đến cô ấy nữa! Bắn hết cả tay! Đi thôi! - Yori hất mặt rồi kéo Haruko đi.

Tụi kia nghe lời đe dọa của Yori thì mặt tái xanh, cuồn cuộn chạy như một lũ tâm thần mới ra viện.

*_*_*

- Cảm... cảm ơn cậu, Machiko! - Haruko bẽn lẽn nói.

- Không sao! Lần sau nhớ cẩn thận! - Yori lạnh lùng dặn dò rồi quay lưng bước đi.

- Mà... tớ có thể gọi cậu là Yori được không?!

Yori khẽ dừng bước. Cô quay mặt lại nhìn Haruko.

- Được thôi, Haruko, phải không?

- Yahhh... tớ vui quá! Vậy ta là bạn thân nha! À mà nè, hồi nãy cậu oai phong lắm liệt lắm đó! Cũng may lúc đó có cậu... ba la... bỏ lô...

Vậy là ngày khai giảng đã kết thúc trong “êm đềm”. Yori cũng đã kết bạn với một cô nàng dễ thương, nhưng nói hơi nhiều và cũng yếu đuối nữa.

Hoàn chương II

4. Chương Iii: Một Đêm Khó Quên

Đêm nay chắc sẽ là một đêm không ngủ nữa của Yori. Suốt mấy đêm qua, không đêm nào cô có được một giấc ngủ trọn vẹn. Đêm nào cô cũng phải đi bắt bọn côn đồ để chúng không phá rối người dân, và đêm nay cũng không ngoại lệ.

Yori khoác lên người bộ đồ đen ôm sát cơ thể, để lộ 3 vòng cực chuẩn của mình. Song, cô leo lên chiếc moto cực chất và phóng đi mất hút. Cô chạy đến bìa rừng, nơi có rất nhiều bọn côn đồ buôn bán trái phép những hàng cấm. Đường như hôm nay bọn chúng rất đông mà cô lại đi một mình, nguy rồi đây.

Với phong cách lạnh lùng, bình tĩnh trước mọi khó khăn, Yori nhẹ nhàng dừng xe lại, tháo chiếc mũ bảo hiểm, để lộ ra gương mặt như tiên giáng trần khiến bọn kia “thèm thuồng”

- Vui vẻ nhỉ?? - Yori nở một nụ cười ma quái.

- Cô em à, chuyện của tụi anh không cần cô em phải xen vào!! - Một tên bụng phệ, to con lên giọng.

- Thích thì xen! Tụi bây nghĩ tụi bây đông là lên mặt à?! Hah... nực cười, mày lo mà cầm cái mồm thối của mày lại đi!!

- Con chó! Mày là ai?? - Thằng đó nhả mặt lại.

- Machiko Yori-thủ lĩnh B.C!

- Đại ca, con này ghê lắm đấy! Một mình nó hạ được bằng Honet đấy! - Tên đệ tử thì thầm với tên bụng phệ kia.

- Để xem! Không lẽ chúng ta lại yếu hơn một đứa con gái?!

- Nhưng... - Thằng đệ tử định nói thêm thì bị tên đại ca nhét giẻ vào mồm.

- Nào, đại ca, mày tính làm gì tao à?!! - Yori lạnh giọng, tiến từng bước tới gần tên kia.

- Mày đang thách tao sao? Được thôi, tụi bây, lên!!! Đánh nó cho tao! - Sau lời nói tên đại ca, cả bọn đứng đằng sau chạy lên, vung gậy, vung kiếm đánh Yori nhưng cô đều tránh được.

Trong lúc Yori đang cật lực đánh bọn kia thì đằng này, tên đại ca đang âm thầm rút súng, nhắm ngay sau lưng cô.

- Coi chừng!! - Một giọng nói bằng giá vang lên, Yori quay phắt lại thì thấy viên đạn đang bay về phía mình. Hơi bất ngờ, cô cố gắng lách người sang bên nhưng viên đạn lại trúng vào vai cô, máu cứ thế chảy dần xuống.

- Mày chơi chó!!! Chết tiệt! - Yori liếc xéo tên đại ca.

- Mày nên nhớ, đừng vào tụi tao chỉ có chết!! - Tên đại ca cười khinh bỉ.

Cảm giác ở vai càng ngày càng nhói lên, máu chảy ướt đầm cả cánh tay Yori. Cô khẽ lùi xuống, bất ngờ một tên lấy gậy đập mạnh vào người cô khiến cô gục xuống.

- Tụi mày... - Yori gắng giọng.

- Mày tới số rồi, hôm nay tao sẽ ày châu Diêm Vương!! - Tên đại ca ấy lại hướng súng về phía Yori.

“Đoàng”

Một phát súng xé toát không khí, thân thể béo bự của tên đại ca gục hẳn xuống mặt đường, máu từ sau lưng hắt chảy tràn lan.

- Tụi mày đi quá xa rồi!! - Một tên con trai từ trên cây phóng xuống, đứng chắn trước Yori.

- Mày... mày là thằng nào?!!

- Tao là...

Phong cảnh trước mắt Yori nhòa đi trong chốc lát, cô chỉ có thể thấy được bóng lưng cao ráo đang đứng chắn ình. Tai cô ù hết lên, không thể nghe rõ tên anh ta là ai.

Tại một căn phòng u tối, Yori khó nhọc ngồi dậy, cảm giác nhức nhối ở vai vẫn còn, cả cơ thể cô như bị kim đâm vào, đau rát. Yori nhìn dao dắt xung quanh, đây không phải phòng cô.

- Tỉnh rồi à?? - Một giọng nói lạnh phát lên nơi góc phòng.

- Cảm ơn đã giúp dù anh là ai!

- Thủ lĩnh, sao cô lại đối đầu với chúng khi chỉ có một mình?? - Câu nói có phần lo lắng nhưng rõ là đang chế giễu Yori.

- Mặc tôi! - Yori toan bước xuống giường nhưng đôi chân cô như không còn chút sức lực, cô ngã khụy xuống nền nhà.

- Còn yếu lắm! Nghỉ đi! - Chàng trai ấy ân cần đỡ Yori lên giường ngồi.

- Anh... là ai?? - Yori cất tiếng hỏi khi chàng trai chuẩm bị đi ra khỏi phòng.

- Saito Kiyoshi!

Căn phòng bỗng chốc im lặng, đâu đó còn phản phát mùi hương của trà hoa lái. Đêm này thật đau đớn và thật... kì quái.

“Anh ta... là...”

Hoàn Chương III

5. Chương IV: Hàn Gắn Vết Thương Tình Bạn

“Anh ta... Saito Kiyoshi sao?? Saito...”

‘Rầm’

Mãi mê suy nghĩ nên Yori đâm sầm vào một người nào đó. Đưa tay xoa đôi vai vẫn còn đau do vết thương, cô nhẹ nhàng đứng dậy.

- Đi đứng cẩn thận một chút chứ, thủ lĩnh!! - Người nào đó mà Yori đụng trúng là Kiyoshi.

- Anh...

- Đúng là... thật bực mình! - Nói xong, Kiyoshi bước đi một mạch.

Yori vẫn còn bàng hoàng về con người kia, rốt cuộc anh ta là ai! Là ai mà đã làm Yori phải thức trắng một đêm để suy nghĩ về?!

“Người giống người...”

- Yori, vai cậu sao vậy??? - Tiếng hét của Haruko làm Yori giật bắn người. Cô xoay lại nhìn, vai cô đang thấm đầm máu.

- Cậu sao vậy?? - Haruko lo lắng hỏi.

- Không, không sao! - Yori lạnh giọng đáp lại, nhún vai rồi bỏ đi.

- Đi xuống y tế với tớ! Cậu cứ để như vậy là không ổn đâu! - Nói rồi, Haruko kéo tay Yori đi.

- Cậu ấy có sao không cô?? - Haruko sốt sắn hỏi cô y tế.

- Vết thương còn mới, em bị trúng đạn phải không, Machiko??

Yori không nói, chỉ gật nhẹ đầu. Cô không biết khi Haruko biết cô là thủ lĩnh của một băng nhóm như vậy, Haruko sẽ như thế nào.

- Rồi, xong rồi! Em tránh vận động mạnh nhé, Machiko! - Cô y tế cười rồi đi ra ngoài.

- Yori, sao cậu lại bị trúng đạn vậy???

- Không có gì, đừng bận tâm!

- Sao cậu lúc nào cũng nói không sao hết vậy?! Cậu có xem tớ là bạn cậu không?? - Haruko cúi gầm mặt.

- Chưa bao giờ! Chỉ là thương hại thôi, Ayama! - Yori nhếch môi rồi cho tay vào túi áo, bỏ đi ra ngoài.

- Sao cậu lại như vậy! Không uống công tớ xem cậu là một đứa bạn thân!... Từ đầu, khi đặt chân vào ngôi trường này, tớ đã quyết tâm phải tìm được một người bạn tâm đầu ý hợp, một người có thể sẻ chia với tớ bao điều buồn vui, và khi tớ gặp cậu... cậu không giống với những người khác, đối với tớ, cậu là một người đáng để tớ ngưỡng mộ... tớ đã rất vui khi thấy hành động cậu bảo vệ tớ... rồi còn gọi tớ là Haruko... sao giờ cậu có thể nói lên những điều đó... cậu không hiểu cho tớ một chút nào sao...?!! - Haruko bật khóc nức nở, đối với nhỏ mà nói, câu nói của Yori đã động vào lòng tự trọng của nhỏ.

- Có những bí mật ngay cả bạn thân cũng không được phép biết! Xin lỗi, Ayama! Đừng bao giờ xem tớ là bạn cậu... tớ không xứng đáng với tình bạn trong sáng, hồn nhiên của cậu!!

- Tại sao chứ???
- Bởi vì... vì... cuộc đời của tớ... nó rắc rối lắm!
- Nhưng... nó đâu ảnh hưởng gì...
- Cậu không hiểu đâu! Một cô gái ngây thơ như cậu không nên dính với tớ... vì... cuộc đời tớ... nhuốm máu rồi...!!
- Cậu... nói sao chứ?? Nhuốm máu... không lẽ cậu...

Trước sự ngỡ ngàng của Haruko, Yori nắm chặt tay lại, cất bước đi. Cô biết thế nào cũng sẽ thành ra thế này mà! Cô cũng muốn có một đứa bạn thân, nhưng có lẽ, cuộc sống của cô không cho phép...

Sáng hôm sau

Hôm nay đã là mùa đông. Từng bông hoa tuyết đang nhẹ nhàng rơi.

Yori dậy rất sớm, hôm qua là đêm đầu tiên cô được ngủ ngon giấc. Nhớ lại buổi nói chuyện hôm qua mà cô thấy ngán ngẩm, vậy là hình tượng của coi trong tâm trí Haruko sụp đổ rồi sao? Khẽ thở hắt một cái, Yori đi vào nhà tắm, cô ra sức tát nước lạnh vào mặt.

- Mọi chuyện... rồi hết cả lên!!

*_*_*

Tại trường.

Yori rút người vào chiếc áo khoác dày cộm, rảo bước nhanh về lớp.

- Yori, đợi tớ với! - Haruko từ xa chạy tới.
- Không phải hôm qua...
- Tớ đã suy nghĩ kỹ rồi! Cuộc đời cậu có gì thì đâu thể ảnh hưởng tới tình bạn...
- Cậu không hiểu sao?? Một khi kết bạn với tớ là cậu sẽ gặp nhiều rắc rối... giống như hôm nọ đấy!! - Yori nắm chặt vai Haruko
- Nhưng...

Yori lại cất bước đi nhanh, giờ cô chỉ muốn được yên tĩnh mà thôi. Những vết thương trên người cô đang khiến cô nhức nhối tột cùng, cả vết thương trong lòng nữa.

- Tớ mặc kệ! Có gì tớ sẽ tự chịu trách nhiệm... chỉ cần... cậu làm bạn với tớ là được rồi! - Haruko thét lên khiến Yori đứng khựng lại.

Haruko chạy nhanh đến chỗ Yori, nắm lấy tay cô, gương mặt nhạt nhòa nước mắt.

- Được rồi, nín đi! Tớ ghét nhất là nước mắt đấy! - Yori nhẹ lau đi nước mắt trên mặt Haruko.
- Vậy... vậy là cậu đồng ý đúng không?
- Để xem... cậu có biết võ thuật gì không??
- À thì... hồi nhỏ tớ có học Karate... giờ không biết tớ còn nhớ không!! - Haruko cười híp mắt.
- Tớ sẽ dạy cậu!
- Cậu...có thể sao?
- Tớ... đường đường là một thủ lĩnh mà!
- Thủ lĩnh... sao? - Haruko ngớ người ra.
- Đi thôi, Haruko!

Một nụ cười tươi xuất hiện trên gương mặt Haruko. Khỏi phải nói nhỏ vui đến nhường nào khi Yori gọi nhỏ như vậy.

Mấy ngày sau đó, Yori đã chỉ dạy rất tận tình cho Haruko, từ cơ bản đến nâng cao, nhỏ đều thành thạo hết. Vậy là, một nỗi lo lắng trong lòng Yori đã được gỡ rối. Chỉ còn...

Hoàn chương IV

M.n cho au nhận xét nha!!

6. Chương V: Cuộc Hẹn Bất Ngờ

Một ngày mới đã đến, hôm nay tuyết rơi có vẻ dày hơn. Trong căn phòng tối om, Yori đang vật vã trên giường, gương mặt đầm đìa mồ hôi, dường như cô đang gặp ác mộng.

“Anh... sao anh lại bỏ em? Sao anh lại đi mà không nói gì hết vậy?? Không...”

Yori ngồi bật dậy, nhìn đảo đác xung quanh, cô khẽ chống tay lên trán, cười đau khổ.

- Ác mộng...

Như thường lệ, Yori đi vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân. Song, cô trở ra với một bộ đồ khá thoải mái vì hôm nay là chủ nhật. Một chiếc váy đen cùng với áo hoodie trắng.

- Cháu chào ông! - Yori khẽ cúi người chào ông quản gia khi vừa đi xuống bếp.

- Ấy, tiểu thư đừng chào tôi như vậy!

- Hôm nay có món gì vậy ạ? - Dù lạnh lùng nhưng Yori vẫn cư xử lễ phép với người lớn.

- Có sushi ạ!

- Dạ.

Yori ngồi vào bàn và bắt đầu ăn. Cứ mỗi lần ngồi một mình trên chiếc bàn ăn trống rỗng, lòng cô cứ nhói lên, một cảm giác thật khó chịu.

- Tiểu thư, hôm nay cô có một cuộc hẹn với chủ tịch công ty Hichiyo vào lúc 2h chiều!

- Cháu biết rồi ạ! Cảm ơn ông!

Chiều hôm ấy.

Công ty Hichiyo là một tập đoàn lớn và nổi tiếng về thời trang. Công ty này đã từ làm mưa làm gió trên thị trường nước Nhật.

Cũng đã sắp đến giờ, Yori nhanh chóng đi thay đồ. Với vóc dáng 3 vòng đều chuẩn, cô lựa chọn ình một chiếc váy đen xòe rộng, chiếc áo hồng có dây nơ xinh xinh, cô rất ít khi đi giày cao gót, hầu như là không, vì có lần cô đi giày cao quá nên bị trật khớp, về đến nhà cô lập tức lấy mấy đôi còn lại đem quăng hết, lần này vẫn vậy, cô vẫn thích đi đôi Vans để tôn chiều cao của mình lên một chút. Mái tóc nâu bồng bênh xõa dài, che hình xăm sau lưng. Đôi mắt tím lạnh lùng pha chút u buồn nhìn đăm chiêu về phía gương.

- Không cần make up!

Sắc đẹp của Yori vốn hoàn hảo nên không cần tô son, bôi phấn gì cả, với lại, da cô rất dễ bị mẫn cảm với phấn hay những đồ dùng để make up.

Do tuổi còn nhỏ nên có đi hẹn thì Yori vẫn ăn mặc rất phong cách, không như những cô nàng tiểu thư khác, ăn mặc lòe loẹt.

Chuẩn bị xong, Yori đi xuống nhà. Ông quản gia đã ngồi ngoài xe chờ cô từ lúc nào.

- Ông cũng đi luôn sao? - Yori ngạc nhiên hỏi.

- Dạ, thưa tiểu thư!

Yori vốn là người không có tính tò mò, sau khi nghe ông quản gia nói vậy, cô chỉ lẳng lặng lên xe, mặc cho ông quản gia chở đến đâu. Do mãi nhìn phong cảnh ngoài đường nên cô không để ý, ông quản gia dường như có vẻ rất vui.

Điểm đến là một nhà hàng năm sao cao cấp và nổi tiếng nhất Tokyo. Ông quản gia cung kính dẫn Yori vào sau khi gửi xe.

- Đây, thưa tiểu thư! - Ông quản gia mời Yori vào một căn phòng VIP, mùi hương trà nhẹ nhàng thoảng qua cánh mũi cô.

Ở chính giữa căn phòng, một chiếc bàn lớn được trang trí rất long trọng. Và quan trọng nhất là, chủ tịch công ty Michiyo đang ngồi tại đó.

- Chào chủ tịch! - Yori nhẹ bắt tay bà ấy.

- Chào cháu, cháu ngồi đi!

Sau khi ngồi xuống, Yori có hơi bất ngờ khi bà chủ tịch ấy cứ nhìn mình rồi cười, một nụ cười hiền dịu.

- Sao... sao thế ạ?! - Yori hỏi

- Không, chỉ là, nhìn cháu thật khác xa những tiểu thư khác! Cháu mang một vẻ đẹp tự nhiên và thuần khiết, giống y như mẹ cháu vậy đấy!!

- Mẹ cháu?! Chủ tịch có quan hệ gì với mẹ cháu?

- Ta và mẹ cháu đã từng là bạn thân suốt mấy mươi năm... chỉ tiếc là cô ấy ra đi qua sớm!!

- Vậy ạ! - Mắt Yori khẽ ánh lên tia buồn vơi vợi.

- Và... nhìn cháu cũng thật khác xa với lời thiên hạ đồn đại...

- Người khác nói gì vậy bác? À.. chủ tịch...

- Cứ gọi đi, không sao đâu!... Bác nghe người ta nói, chủ tịch tập đoàn Moyoshi rất lạnh lùng, khó gần,...

Yori không đáp lại, chỉ gật đầu. Mắt cô nhìn trân trân xuống nền nhà được trải vải nhung đỏ.

- Vậy, hôm nay bác hẹn cháu tới đây có việc gì không ạ?? - Yori hỏi

- Thế, ông quản gia không nói với cháu à?

Yori lắc đầu, ông quản gia nói gì chứ? Ông ấy có nói gì đâu!

- Ông ấy thật là!!! Thực ra, hôm nay bác hẹn cháu tới đây để xem mắt!

- Xem mắt sao?? - Mắt Yori căng to hết cỡ.

- Phải! Từ khi ta và mẹ cháu còn mang thai, hai gia đình đã hứa hôn với nhau khi hai đứa lớn lên!

“Đoàng”

Sấm như nổ ngang tai Yori, cô cứng đờ người. Thời đại nào rồi mà còn mấy vụ hôn ước kì quặc vậy chứ!

- Sao có... có thể... - Yori lắp bắp không thành lời.

Hoàn chương V

Chúc mấy bạn có một mùa Tết vui vẻ, thật nhiều sức khỏe bên gia đình và bạn bè nga~ À, nhớ ủng hộ cho truyện nga

~Enjoy!!!!

7. Chương Vi: Oan Gia Ngõ Hẹp

- Xin lỗi, con đến trễ! - Cánh cửa phòng bật mở, một chàng trai với tướng mạo cao ráo bước vào.

- Không sao! Con ngồi đi! - Bà chủ tịch hiền dịu cười.

Yori lúc này mới hướng tia nhìn về “chồng tương lai” của mình, và kết quả, một mớ hỗn độn liên ngự trị trong đầu cô.

- Để mẹ giới thiệu, đây là Machiko Yori. Machiko, đây là con trai bác, Saito Kiyoshi!

- Chào! - Cả hai đồng thanh lên tiếng nhưng dường như, lời nói của cả hai đều không mấy thiện cảm.

- Rồi, nhiệm vụ của ta tới đây là kết thúc, ta về công ty đây! Machiko, cứ vui vẻ đi nhé! - Nói xong, bà chủ tịch vui vẻ cất bước.

Không gian phòng ăn đang đầm ấm bỗng lạnh như đang ở Nam Cực. Món súp nóng hổi cũng nguội lạnh từ lúc nào.

- Oan gia ngõ hẹp! - Kiyoshi khoanh tay, ngồi đối diện với Yori.

- Huh... đúng thật! - Yori khẽ nhếch môi, cầm ly rượu vang trên bàn, tu một hơi.

- Chà chà... không ngờ tôi lại có duyên với cô đấy, thủ lĩnh!

- Duyên phận do số trời, ta đâu thể sắp đặt?! Nhưng... anh phải hủy cái hôn ước nhắm nhĩ này cho tôi...

- Ai da, nếu làm được tôi cũng làm rồi!!

Yori khẽ liếc xéo Kiyoshi, cô thầm nguyên rủa tên vô duyên này, cũng may cô là người biết nhẫn nhịn chứ nếu không, không biết cái tên đang ngồi đối diện cô ra sao nữa.

- Nghe mẹ tôi nói, thứ bảy tuần sau sẽ tổ chức đám cưới mật, chỉ có hai nhà gặp nhau!! - Kiyoshi lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của Yori.

- Sao cũng được, tôi không quan tâm! - Yori hờ hững đáp lại.

- Do chiều lòng mẹ nên tôi mới đồng ý! Chứ cô nghĩ cô là ai mà lên mặt?? Thủ lĩnh B.C? - Kiyoshi nhếch môi cười đều.

Yori lại phải kìm nén, cô thật muốn rút súng bắn vào đầu Kiyoshi một phát cho anh từ trần cho khỏe, nhưng nể tình bà chủ tịch là bạn thân mẹ cô nên tạm thời cho qua. (Đi hẹn mà đem súng hả chị??)

- Về đây! - Yori khẽ đứng lên, chỉnh sửa lại bộ quần áo rồi bước ra cửa.

Kiyoshi nhìn theo dáng người Yori khuất dần sau cánh cửa, môi bất giác nở một nụ cười bị giấu kín suốt mấy năm qua.

“Haiz... lớp băng ấy khi nào sẽ vỡ?!”

*_*_*

Thứ sáu tuần sau.

Ngày cuối của tuần học đã ló dạng, Yori đi vào trường cùng Haruko. Phải công nhận, Haruko nói nhiều thật, nhỏ có thể nói liên tục suốt mấy tiếng đồng hồ mà không cần uống tí nước nào. Thật đáng khâm phục!!

- Haruko, cậu bớt nói đi! - Yori phàn nàn
- Yori này, cậu cười lên cho tớ xem nào! - Haruko đột ngột đề nghị khiến Yori cứng người.
- Tớ...
- Sao thế?! Cười lên đi chứ!
- Tớ... tớ... không biết cười...
- Đây, đừng đùa nữa, ai mà lại không biết cười??
- Tớ cũng... không biết nói dối...
- Cậu... - Haruko nhìn chăm chăm vào Yori, mặt nhỏ nghếch ra.
- Đi thôi! - Yori cho hai tay vào túi áo, đi thẳng.
- Yori, thực tình là cậu....
- Đừng hỏi nữa! - Yori đột nhiên gắt lên
- Cậu....
- Xin lỗi... xin lỗi vì đã nổi cáu... ta đi!

Haruko cúi gầm mặt xuống cúi thủ đi theo, nhỏ gần như khóc tới nơi. Thực tình thì, còn quá nhiều chuyện về Yori mà nhỏ không thể nào biết hay hiểu được, nó quá đối kì lạ.

*_*_*

Tại khu vườn sau trường giờ học.

- Đây, Machiko, dậy! - Giọng nói lạnh lùng cất lên, đánh thức Yori khỏi giấc ngủ.
 - Gì? - Ném tia nhìn sắc lạnh về người kia, Yori cau lên.
 - Sao cau thế???
 - Tôi ghét nhất là bị làm phiền trong lúc ngủ!
 - Nhưng giờ đang là giờ học, ai cho phép cô ra đây ngủ, còn chiếm cả chỗ ngủ của tôi!
- Yori khẽ ngược lên nhìn, khẽ nhíu mắt lại. Ánh mặt trời làm cô không thấy rõ được gương mặt Kiyoshi, chỉ lấp ló cánh môi anh đào trong nắng. Mái tóc xanh đen bay bay, một vẻ đẹp hút hồn.
- Chỗ này không có tên của anh, tôi nằm thì mắc gì! - Yori nói
 - Cô...
 - À mà Saito này, tôi... - Yori đột nhiên đứng lên, thì thầm vào tai Kiyoshi - ... tôi sẽ không bao giờ có tình cảm với anh! Một chút cũng không! - Nói xong, Yori ung dung bước đi.
 - Cô nghĩ tôi sẽ có tình cảm với cô?? - Kiyoshi hét lên.
 - Mong là vậy! - Yori đưa tay lên vỗ chào tạm biệt rồi đi mất hút.

“Băng quá dày!”

Mắt Kiyoshi ánh lên tia nhìn khó hiểu, đầu óc anh cứ loạn hết lên. Khu vườn mới này còn ồn ào mà giờ đây, nó im lặng đến rùng mình, ngay cả chim cũng không dám hót, chỉ có vài cơn gió lạnh buốt thổi ngang qua. Thật... cô đơn!!

Hoàn chương VI

8. Chương Vii: Ở Chung (phần 1)

Thời gian tổ chức đám cưới là vào chiều thứ bảy, nên Yori và Kiyoshi vẫn còn có thể đi lựa chọn ỉnh những bộ cánh mình ưng ý. Hai người họ đi vào tiệm áo cưới do chính bà chủ tịch mở.

- Chào cậu chủ, cô chủ! - Cô nhân viên cung kính chào hai người.
- Tìm bộ áo đẹp nhất cho cô ấy! Tôi sẽ tự lo liệu! - Kiyoshi lạnh giọng.
- Mời cô đi lối này! - Cô nhân viên vui vẻ hướng dẫn Yori lựa chọn váy cưới.
- Cái này sẽ rất hợp với dáng người của cô chủ đây ạ!
- Quá ngắn!
- Cái này, thưa cô.
- Quá dài.
- Còn đây ạ??
- Quá hở hang.
- Còn...
- Quá kín đáo.

Cô nhân viên cảm thấy bất lực trước Yori. Bao nhiêu chiếc váy đẹp trong cửa hàng đều bị cô từ chối thẳng thừng.

- Cô cứ đi làm việc đi, có gì tôi gọi! - Yori nói rồi ngẩng qua ngẩng lại mấy chiếc áo trắng tinh treo trên kệ.
- Yori lướt qua một lượt rồi dừng lại ở chiếc áo cuối cùng. Những đường nét hoa văn trên chiếc áo rất đơn giản nhưng có một sự thu hút đặc biệt, khá thích hợp với người không thích cầu kì, kiểu cọ như cô.
- Đây cô, lấy tôi xem cái này! - Yori chỉ tay vào chiếc áo.
 - Ô... dạ, nhưng chiếc váy này vẫn còn thiếu một số chi tiết...
 - Như vậy đẹp rồi! Lấy xuống tôi thử.
 - Dạ, thưa cô.

Sau khi chiếc váy được lấy xuống, Yori cầm và đi vào thử. Song, cô trở ra. Phải nói là, nhìn cô cực kì dễ thương và nữ tính luôn ấy chứ! Chiếc váy hồng nhẹ nhàng hai dây, cao đến gối. Đường như màu hồng nhẹ đã tôn lên nước da trắng ngọc ngà của cô. Nhưng có hơi kì một xiu là, nhìn từ trên thì rất đẹp, còn ở dưới là một đôi giày bata đậm chất thể thao (XD)

- Cô... cởi đôi giày ra giùm tôi! - Kiyoshi sau khi thay đồ xong, đi ra thấy Yori thì đứng im bật, anh gần như gục ngã trước vẻ đẹp của cô. Nhưng sau khi thấy đôi giày của cô thì lập tức tỉnh mộng.
- Không được. Tôi không đi giày cao gót được.
- Vậy mua về nhà một đôi mà tập đi đi!
- Tùy anh!

Chọn quần áo xong, hai người lại ai về nhà nấy. Về đến nhà, ông quản gia nhanh chóng thông báo rằng, đám cưới sẽ tổ chức vào thứ hai vì mẹ Kiyoshi có việc bận. Yori bỗng mừng thầm trong bụng. Cô lãnh đạm đi lên phòng.

- À tôi quên nói, chiều nay và cho đến... mãi về sau, tiểu thư sẽ phải dọn sang nhà riêng của cô và cậu Kiyoshi, căn nhà đó là do bà chủ tịch tặng đấy ạ!!
- Sao... sao cơ...?
- Tiểu thư hãy đi thu dọn quần áo đi ạ, lát nữa cậu Kiyoshi sẽ đến đón!

- Cháu... biết rồi! - Yori như người mất hồn, nhẹ nhàng đi vào phòng.

“Ồ chung sao...nhà riêng của mình và...?”

Thở hắt một cái, Yori ngán ngẩm kéo chiếc vali của mình ra và bắt đầu dọn đồ.

10 Phút... 15 Phút... 20 Phút...

Căn phòng hoàn toàn trống trải, chỉ còn bộ giường Kingsize, chiếc bàn học và chiếc tủ đựng quần áo. Yori lướt sơ qua căn phòng rồi đột nhiên, ánh nhìn cô dừng lại ở dưới gầm giường, có vật gì đó đang lóe lên.

- Tìm thấy rồi! - Yori cầm vật ấy lên tay, nhẹ cười, một nụ cười thoáng qua rồi lại biến mất.

- Món đồ độc nhất vô nhị!

Đây là chiếc khuyên tai mà Yori đã đánh rơi rất lâu, nay tìm lại khỏi phải nói, cô vui đến nhường nào.

*_*_*

- Xuống đi! - Kiyoshi lạnh giọng khi đã đỗ xe trước một căn biệt thự lớn.

-... - Không trả lời, không động tĩnh.

- Ngủ rồi sao?? - Kiyoshi lay Yori dậy, bất thành linh, cả người cô ngã về phía anh.

- Machiko, dậy! - Kiyoshi hoàn toàn bế tắc, tình huống kì lạ này khiến anh không xoay sở được gì, chỉ ngồi im.

- Hơ... tới rồi... - Yori lúc này mới giật mình tỉnh dậy.

- Ngồi dậy, người cô nặng quá!! - Kiyoshi nhăn nhó.

- Xin lỗi... - Gương mặt Yori không một chút biểu cảm. Cô đứng dậy lấy vali rồi đi vào trong biệt thự.

Phải nói căn biệt thự này cực kì đẹp mà cũng to nữa. Thiết kế nhìn rất sang trọng và tinh tế, lấy màu ngọc bích làm chủ đạo. Biệt thự có một khu vườn trồng đầy hoa và cây xanh, một bể bơi với diện tích rộng. Biệt thự có ba tầng và rất nhiều phòng: phòng khách, phòng ngủ, nhà bếp, phòng tắm,... còn có cả một sân thượng mát rượi.

Yori không thèm tham quan căn biệt thự mà đi thẳng lên phòng, và tất nhiên là phòng riêng của cô chứ đời nào mà cô lại ngủ chung với Kiyoshi.

- Quá chán! - Thở dài, Yori ngã người xuống giường. Vài cơn gió nhẹ thổi vào khiến cô dần đi vào giấc ngủ.

*_*_*

Lúc đó, ở dưới phòng khách, có một người đang nhăn nhó mặt mày lại.

- Cô ta... sao lúc đó mặt mình nóng ran... aish... điên thật!! - Kiyoshi vò đầu bức tóc - Nhưng... cảm giác lúc ấy có cái gì đó rất...

Hoàn chương VII.

9. Chương Viii: Ở Chung (phần 2)

Màn đêm đen bất ngờ đổ ập xuống Tokyo đang chuẩn bị sáng đèn. Trong căn biệt thự chỉ nhờ ánh đèn vàng, bao đôi giày cao gót đang nằm ngổn ngang dưới sàn nhà, còn Yori và Kiyoshi đang ngồi trên sofa.

- Trật khớp rồi! Đã nói đi không được mà sao cứ bắt tôi??! - Yori gất lên, tay xoa xoa chân.

- Chẳng nhẽ cô lại mang đôi giày thể thao đó??

- Không, tôi mang giày búp bê.

- Cô đâu phải mang giày cao gót, con gái như cô mà không biết đi à!

- Không!

- Tập ngay cho tôi! - Kiyoshi la toáng lên, anh đứng phắt dậy, cầm đôi giày ném vào người Yori. Song, anh bỏ đi lên phòng. Lúc ném, anh đã không để ý, đôi giày hướng thẳng đến gương mặt của cô, nhanh như cắt, cô xoay mặt tránh né nhưng chiếc gót nhọn đã để lại một vết hằn như vết cắt trên gò má cô, máu ứa ra, chảy dài xuống cằm, nhỏ giọt trên chiếc áo thun trắng.

- Mình là nhóm máu O mà sao cứ phung phí thế này!! - Yori đưa tay gạt đi dòng máu đỏ, cô đứng bật dậy, khó khăn đi lên phòng, còn không quên cầm theo đôi giày.

*_*_*

Sáng hôm sau.

Yori đi xuống nấu đồ ăn sáng với hai bàn chân sưng tấy, gò má thì dán băng keo cá nhân.

Nói về nấu ăn thì tay nghề của Yori là đỉnh của đỉnh, cô đã từng học nấu ăn lúc nhỏ nên giờ chẳng khác gì đầu bếp chuyên nghiệp. (Hơi quá!! ^^)

- Saito, ăn sáng! - Yori bày đồ ăn ra bàn rồi gọi Kiyoshi. Đáp lại lời của cô là một không gian vắng lặng.

- Đây! - Yori la lớn nhưng vẫn không có tiếng trả lời.

Hơi bực mình, Yori bèn đi lên xem. Đứng trước cửa phòng, cô đưa tay lên gõ cửa nhưng cửa không khóa.

- Saito... ôi trời...! - Yori nhẹ thốt lên khi thấy cảnh tượng trước mắt mình. Trong căn phòng, Kiyoshi đang nằm dưới đất ngủ ngon lành, chấn gối nằm ngổn ngang, cả mấy chai rượu cùng những chiếc ly bị vỡ vụn vãi khắp sàn nhà.

- Saito, dậy!!

- Im đi, ồn ào! - Kiyoshi cau gắt, mắt vẫn im lìm nhắm.

Sức chịu đựng của Yori đã hết hạn, cô đi vào, đá cho cái tên đang nằm ngủ không biết trời trăng gì hết kia một cái.

- Để ta ngủ!! - Kiyoshi ngồi bật dậy rồi lại nằm xuống ngủ tiếp, xem ra đêm qua anh uống quá nhiều rượu rồi.

- Sai... Saito ơi!! Sáng rồi... đó! - Yori ngồi xuống cạnh Kiyoshi, cất cái giọng ngọt ngào mà từ trước tới nay cô chưa nói với ai.

Kiyoshi chau mày lại, tay choàng qua ôm lấy eo Yori, kéo cô nằm xuống cạnh mình.

- Buông ra!! - Giọng Yori lạnh lại.

- 5 Phút thôi, làm ơn!!

Mặt Yori tự dưng đỏ lên, cô không thể kìm được cái cảm xúc lúc này, tim cô đập nhanh tới mức muốn nhảy ra ngoài rồi ấy chứ!

- Cảm ơn, Machiko! - Kiyoshi nói rồi bỏ cô ra, đứng dậy đi vào phòng tắm.

*_*_*

Không gian phòng khách lúc này lạnh tanh, chỉ có tiếng của chiếc TV phát ra và tiếng Yori đang rửa bát dưới bếp. Sự việc lúc sáng đã làm Yori bối rối cực kì.

“Thật... kì lạ! Sao mình lại...”

*_*_*

Chiều.

- Đây, mặt cô sao vậy?? - Kiyoshi đến lúc này mới để ý miếng băng cá nhân trên mặt Yori.

- Không sao.

- Do tôi đúng không???

Yori im lặng, mắt vẫn nhìn chăm chăm lên màn hình TV.

- Xin...

- Không phải lỗi của anh!! - Yori xoay người nhìn Kiyoshi. Không khí tự dưng ngọt ngào hẳn, có chút gì đó ngại ngùng.

- Thế... đi được giày chưa? - Kiyoshi nhẹ giọng.

- Rồi! Nhưng... không phải anh nói, đám cưới này chỉ là một buổi gặp mặt giữa hai nhà sao?? Như thế thì đâu cần mặt áo cưới!!

- Mặc để chụp hình!!

- Haiz...

Hoàn chương VIII

10. Chương IX: Bắt Đầu Cuộc Sống Hôn Nhân Miễn Cường

(Mình xin bỏ qua phần hai người đi chụp hình cưới với hôn lễ nha! Mình thấy hai việc này cũng bình thường, với lại đỡ mỏi tay.)

- Mệt!! - Yori thở dài, ngồi phịch xuống sofa, mặc dù chỉ là một cuộc gặp gỡ mặt giữa hai gia đình, nhưng, bà chủ tịch và ông quả gia nhà cô cứ ngồi trò chuyện chuyện trò, khiến cô muốn ngủ gục luôn ấy chứ.

- Chuyện gì dài vô tận!!! - Kiyoshi cũng không kém gì mấy, ngã người xuống sofa, mắt nhắm lại.

- Mất cả tự do!! - Yori lăm bầm rồi gục đầu xuống vai Kiyoshi ngủ ngon lành, có vẻ như cô đã mệt mỏi lắm rồi.

- Ô này...

Hai người dần chìm vào giấc ngủ sâu trong tư thế rất chi là “tình tứ”.

“Không... sao các người lại bắt họ đi...”

Kiyoshi khẽ mở mắt vì tiếng nói của Yori. Liếc mắt nhìn xuống cô, anh không khỏi ngạc nhiên, mặt cô đầm đìa mồ hôi lã... nước mắt.

- Machiko, cô sao vậy??

“Đừng... đừng bắt anh ấy...”

Yori nhắm mắt lại, nước mắt rơi ngày một nhiều hơn, phải chăng cô đang rất đau khổ. Kiyoshi không kìm được, ôm chặt cô vào lòng, tay vỗ vỗ đầu cô an ủi.

- Không sao đâu, mọi chuyện rồi sẽ ổn!!

Đôi vai Yori cứ run lên từng đợt, nước mắt cô thấm đẫm một vùng áo của Kiyoshi.

- Nín đi!! - Kiyoshi dịu dàng vuốt mái tóc mềm mượt của cô.

Khóc một hồi lâu, Yori mệt quá nên ngủ luôn. Kiyoshi lắc đầu rồi bế cô lên phòng. Trời cũng đã sập tối, anh nhanh chóng lấy chăn đắp cho cô rồi bỏ về phòng, nhưng, tay cô trong vô thức kéo anh lại.

- Đừng... đi... - Cô nói mơ.

Kiyoshi ngạc nhiên, nhưng rồi cũng lấy ghế ngồi cạnh cô.

- Tôi sẽ không đi đâu hết!!

Tay Yori vẫn nắm chặt tay Kiyoshi không rời, anh cũng mặc kệ.

“Nhưng mà, lúc đó... cô ấy đã nói gì nhỉ??!... Anh ấy sao?... Là ai chứ!!!”

Ngày hôm nay đến rồi đi, kéo theo bao điều phiền muộn, những giọt nước mắt và sự yêu thương. Có lẽ, một cái gì đó đang từ từ, từng chút một kết nối hai con tim đã nguội lạnh, băng giá lại với nhau...

5.00 AM sáng

Từng cơn gió lạnh những ngày đầu đông nhẹ ghé vào khung cửa sổ, thổi vào gương mặt hồng hào của Yori. Cô khẽ mở mắt ra, nhìn trần nhà một hồi lâu, cô mới ngồi dậy. Lúc này, cô mới có cảm giác tay mình bỗng ấm lên lạ thường, nhìn sang, gương mặt anh tuần của Kiyoshi đập vào mắt, tay anh còn đang nắm chặt tay cô không buông, nhưng có một điều là, anh đang nằm chung giường với cô. Mặt cô bỗng chốc đỏ lựng, tim đập loạn xạ không thể kìm chế. Đưa tay lên ôm tim, cô thở dốc như vừa chạy maratông về.

“Cái gì vậy?!!!”

Mặt Yori nhả lại khó chịu, cô dường như không thể thở.

- Saito, anh dậy ngay cho tôi!!! - Cuối cùng, không chịu được, Yori la toáng lên.

- Ổn quá!! Đứa nào dám phá giấc của ông??! - Kiyoshi giật bắn người dậy, mắt nhắm mắt mở hét.

- Là tôi!

- Hừ! - Kiyoshi hừ lạnh rồi nằm xuống ngủ tiếp. Máu Yori dồn lên não, cô dùng chân đạp anh lăn lông lốc xuống sàn. Do tay hai người vẫn đang nắm chặt nên khi đạp anh xuống, theo đà mà cô té xuống, nằm lên người anh luôn.

“Thình thịch... thình thịch...”

Nhịp tim đập mỗi lúc một mạnh. Cô cũng không rõ là mình hay anh nữa, cả hai đều đang ngượng chín mặt. Thường thì, nếu tình huống này xảy ra, đáng lẽ Yori sẽ la làng lên nhưng không, cô chưa kịp nói gì thì...

- Con dâu ơi!! Ôi... ta xin lỗi... ta không cố ý, hai đứa cứ tiếp tục đi nhé!!! - Bà chủ tịch không biết từ đâu mở cửa phòng cô, thấy hình ảnh mà bà không nên thấy, bà nhanh chóng đóng cửa lại, kèm theo đó là một nụ rất “có duyên”.

Không gian căn phòng bỗng yên tĩnh đến lạ thường. Hai người vẫn nằm như thế, tay vẫn nắm chặt, hai ánh mắt trao nhau, “tim hường” bay tứ tung, một khung cảnh lãng mạn y như trong phim Hàn Quốc.

- Này con heo, cô nặng quá đấy!! - Giọng Kiyoshi lạnh lùng cất lên.

“Xoảng”

Bao nhiêu “tim hường” vỡ vụn, rơi khắp nơi. Ôi, còn đâu khung cảnh đẹp đẽ, lãng mạn nữa!! (Kiyoshi: lãng mạn cái đầu người! / Au: kệ ta, đi chỗ khác chơi! / Kiyoshi: * rút súng*, *đoàng*)

- Mặt có vấn đề! - Yori chửi thề, buông tay Kiyoshi ra, đứng dậy.

Thế là một tình huống “hường phần” xảy ra vào sáng sớm lại kết nối thêm một chút hai con tim kia.

Giờ thì... gạt những thứ không liên quan sang một bên, trở về thời điểm hiện tại, là lúc Yori và Kiyoshi ngồi nghe bà chủ tịch... mắng. Chẳng qua là sáng nay, sau khi thấy tình huống “hường phần” của hai người, bà chủ tịch nghĩ: “Hai đứa này dễ thương quá!! Ngủ chung trong căn phòng nhỏ nhỏ, xinh xinh thiệt là hường quá đi!!”. Và những suy nghĩ ấy của bà liền vỡ vụn đi khi bà đi sang phòng kế bên, là phòng của con trai cưng bà-Kiyoshi. Và...

- Này, ta mua cho hai đứa căn nhà riêng để hai đứa có thể thoải mái hơn, để có thể có những phút giây vui vẻ, “nồng nàn” bên nhau, nhưng tại sao hai đứa lại ngủ riêng??! Trừ sự việc sáng nay và tối qua thì tạm chấp nhận, nhưng còn con, Kiyoshi, sao con lại có thể ném đôi giày vào con dâu của mẹ??! Con có biết tâm lý con gái tuổi lấy chồng rất yếu đuối không hả??.. Bla... Bla... (Yori chưa đến tuổi lấy chồng mà bà chủ tịch?!!! / Bà chủ tịch: nói quá lố xú! / *Xử*)

- Con xin lỗi mẹ! - Cả hai cúi gằm mặt, đồng thanh lên tiếng.
- Còn cách xưng hô của hai đứa nữa, vợ chồng phải xưng hô thân mật một chút chứ!
- Con sẽ sửa đổi! - Đồng thanh chấp hai.
- Nhưng mà...sao mẹ biết hết vậy?? - Đồng thanh chấp ba.
- Đó là việc của ta, không cần con phải biết, giờ thì... ĐI HỌC MAU! - Bà chủ tịch hét lên khiến hai người bỏ chạy té khói.

Trên phòng Yori.

- Học... học... mẹ thật quá sức tưởng tượng!! - Kiyoshi thở dốc, nói.
- Vậy...- Yori nhìn loanh quanh khắp phòng, sau đó ghé vào tai Kiyoshi nói thầm. (Cho ta nghe với!!/ Yori: Biến. *Đạp ra khỏi phòng*)
- Ok, cứ làm vậy đi!

Hoàn chương IX.

11. Chương X: Du Học Sinh Hàn Quốc

Sự việc lúc sáng quả là đáng sợ, Yori không ngờ mẹ chồng cô có đôi lúc lại như vậy.

Bây giờ, Yori đang chạy trên chiếc moto thân yêu của mình đến trường trong bao con mắt ngưỡng mộ, ghen tị, ganh ghét,... Nhưng, cô vẫn mặc kệ, họ nhìn, họ ngắm, họ nói gì thì đó là việc của họ, đâu có liên quan hay ảnh hưởng đến kinh tế nhà cô.

- Yori, xe này của cậu sao?? - Haruko nhí nhảnh chạy lại hỏi.

- Ừ!

- Cậu oai thiệt đó nha!

Yori không đáp lại, chỉ nhẹ gạt đầu rồi đi thẳng lên lớp, Haruko lật đật chạy theo, nhìn nhỏ thật hồn nhiên.

Đi đến giữa sân trường, bỗng dưng một đám nữ sinh nháo nhào chạy ra, nhìn như ong đang vỡ tổ. Tất cả nữ sinh trong trường tụ lại trước cổng trường, như fan cuồng K-Pop, la hét, chà đạp lên nhau để xem nhân vật chính trong đám đông đó. Yori khê thở dài, nhân vật chính trong đám đông ấy... khỏi nói cô cũng biết.

- Yori này, họ làm gì mà tùm lại đông thế?? - Haruko hỏi

- Hám trai! - Yori lạnh lùng đáp lại.

- Không biết nhân vật chính là ai nhi?? Tổ tò mò quá!

- Đi thôi! - Yori kéo Haruko lên lớp, tránh khỏi tiếng hét đầu đầu của bọn con gái hám trai kia.

*_*_*

Trên lớp.

Lớp không ai, chỉ có Yori và Haruko nhàn hạ ngồi. Cô ngã người dựa vào thành ghế, mắt nhắm hờ.

- Cậu không tò mò sao, Yori??! - Haruko nhìn ra cửa sổ xuống sân trường, đám đông vẫn không ngớt.

- Không. - Yori đáp lại một câu cụt ngủn.

- Thật tình... không biết cậu còn lạnh đến nỗi nào nữa! Nhưng mà... cậu biết chàng trai ấy là ai không??!
Sao anh ta lại nổi tiếng thế!

- Saito Kiyoshi, lớp 11A2. Đẹp trai, học giỏi, lạnh lùng. Hết. - Yori vẫn nhắm mắt, kể hết những gì mà Haruko thắc mắc.

- Sao... sao cậu biết??!

- Cậu biết như vậy là được rồi!! - Nói rồi, Yori gục mặt xuống bàn ngủ. Chuyện về Kiyoshi, cô đương nhiên là biết rất rõ, anh là “chồng” cô cơ mà.

“Reng...”

Tiếng chuông báo hiệu giờ học bắt đầu, Haruko nhanh chóng chạy về chỗ ngồi, Yori thì vẫn ngủ, dù gì thì cô cũng chẳng thích học tiết bà cô chủ nhiệm béo ú kia.

- Các em, hôm nay lớp chúng ta có học sinh mới. Em vào đi. - Giọng bà chủ nhiệm vang lên lạnh lạnh.

Cả lớp trở mắt lên nhìn học sinh mới, trừ Yori. Cậu bạn ấy rất cao, đẹp trai nữa, cậu chàng đi vào lớp, nở một nụ cười ấm áp thiêu đốt hết tất cả trái tim thiếu nữ.

- Chào, mình là Usami Takagi, các bạn có thể gọi mình là Yu Min, mình là du học sinh từ Hàn Quốc mới về, mong các bạn giúp đỡ.

- Rồi, Usami, em muốn ngồi đâu??!

- Ở đây nè, Usami... - Nữ sinh 1

- Ngồi cạnh tớ nè! - Nữ sinh 2

- Cảm ơn các bạn!! Cô, em ngồi dưới cuối lớp nhé! - Takagi chỉ tay xuống chỗ trống cạnh Yori, nở nụ cười khiến bà cô suýt ngã.

- Được rồi, em cứ việc! - Bà chủ nhiệm cất cái giọng nhão nhẹt, nghe mà phát ói.

Takagi không chần chừ mà đi thẳng xuống ngồi cạnh Yori. Thấy chỗ ngồi bên cạnh mình có tiếng động, Yori chẳng may ngó lên nhìn cậu bạn mới mà ngủ tiếp, cô ngủ li bì suốt hai tiết đầu, nhờ tiếng chuông báo giờ ra chơi vang lên inh ỏi cô mới chịu thức dậy. (Ngủ gì lắm thế bà chị??!)

- “Chị dâu” cuối cùng cũng chịu dậy rồi à??! - Takagi cười.

- Im ngay. Gì mà “chị dâu”??? - Yori liếc xéo Takagi rồi đứng dậy bỏ đi.

- “Anh rể” đợi “chị” ở khu vườn sau trường đấy!!

Yori không đáp, chủ yếu là cô không quan tâm lời Takagi nói, nhưng không hiểu sao, bước chân cô vẫn hướng về khu vườn ấy.

- Yori, đợi tớ... - Haruko thấy Yori đi nên định chạy theo.

- Đây cậu, “chị” ấy bạn rồi!! - Takagi kéo Haruko lại

- “Chị” sao???

- À... không có gì đâu, đừng để ý... Mà, cậu dẫn tớ đi tham quan trường nhé!!!

- Được. À quên, tên tớ là Ayama Haruko.

- Tên cậu đẹp thật!

Nghe thế, Haruko liền cười tươi, nụ cười ấy đã làm tim Takagi chệch một nhịp.

Hoàn chương X

12. Chương Xi: Hợp Bang

Khu vườn sau trường.

- Gọi tôi?? - Yori hỏi Kiyoshi- cái người đang nằm ngủ không biết trời trăng mây đất kia.
- Nhanh đấy!
- Nói mau, mất thì giờ quá!! - Yori khê cái lên.
- Bang của tôi và cô có thể hợp lại không??!
- Làm gì?! - Yori nhú mày lại.
- Tối nay, bang NiKa lại hành động, mà cô biết đấy...
- Thôi được, nhưng chỉ lần này thôi! - Yori không để Kiyoshi nói tiếp, cô nhanh chóng đồng ý rồi bỏ đi.

*_*_*

Hiện giờ đang là tiết thứ năm, tiết của ông thầy dạy Sử già nua nhưng tâm hồn và cái mồm ổng thì chẳng già chút nào, mà lại còn đặc biệt DỄ GÁI.

- Nhức cả đầu!! - Yori thở dài thườn thượt, nằm xuống bàn, mắt nhìn ra cửa sổ. Trên kia bục giảng, ông thầy cứ giảng bài dài dòng, lê thê, còn kể bên cô thì... Takagi và Haruko cũng nói chuyện không ngừng, dù Haruko ngồi trên bàn cô nhưng vì tính mê trai nên bất chấp tất cả, quay xuống trò chuyện với trai đẹp.

Lại một ngày học dài ngoằng, chán ngắt trôi qua. Đêm nay, có lẽ lại một đêm không ngủ của Yori và Kiyoshi.

*_*_*

Đêm, trước khi “hai vợ chồng” trẻ thực hiện nhiệm vụ.

- Bây giờ sao đây!!! - Kiyoshi cầm điện thoại đi xuống phòng khách, nơi Yori đang nhàn hạ xem TV.
- Chuyện gì?? - Yori hỏi
- Lát nữa mẹ qua!

“Xoảng”

Đĩa bánh cô đang cầm trên tay rơi xuống đất một cách “thoải mái”. Mặt cô đơ một vài giây, sau đó, cô khẽ ho vài tiếng rồi đi dọn dẹp đồng thủy tinh vỡ kia.

- Còn bốn tiếng nữa! - Kiyoshi nhìn đồng hồ, lăm bằm.
- Gọi phó bang tới! - Yori buông ra một câu, cô liền nhấc điện thoại gọi, Kiyoshi thấy vậy cũng lấy điện thoại ra gọi.

*_*_*

Năm phút sau.

Ding... Dong

Chuông cửa vang lên inh ỏi, Yori bước nhanh ra mở cửa. Cửa vừa mở, gương mặt dễ thương như búp bê của Haruko đập vào mắt cô.

- Chào Yori, cậu gọi tớ tới gấp làm gì vậy???
- Cậu nói chuyện với thủ lĩnh của mình như vậy à???
- Chưa thực thi nhiệm vụ mà, thoải mái xúi có sao đâu?? - Haruko cầm tay Yori lắc qua lắc lại, miệng nở nụ cười tươi.
- Vào thôi!!

- Ô nhưng mà... - Haruko bỗng khựng lại - Đây là nhà cậu à??

- Nhà tớ và... Kiyoshi!

- HẢ!!!!!!!!!!

Nhờ tiếng thét kinh thiên động địa của Haruko mà vài con quạ đã lác đác rời tổ.

- Nhờ mẹ tớ và bà chủ tịch hẹn ước khi hai đứa còn trong bụng đấy!! - Yori khẽ lắc đầu khi nhắc tới cái hôn ước quái dị đó.

- Thời đại nào rồi!!! - Haruko cũng lắc đầu ngao ngán.

- Vào thôi!!

Haruko sau khi được Yori luyện thuần thục các thứ võ thì đã được vào B.C, không những vậy, nhỏ còn được lên làm phó bang liền, ngay và lập tức.

*_*_*

30 Phút sau.

Ding... Dong...

Lần này thì Kiyoshi lật đật đi mở cửa. Không cần người kia bước vào cửa, anh đã đi ra, không chần chừ mà cộc lên đầu người kia một phát rõ đau.

- Ái, sao thủ lĩnh đánh tôi?!

- Thật... mắt mặt đáng nam nhi mà!!! Con trai gì mà chậm quá vậy hả?!! - Kiyoshi hét lên.

- Xin lỗi!

- Vào mà xin lỗi hai người con gái trong kia kìa!!

*_*_*

- Ô... là cậu sao, Takagi?!! - Haruko bất ngờ khi thấy Takagi đi theo sau Kiyoshi.

- Hi hi, xin lỗi vì tới trễ!

- Còn biết xin lỗi à???! - Yori nhẹ nhếch môi.

- Xin lỗi “chị dâu”!! - Takagi cúi đầu, cười ngượng.

- Thôi, mà hai người gọi tớ với Takagi đến làm gì vậy??? - Haruko lên tiếng.

- Đêm nay, hai bang ta sẽ hợp lại! Bang NiKa đêm nay hành động rồi!! - Kiyoshi nhàn hạ nói.

- Hành động rồi sao?? Vậy hai thủ lĩnh muốn hai phó bang đây làm gì??? - Takagi nói.

- Lát nữa mẹ tôi qua, chúng tôi không được vắng mặt!!

- À, tôi hiểu rồi! Vậy tôi và Haruko sẽ đi trước!! - Nói rồi, Takagi khoác vai Haruko đi ra ngoài. (Hai người này thân nhau khi nào vậy???)

- Usami... - Yori bỗng lên tiếng, giọng lạnh tanh.

- Gì... gì vậy, “chị dâu”?? - Takagi sợ sệt, lắp bắp nói.

- Bỏ tay ra!

- D-Dạ... em xin lỗi!! - Takagi nhanh chóng bỏ tay ra rồi đi ra ngoài.

Yori và Kiyoshi nhìn theo bóng hai người khuất dần mà không khỏi lắc đầu.

- Chuẩn bị vỡ kịch thôi!! - Kiyoshi nói rồi đứng lên, đi vào trong bếp.

Hoàn chương XI

13. Chương Xii: Rắc Rối Với “mẹ Chồng”!

- Con dâu ơi!!!!

Tiếng bà chủ tịch vang vọng ngoài cửa khiến Yori và Kiyoshi mặt mày tối sầm lại.

- Thực hiện thôi! - Kiyoshi thì thầm.

Yori khẽ gật đầu rồi đi ra đón bà chủ tịch.

- Chào mẹ, mẹ mới tới!! - Yori nhanh nhẹn cầm túi xách giúp bà.

- Con dâu, trong nhà có cái gì không??!

- Dạ không ạ!!

- Chào mẹ yêu dấu!!! - Kiyoshi nở một nụ cười không thể nào tươi hơn nữa chào bà.

- Chào, thằng quý!

- Em... em vào lấy nước ẹ đi! - Với cái giọng ngọt sớt, Kiyoshi lại cười.

- Đợi em xíu! - Yori suýt phát cười vì điệu bộ của Kiyoshi, nhanh chóng vào bếp lấy cho bà một ly nước cam tươi mát.

- Đây, con mời mẹ!! - Yori lễ phép đưa cho bà ly nước.

- Hôm nay mẹ tới đây làm gì vậy ạ? - Kiyoshi hỏi.

- Thằng quý, ta tới thăm hai đứa không được à?? - Bà chủ tịch cốc đầu Kiyoshi một cái.

- Ah, đau!!

- Sắp đến Giáng Sinh rồi nhỉ?!! - Bà chủ tịch bỗng nở một nụ cười man rợn.

- Hơ... không lẽ... - Kiyoshi dơ người, miệng mở toan hoác.

- Đúng vậy đấy, thằng con quý tử!

- Chuyện gì vậy mẹ???! - Yori nãy giờ ngồi im lặng, thực tình thì có nói, cô cũng chẳng biết nói gì.

- Mẹ nhờ con với Kiyoshi đi chụp hình quảng cáo thời trang Giáng Sinh năm nay...

- Quảng cáo sao mẹ?? - Yori thoáng chút ngạc nhiên.

Bà chủ tịch cười hiện dụ, nhìn Yori rồi nhìn sang Kiyoshi, cái người đang hiện hữu gương mặt phản đối.

Nhận được ánh mắt không mấy thân thiện, nói đúng hơn là đe dọa, Kiyoshi tím mặt lại. Buổi chụp hình cưới của anh và Yori đã là một cực hình, nào là ôm ấp rồi hôn má, nhưng cũng may là chưa hôn môi... Nghĩ lại mà anh không khỏi rùng mình. Mẹ anh... thật đáng sợ!

Trở lại với Yori. Cô lúc này như một bức tượng đá. Bà chủ tịch cứ nắm chặt tay cô, nở một nụ cười không thể nào hiền dụ hơn được nữa nhìn chăm chăm vào cô.

- Đồng ý rồi nhé!!! Thôi, ta về.

Không đợi cho Yori và Kiyoshi lên tiếng, bà chủ tịch đứng dậy và đi thẳng về. Cô và anh đứng đó, mặt đồng cứng lại, nhìn chăm chăm vào nhau.

- Rắc rối!! - Yori lăm bầm rồi đi lên phòng.

- Vỡ kịch... nát bét hết rồi!!! - Kiyoshi khẽ thở dài rồi đi lên phòng luôn.

._*._*_

Đi đến nơi Haruko và Takagi đang ra sức ngăn chặn bang NiKa.

Gió mùa đông vào ban đêm khê rít lên, từng cơn đi ngang qua khu rừng âm u, tối tăm. Lạnh. Chỉ một từ thì khó có thể diễn tả hết cái rừng rợn, cái vẻ hoang vu nơi đây.

Sâu trong khu rừng, nơi chỉ có vài tia sáng le lói nhờ mặt trăng soi rọi. Tiếng xào xạc của lá cây bị một đám người cố ý dẫm đạp lên không thương tiếc. Cả khu rừng chìm ngập trong không gian yên tĩnh. Bỗng, những chiếc xe BMW hùng hổ tiến vào, xé toạt bầu không gian im ắng đó.

- Bang NiKa, lâu rồi không gặp mặt nhỉ?? - Takagi nhẹ bước xuống, cất chất giọng trầm nhưng không âm, lạnh, rất lạnh là đằng khác, vậy ra, một Takagi khi đi làm nhiệm vụ là như thế này.

- Bang DND?? - Tên thủ lĩnh cười khinh bỉ - Tụi bây tới đây làm gì?? Ngăn cản tụi tao à, không dễ đâu!!!

- Tự tin quá lớ rồi đó chú em!!! - Haruko nói, lời nói nhẹ nhàng tựa lông hồng nhưng lại mang tính sát thương cao.

- Ái chà chà, Usami hôm nay có lính mới à?? Coi em dễ thương chưa kìa!!! - Tên đó cười đều, đưa tay vuốt má Haruko.

- Mày đâu phải thủ lĩnh nhỉ!!! Vậy thì... - Chưa nói hết, Haruko đã tung một cước ngay nơi nhạy cảm của đàn ông - ... Ôi, xin lỗi nhé, chân tôi hơi trơn!! - Haruko đứng khoanh tay lại, môi hình thành một nụ cười nửa miệng.

Tên đó bị một đòn nằm ngửa ngã ra, tay ôm lấy chỗ vừa bị thương mà lăn qua, lăn lại trên nền cỏ khô rạc. Những tên kia ngày thường bạo dạn, dám lên tiếng đáp trả nhưng hôm nay lại im thin thít, một phần thì đó là chuyện thường, con gái ra tay như vậy là còn nhẹ, còn phần còn lại thì Haruko nói đúng, tên đó không phải thủ lĩnh của chúng, cuộc mua bán này đơn giản chỉ là cuộc trao đổi bình thường nên thủ lĩnh chúng đã vắng mặt.

- Thừa... thừa chị, đây... đây chỉ là một cuộc trao đổi bình thường... không có gì quan... quan trọng nên... - Một tên nữa đứng co ro vào một chỗ, mặt cúi gằm xuống, lắp bắp nói.

- Chán thật!!! Về thôi, Haruko! - Takagi ngán ngẩm nhìn bọn chúng rồi cho hai tay vào túi quần, thông dong đi vào xe.

Tất cả những chiếc xe cứ thế nối đuôi nhau mất hút trong khu rừng. Bang NiKa cũng từ từ rút lui. Chẳng mấy chốc, khu rừng lại trở về trạng thái bình yên như ban đầu, những tia sáng yếu ớt dần tắt ngúm do những vầng mây che khuất trắng, đêm nay thật... đáng sợ.

Hoàn chương XII.

14. Chương Xiii: Giáng Sinh Đặc Biệt (p1)

Một ngày học nhàm chán nữa lại bắt đầu. Nằm dài trên bàn, Yori thần thờ nhìn ra cửa sổ. Cuối thu, đầu đông, một không khí mới khác lạ. Nhưng, điều mà mấy ngày nay khiến cô lo lắng là, Giáng Sinh sắp tới gần. Không phải cô lo lắng về buổi chụp hình. Thực tình thì, chính cô cũng không biết mình đang lo lắng điều gì nữa, chỉ là... lòng cô cứ nhói lên mỗi khi nghĩ đến Giáng Sinh. Từ mấy năm trước, Giáng Sinh đối với cô chỉ là một ngày đông bình thường, không bạn bè, không người thân, à không, cô còn người thân chứ, là người chị cô đấy. Người chị chỉ ham mê tiền bạc, đàn ông mà chẳng thèm hỏi thăm đứa em này dù chỉ một lời.

“Giáng Sinh năm nay... vẫn vậy! Chị ta chắc cũng không thèm về!”

Yori khẽ lắc đầu xua đi ý nghĩ điên rồ vừa hiện lên trong chốc lát. Suy nghĩ nhiều quá khiến cô hóa điên rồi. Một mối. Cô đơn. Lạnh lẽo. Những thứ cảm giác ấy cứ bám riết lấy cô, không thể tách rời.

- Cậu sao vậy??? - Haruko thấy lạ, khê quay xuống hỏi.

Yori chỉ lắc đầu, mắt cô dần nhắm lại. Bỗng, một hình ảnh nào đó xẹt nhanh qua ý nghĩ cô. Đó không phải là ảnh một người con trai đấy chứ. Người con trai mà cô không ngừng tìm kiếm suốt mấy năm qua. Cô khẽ rùng mình ngồi dậy, nhìn đảo dác xung quanh lớp.

“Sao... kì lạ vậy???”

*_*_*

Giờ ra chơi.

- Xuống mua đồ ăn đi, Yori!! - Haruko lay lay Yori dậy.
- Không đói, không đi! - Buông ra một câu cộc lốc, Yori gục mặt xuống ngủ tiếp.
- Đi đi mà!! Tớ đói lắm rồi! - Haruko lay mạnh hơn khiến Yori suýt té ghế.
- Cậu... đi mà kêu tên Usami ấy!! Giờ thì, đừng làm phiền tớ! - Yori gằn giọng, cô chỉ muốn yên tĩnh nhưng lại không thể nên cúi gắt lên.
- Xin lỗi cậu! - Haruko sợ sệt chạy đi mất hút.

“Hôm nay mình sao vậy??!”

Yori ngán ngẩm đứng dậy, bỏ đi ra ngoài. Dưới sân trường, tiếng cười nói, chạy nhảy của học sinh làm đầu cô cứ ong ong lên. Đau đầu thật. Cô đi thật nhanh, đi đến nơi yên tĩnh để không ai làm phiền.

Vẫn là khu vườn sau trường, Yori hạ mình xuống một thân cây, nhắm mắt lại. Một lần nữa, hình ảnh người con trai ấy lại lướt qua khiến cô không khỏi giật mình. Cô ngồi bật dậy, đưa tay xoa mái tóc đến khi nó rối bù lên.

“Chuyện gì đang xảy ra??? Sao anh ấy...?!”

Hoàn chương XIII

15. Chương Xiv: Đau

“Cái quái gì đang diễn ra vậy chứ???”

Đầu Yori giờ đầy ắp những câu hỏi mà không có câu trả lời. Ngồi dựa vào thân cây, cô ôm lấy hai gối mà gục đầu xuống.

Một giọt...

Hai giọt...

Ba giọt...

Từng giọt nước trong vắt, long lanh khẽ rơi ra từ đôi mắt tím u buồn. Yori đang khóc. Phải, cô đang khóc. Cô cứ tưởng như, những thứ như nước mắt đã không bao giờ còn đọng lại trong thân tâm cô nữa rồi chứ.

“Sao mình lại khóc?? Mình không được phép để thứ này rơi ra, không...”

- Cô... đang khóc sao??!

Một giọng nói trầm khẽ vang lên bên tai Yori, khẽ ngược lên, gương mặt lạnh lùng thoáng chút lo lắng của Kiyoshi hiện lên trước mắt cô.

- Không có. - Nhanh nhẹn, Yori đưa tay gạt đi những giọt nước mắt còn vương trên mi.
- Còn chối nữa! Mắt cô đỏ lên rồi kia!! - Kiyoshi nhẹ ngồi xuống cạnh Yori, ánh mắt anh nhìn cô không rời.
- Mặc tôi! - Yori nhìn đi nơi khác, tránh ánh mắt của Kiyoshi

- Nhìn tôi này! - Kiyoshi xoay người Yori lại, mặt đối mặt. - Nói tôi biết đi, sao khóc??

- Bỏ ra, mặc kệ tôi!! - Yori vùng vằng rời khỏi cánh tay vững chắc của Kiyoshi, bắt giắc, những giọt nước mắt lại lăn dài trên đôi gò má hồng hào.

- Đừng khóc, tôi...

- Anh im đi, để tôi yên!

Kiyoshi nhìn những giọt nước nóng hổi từ từ rơi mà lòng anh thất lại. Một cảm giác kì lạ bỗng xâm chiếm cơ thể anh.

- Có phải là vì... - Kiyoshi ngập ngừng

- Vì gì??

- Vì... anh ta...

- Anh ta??! Ai cơ? - Yori nhú mày lại.

- Người mà cô luôn mơ...

Yori trong phút chốc như một bức tượng đá.

- Sao... sao anh biết??!

- Tôi... chỉ vô tình nghe được... khi cô nói mơ...

- Sao cơ??!

- Nhưng... anh ta là ai vậy??

Yori bỗng im bặt, nước mắt cô cũng thôi rơi. Câu hỏi của Kiyoshi thật quá đột ngột. Cô... không phải không trả lời, nhưng có cái gì đó đã không cho phép cô mở miệng. Vô lý thật.

“Cho anh ta biết cũng được... nhưng... mình không thể mở miệng...”

- Không cần anh quan tâm!

Nói rồi, Yori đứng dậy bỏ đi, để lại sau lưng một không khí thoáng chút u sầu, buồn bã.

“Sao... cô ấy lại...”

*_*_*

Tại nhà Yori và Kiyoshi.

Chiếc xích đu ngoài vườn khẽ đung đưa theo nhịp đập của Yori. Cô cứ ngồi đó suốt từ lúc về nhà đến giờ, mắt cô nhìn chăm chăm xuống nền cỏ xanh mát. Cô cứ thắc mắc mãi về chuyện lúc sáng, tại sao hình ảnh người con trai ấy cứ hiện lên trong ý nghĩ cô, phải chăng đó là một điềm báo?

- Anh... đang ở đâu vậy chứ??! - Yori khẽ ngước mặt lên trời thở dài.

*_*_*

- Bé Con! Bé Con! - Tiếng một người con trai vang lên trong không gian tĩnh mịch.

- Anh... là anh sao?? - Yori lúc này vẫn ngồi trên xích đu, nghe được giọng nói liền đứng dậy, theo quán tính mà cứ tiến về phía trước.

- Bé Con à, là anh đây!

- Anh... có thật là anh không??!

- Bé Con à, anh đây!

Vẫn theo quán tính, Yori cứ bước mãi về phía trước. Chẳng mấy chốc, cô đã thấy hình ảnh của một người con trai đang đứng trước mặt cô, nhưng khuôn mặt lại bị che đi bởi chiếc mặt nạ trắng toát.

- Anh... có đúng anh không? - Đường như, trong khoảnh khắc ấy, cái vỏ bọc băng giá của Yori như vỡ vụn, thay vào đó là một cô gái yếu đuối với hai hàng lệ nóng hổi.

- Bé Con, em không nhận ra anh sao?

- Anh... - Định tiến thêm một bước nhưng Yori bỗng giật mình khi nhận ra, nơi cô đứng lúc này không phải là thảm cỏ xanh mượt nữa, mà là một vực thẳm sâu hút. - Đây... là đâu??!

- Là nơi... anh đã rơi xuống...

- Sao cơ?!

- Em... đi với anh nhé! - Người con trai ấy chậm chậm tiến lại gần Yori.

- Đi... với anh sao?! - Yori bất giác lùi lại phía sau nhưng chàng trai ấy đã nhanh tay nắm tay cô lại.

- Không sao đâu!! Rồi chúng ta sẽ rất vui vẻ...

- Thật... thật ư??

Chàng trai nhẹ kéo Yori đến đứng trước bờ vực thẳm, miệng nhoẻn một nụ cười ma quỷ. Cô nắm chặt tay lại, một cảm giác bất an bỗng ập đến.

- Em không... - Yori nói nhưng chưa kết câu cô bỗng im bật, nhìn chăm chăm vào chàng trai.

- Em có vui không khi sống không có anh?

- Làm sao mà vui được...

- Nói dối! Vì ai mà tôi lại thành ra thế này??! Vì ai mà tôi phải hi sinh cái thân thể này? Hả?? - Chàng trai gần mạnh giọng, nhẹ đẩy cô ra phía sau.

- Không phải... anh... yêu em...

- Chưa hề, chủ yếu là cái tài sản của ông già của cô kìa!! Hahaha... Giờ thì... TẠM BIỆT!! - Nói rồi, chàng trai đẩy mạnh Yori về phía sau.

Yori bỗng cảm thấy bản thân cô thật quá ngu ngốc. Nhìn chăm chăm cái con người đang đứng cười kia mà lòng cô quặn thắt. Vậy là cuộc đời cô kết thúc rồi sao? Cô còn chưa vui vẻ bên những người bạn mà cô mới làm quen kia mà!! Còn Kiyoshi nữa...

Yori nhắm chặt mắt lại, từ từ cảm nhận cái đau đớn tột cùng sắp tràn lan.

To be cont.

Hoàn chương XIV.

16. Chương Xv: Bệnh

Cảm giác lưng bị đập vào một vật gì đó khiến Yori đau đớn tột cùng. Đôi mắt cô vẫn nhắm nghiền, chẳng qua là vì cô không muốn nhìn đáng người ấy nữa, không muốn nhìn thấy nụ cười quỷ quyệt của người đó, nó đối với cô quá là tàn nhẫn.

*_*_*

- Yori, tỉnh lại đi, cô sao vậy??! - Tiếng Kiyoshi thì thầm khiến cô choàng người tỉnh dậy.

- Là mơ sao? - Yori vẫn còn bàng hoàng trước giấc mơ vừa nãy.

- Cô không sao chứ??!

- Không. Đây là đâu??!

- Là phòng tôi!

- Phòng anh?? - Yori ngạc nhiên.

—Tua lại lúc này—

Yori ngồi trên xích đu, khẽ đung đưa nhẹ nhẹ, vài cơn gió thoảng qua khiến cô dần chìm vào giấc mơ. Lúc đó, Kiyoshi cũng vừa về, thấy cô ngồi đó, anh nhanh chóng đi tới, bế cô về phòng. Nhưng có một vấn đề, cửa phòng cô lại bị khóa, không còn cách nào khác, anh đành bế cô sang phòng mình.

—Về hiện tại—

- Mà này, cô lại mơ nữa hả?? - Kiyoshi lo lắng hỏi.

Yori cúi đầu xuống không trả lời. Chỉ cần nghĩ đến giấc mơ ấy thôi cũng đủ làm cô không khỏi rùng mình.

- Tôi mệt, anh ra ngoài giùm!! - Yori vờ nằm xuống, kéo chăn che hết người.

- Vậy cô nghỉ ngơi đi!

Nói xong, Kiyoshi nhẹ bước ra ngoài. Yori nhìn theo bóng lưng anh mà tim cô bỗng đập nhanh lên, cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô dần thiếp đi trong chốc lát.

*_*_*

Sáng hôm sau.

Yori vươn vai ngồi dậy sau giấc ngủ dài. Đêm qua cô đã không mơ thấy ác mộng nữa, nhưng thay vào đó, cô lại mơ đến Kiyoshi, lạ thật.

Như thường lệ, Yori đi vào phòng tắm vệ sinh cá nhân rồi trở ra với bộ đồng phục trường. Trường Yori học mang tên Victory, đồng phục trường rất đẹp, phù hợp với lứa tuổi học sinh. Nữ thì mặc áo sơ mi trắng bên trong, bên ngoài là áo vest như trong công sở, mang màu xanh, đính kèm theo là chiếc caravat đỏ, chiếc váy cũng xanh nốt, ngắn trên đầu gối, giày tự chọn. Còn nam thì cũng giống nữ, áo sơ mi trắng, đeo caravat, bên ngoài là áo vest xanh, quần tây màu xanh luôn, giày tự chọn.

Đứng ngẩn mình trước gương hồi lâu, Yori nhẹ đeo balo vào rồi đi xuống nhà. Vừa xuống đến phòng khách, bước chân cô vội khựng lại khi thấy Kiyoshi đang nằm ngủ trên sofa, người co rúm lại vì cơn lạnh.

- Saito, dậy đi, cảm bây giờ!! - Yori tiến lại gần, khẽ lay Kiyoshi nhưng chợt nhận ra, người anh nóng hổi, phải nói là rất nóng.

- ...

- Này, dậy đi!!! - Yori la lên.

- Ah... Đau đầu quá!! - Kiyoshi khó nhọc ngồi dậy, tay xoa thái dương.

- Có sao không, người anh nóng quá! - Yori lo lắng hỏi.

- Không sao... chỉ hơi... mệt... - Gương mặt Kiyoshi mấy chốc ửng đỏ mồ hôi.

- Trúng gió rồi, lên phòng đi, tôi sẽ bảo Haruko xin phép!!

- Cảm ơn!

Sau đó, Yori khó khăn đỡ Kiyoshi lên phòng anh. Đến nơi, cô để anh nằm ngay ngắn lên giường rồi đi vào phòng tắm, song cô bê ra một chiếc chậu nước nóng cùng một chiếc khăn.

- Lạnh lùng, tàn nhẫn như cô mà cũng biết chăm sóc người khác sao??! - Kiyoshi lên tiếng trên giường.

- Do tình huống bắt buộc!!! - Yori trả lời, mắt vẫn không rời chiếc khăn đang nằm trong tay.

- Ai bắt cô??

- Mẹ!! Lỡ mẹ bắt chợt đến thấy anh như vậy mà tôi ngồi không thì mệt lắm!!! - Vừa nói, Yori vừa nhẹ nhàng đặt chiếc khăn nóng lên trán Kiyoshi - Giờ thì... nghỉ đi!! - Buông ra một câu lạnh lùng không tí cảm xúc, cô đứng dậy dọn dẹp rồi đi ra khỏi phòng.

“Ái da, băng sắp tan rồi!!”

Kiyoshi nhìn Yori đi ra khỏi cửa mà môi bắt giác nhòe miệng cười.

*_*_*

Tại trường.

Haruko lúc này đang trên đường đi lên lớp thì điện thoại nhỏ đổ chuông. Nhắc máy nghe...

- Gì thế, Yori??

- Cậu xin phép cho tớ với Saito nghỉ hôm nay giúp, vậy thôi!!

- Ồ... yah... Yori...

Tút... Tút...

Haruko đơ mặt ra, nhỏ chưa kịp nói gì thì Yori đã tắt máy. Lạnh lùng thật.

- Haruko, làm gì mà đứng thất thần vậy??? - Takagi từ xa đi tới. Mới sáng sớm chưa gì đã tặng Haruko một nụ cười thật tươi làm nhỏ đỏ hết mặt.

- À chẳng qua là Yori nhờ tớ xin phép cho cậu ấy với Saito nghỉ hôm nay!!

- Nghỉ sao?? Hai người đó làm gì mà nghỉ?? - Takagi cau mày lại.

- Tớ không biết!!... Ah, hay ra về hai đứa mình xem sao đi!!!

- Được đó!! Thôi, tớ đi trước, tạm biệt! - Takagi giơ tay chào rồi sải chân bước đi, Haruko cũng cất bước đi lên phòng giáo viên.

*_*_*

Ở một nơi nào đó ngập chìm trong bóng tối, một người con trai đang ngồi chễm chệ trên chiếc ghế gỗ được thiết kế hết sức huyền bí, sang trọng, xung quanh là một đám người, trông tên nào cũng như tên nấy, to con, bắp tay cuộn cuộn.

- Sao rồi?? - Một giọng nói trầm phát lên trong cái không gian sặc mùi hiểm nguy này.

- Dạ thưa, chúng có vẻ mạnh hơn rồi ạ! - Một tên đứng đó cúi khom người xuống, ra vẻ cung kính.

- Được rồi, các người làm tốt lắm!! Đi nghỉ đi, còn lại để ta lo!! - Dạ!

Chẳng mấy chốc, cả bọn người đô con ấy rời đi. Tên con trai vẫn ngồi đó, mắt ánh lên tia nhìn lạnh đến thấu xương, hắn nhìn đăm chiêu vào bức ảnh đang cầm trong tay. Trong bức ảnh đó có ba người, có vẻ như là một gia đình, hai vợ chồng và một cô con gái. Khóe môi hắn ta chợt nhếch lên cao, mắt nhíu lại, tay đút vào túi và lấy ra một cái bật lửa.

- Haha... tạm biệt nhé!!! - Hắn cười thích thú khi bật lửa lên và đốt bức ảnh đó, chẳng bao lâu, bức ảnh đã cháy xém đi hình ảnh của hai vợ chồng trẻ, chỉ để lại cô con gái. - See you soon, my lady!!

Hoàn chương XV.

17. Chương Xvi: Giáng Sinh Đặc Biệt (p2)

Cũng nhờ cơn bệnh của Kiyoshi mà cả hai đã thoát khỏi buổi chụp hình của và chủ tịch, nhưng vì thế mà hai người lại mất khá nhiều bài vở vì nghỉ học. Kiyoshi cũng đã khỏi bệnh và hôm nay cũng đã cận kề giáng sinh, đồng nghĩa với việc, các học sinh sắp được nghỉ đông.

Lúc này, trên lớp của Yori phải nói là ồn không thể tưởng. Các học sinh cứ ngồi bàn tán với nhau về việc giáng sinh này đi đâu, làm gì,..v.v... Nhưng ở một góc cuối lớp, sự tĩnh lặng vẫn bao trùm không gian nơi đây, cô vẫn đang ngồi nghe nhạc với ánh mắt thờ ơ, không quan tâm đến những gì xảy ra xung quanh mình.

- Yori, giáng sinh cậu có đi đâu không??? - Haruko quay xuống hỏi.

- Không! - Yori hồ hững đáp.

- Sao vậy?! Hay cậu đi với tớ nhé!! - Haruko chớp chớp đôi mắt long lanh.

- Không thích! Đừng phiền tớ! - Yori hầu như không đoái hoài đến hành động làm bao chàng trai gục ngã của Haruko, chỉ lạnh lùng đáp rồi gục mặt xuống bàn ngủ.

- Cậu thật là!! Tính cậu cứ y như tảng băng ở Nam Cực ấy!!! - Haruko nói xong rồi quay lên, tám chuyện cùng đứa bàn trên.

Yori hé nhìn lên bầu trời ngày đông xám xịt trước mắt mà không thoát khỏi tiếng thở dài. Thực tình thì cô muốn đi chơi lắm chứ, nhưng có cái ký ức vài năm trước đã giữ cô lại. Đôi mắt tím cứ nhìn đắm đắm lên bầu trời cao, loáng thoáng chút buồn. Bất chợt, hình ảnh người con trai đeo mặt nạ trắng toát chạy ngang qua ý nghĩ. Cô nhủ mãi lại, khẽ lắc đầu xua đi cái hình ảnh đó.

*_*_*

Trên phòng hiệu trưởng.

- Chú, chú cho cháu vào học nhé!!! - Giọng nói tên con trai nhẹ vang lên khiến ông hiệu trưởng già không khỏi rùng mình.

- Được thôi, cháu không cần phải cất cái giọng đó lên đâu!!

Chàng trai ấy cười, một nụ cười huyền bí, nụ cười sắc sảo, nụ cười đều đặn...

- Vậy khi nào cháu đi học được?!

- Hm... để xem, dù gì cũng sắp nghỉ đông rồi nên... sau kì nghỉ này nhé!!

- Dạ, vậy cháu về!!

“Trò vui chuẩn bị bắt đầu!!!”

*_*_*

Đêm trước giáng sinh.

Hiện giờ, Yori và Kiyoshi đang trang trí chuẩn bị cho giáng sinh cũng như năm mới sắp đến. Nhà cửa thì cũng đã được dọn dẹp xong, cây thông cũng đã được để ngay phòng khách, đèn trang trí giăng khắp nhà,... nói chung là căn nhà bây giờ lấp la lấp lánh như pha lê bấy sắc.

- Phù... xong rồi!!!! - Yori đưa tay lau mồ hôi, thở dài.

- Mệt quá!!!! - Kiyoshi ngồi phịch xuống sofa, cầm chai nước tu một hơi cạn hết một nửa.

- Lên phòng đây!!! - Sau khi dọn dẹp những thứ còn lại, Yori bỏ đi lên phòng.

- Khoan đã... - Kiyoshi gọi với Yori, nghe vậy, cô liền xoay người lại... - Giáng sinh... cô có đi đâu chơi không?!

- Không!

- Vậy... đi với tôi được không?? - Kiyoshi lấp bắp

Yori trong khoảnh khắc đó như đóng băng hoàn toàn. Ánh nhìn lạnh lùng nhìn thẳng vào Kiyoshi không dời, cô mím chặt môi lại. Đây có lẽ là lần thứ hai cô được một người con trai rủ đi chơi vào đêm giáng sinh, từ khi vài năm về trước...

- Cô đi được không??/ - Kiyoshi kiên nhẫn hỏi lại

Yori xoay người chuẩn bị bước đi, gương mặt cô cúi gằm xuống, đôi môi mím chặt khê hé mở.

- Được thôi!!

Nói xong cô bước bỏ lên phòng, để lại Kiyoshi với nụ cười tỏa nắng sớm ban “đêm”.

*_*_*

Sáng hôm sau.

Tít...

“Rầm”

Chiếc đồng hồ chỉ mới vừa reo lên một tiếng thì ngay lập tức đã vỡ vụn, nằm “thoi thóp” dưới sàn nhà. Yori ngao ngán ngồi dậy, đưa tay vuốt lại mái tóc rối bù, cô lê từng bước vào nhà tắm.

- Đồng ý làm gì không biết!! - Yori tự mắng mình.

Một lát sau

- Này, cô dậy chưa?? - Tiếng Kiyoshi vang vọng ngoài cửa.

Yori đang ngồi nghịch điện thoại, lười biếng trả lời nên đi ra mở cửa luôn. Thật tình... không hiểu sao tên Kiyoshi này hôm nay sao lại dậy sớm đến thế.

- Đi thôi!! - Kiyoshi vui vẻ nắm tay Yori kéo cô đi.

- Buông ra! - Yori gằn mạnh giọng.

Kiyoshi phớt lờ câu nói của Yori, tay vẫn nắm chặt tay cô cho đến khi cả hai đã đến gara.

- Đợi tôi!! - Kiyoshi bỏ lại Yori đứng ở ngoài, còn anh thì đi vào lấy xe.

Lúc này, Yori mới để ý, Kiyoshi hôm nay ăn mặc đúng chất Play Boy. Chiếc áo thun tay dài in hình đầu lâu ngay giữa. Quần jean đen tôn lên đôi chân dài. Đính kèm thêm một chiếc snapback đội ngược trong cực kì chất. Còn cô thì cũng phá cách không kém. Áo hoodie dài tay cùng với chiếc khăn len đỏ ấm áp. Chiếc quần leggings xám ôm sát để lộ ra đôi chân thon dài của cô, đôi boots cao gót đen có thêm một sợi xích nhỏ nhỏ bên hông. Mái tóc nâu bồng bềnh xõa tự do, còn đính thêm một băng đô xanh cực đẹp. Và một phần cũng không kém quan trọng nữa là chiếc khuyên tai đại bàng lấp lánh giữa trời đông lạnh lẽo.

- Lên đi!!! - Kiyoshi lái xe chạy ra, kêu lớn.

Yori không nói mà chỉ lẳng lặng bước lên xe. Chiếc xe bắt đầu lăn bánh, lao nhanh ra con đường lớn tấp nập xe cộ.

Hoàn chương XVI

18. Chương Xvii: Giáng Sinh Đặc Biệt (p3)

Chiếc xe dừng bánh trước cổng khu công viên giải trí nhộn nhịp, rộn rã.

- Gì đây??? - Yori ngạc nhiên hỏi

- Công viên giải trí!! Trời lạnh vào đây cho ấm!! - Kiyoshi nhoẻn miệng cười.

- Không phải anh không thích đến những nơi ồn ào sao???!

- Ờ thì... mà thôi, đi vào nào!!! - Kiyoshi đánh trống lảng, gương mặt anh phút chốc đỏ bừng, nắm chặt lấy tay cô, anh kéo cô vào trong khu giải trí.

Công viên giải trí này rất nổi tiếng, nó nằm ngay giữa trung tâm Tokyo. Đặc biệt hơn nữa, vào mùa đông, công viên trở thành một ngôi nhà lớn và ấm cúng. Nó có đầy đủ các loại thiết bị tối tân, tiên tiến nhất giúp trẻ em cũng như mọi người tránh rét. Công viên cũng có rất nhiều trò chơi thú vị, trò chơi nước cũng có, khô cũng có, từ cảm giác nhẹ đến cảm giác mạnh,... tất cả đều có.

- Lên đi!! - Kiyoshi dẫn Yori đến trước trò tàu lượn siêu tốc cực cao. (mùa đông mà đi tàu lượn hả trời?!/ Kiyoshi: cảm ngay!!)

- Không! - Dù là một thủ lĩnh không nường tay trước kẻ thù, nhưng Yori lại khá sợ độ cao.

- Sợ độ cao à? Lên đi, không sao đâu!

Không để Yori nói lời nào, Kiyoshi cứ thế đẩy cô vào ghế ngồi, còn anh cũng nhanh chóng ngồi vào ghế bên cạnh. Và thế là chiếc tàu bắt đầu khởi hành. Cô nhìn khung cảnh phía dưới đang ngày một xa mà bỗng ôm chặt lấy cánh tay anh, mặt tím ngắt lại. Còn về phía anh, khỏi phải nói là anh sướng đến nhường nào, à mà đây là mục đích của anh cơ mà! (=.=) Chiếc tàu cuối cùng cũng lên tới đỉnh, và rồi...

“Vèo”

- Á!!!!!!!!!!!!

Chiếc tàu lao thẳng xuống từ độ cao 52m với vận tốc 172km/h, những tiếng hét chói tai cứ thế ầm ỹ khắp con tàu. Yori thì ngược lại, cô không hét mà chỉ ôm chặt tay Kiyoshi, xoay mặt vào người anh, mắt nhắm nghiền lại.

Vài phút sau, chiếc tàu cũng ngừng lại sau khi lộn mấy vòng, nhìn thôi cũng đã chóng mặt, hoa mắt. Yori vừa bước xuống đã té, nhưng cũng may là Kiyoshi đỡ kịp. Anh dìu cô đến ghế đá ngồi, đưa cho cô một chai nước ấm.

- Không sao chứ?? Thủ lĩnh mà sao sợ độ cao quá vậy?? - Kiyoshi trêu chọc.

- Anh có muốn được gặp lại bà cố không?? - Yori lườm anh, giọng nói đằng đẵng sát khí.

- Thôi, tôi không cần, mà có gặp thì bà cũng đâu biết tôi!... Hm... A mình đi vào đó đi!! - Kiyoshi chỉ vào một lâu đài đẹp như trong chuyện cổ tích...

- Vào đó làm gì?? Cửa con nít mà? Đây... bỏ tay ra... - Lại một lần nữa, Yori bị kéo xềnh xệ đi.

Sau khi mua vé xong, cả hai người đi vào cánh cổng màu hồng xinh xắn...

Một giây...

Hai giây...

- A!!!!!! TRÁNH XA TAO RA!!!!

À vâng, đó là “giọng hát ngọt ngào” của chị Yori nhà mình. Thực chất thì lâu đài đó bên trong toàn là những con ma quỷ mặt bê bết máu... (Lạ nhỉ, thủ lĩnh kiểu gì mà sợ độ cao với ma??)

- YAH... Mà cút đi!!!

- Á... ghê quá!!

- Á!!!!

Đại loại là Yori đã hét những câu như thế. Lát sau, cô và anh cũng ra được thế giới muôn vàn tự do. Và chính xác bây giờ thì mặt cô cắt không còn giọt máu, tim đập thình thịch không yên trong lồng ngực.

- Tôi thề tối nay sẽ bóp cổ anh chết!!! - Yori không kiềm được bản thân mà cầm lấy cổ áo Kiyoshi lắc mạnh.

- Này... này... NÀY!!!! - Kiyoshi la toáng lên khiến ai nấy đều nhìn chăm chăm vào cả hai. - Cô bị gì vậy hả??? Khi không lại nắm áo tôi!!

- Còn nói được sao??? - Yori liếc xéo anh.

- Tôi có làm gì cô đâu???

- Cái gì?? Anh nói lại xem?! Anh dẫn tôi đi những thứ mà tôi ghét nhất trên đời này, dọa tôi muốn đứng tim mà còn nói không làm gì nữa là sao?!! - Chỉ trong khoảnh khắc đó, dường như lớp băng của Yori đã tan chảy thành nước, bốc hơi thành không khí.

- Vui mà!!! - Kiyoshi cười

- Vui cái con khỉ!

- Thôi mà... A, lại đây đi! - Một lần nữa, Yori lại bị Kiyoshi kéo đi.

Anh dẫn cô đến khu trò chơi nước. Không khí ở đây hoàn toàn khác hẳn khu bên kia, cực kì ồn ào, có khi còn hơn những tiếng la hét bên kia.

- Tôi đâu có mang đồ theo?!! - Yori nhăn mặt lại.

- Yên tâm, ướt thì đi mua, vào nào!!

Cả hai cùng đi lên trượt ống. Đường trượt này không rung rợn gì mấy nhưng nó rất tối (như trượt ống đen ở Đầm Sen á!!!), nó không chỉ là một đường trượt bình thường mà nó còn hơn thế. Bắt đầu, nó trượt nhẹ nhàng xuống rồi là đi lên, rồi lượn hai, ba vòng rồi lại đi xuống, và cuối cùng, nó xoay vòng tròn rồi lọt thọt xuống đường ống cuối và rơi xuống một cái hồ lớn. (Nói chung là chóng mặt!!!)

- Đau đầu quá!! - Yori chóng tay lên trán, ngồi phịch xuống ghế.

- Vui quá đi!!! - Kiyoshi ngồi xuống cạnh Yori, anh đưa tay vò mái tóc ướt, trông cực kì quyến rũ.

- Không chơi nữa!!

- Vậy đi mua đồ, rồi tôi chở cô đến nơi này! - Nói rồi, Kiyoshi đứng dậy bỏ đi trước.

Yori chẳng nói mà cứ đi theo anh, cô và anh đi đến một cửa hàng thời trang gần đó.

*_*_*

- Tới rồi, xuống xe đi!! - Kiyoshi lay Yori dậy khi xe dừng tại một cánh đồng hoa sặc sỡ sắc màu.

- Tới rồi sao?? Ở đâu đây!!?

- Xuống đi!

Yori tò mò đi xuống theo lời Kiyoshi. Một vài cơn gió cuốn theo mùi hương của hoa xộc thẳng vào cánh mũi cô, cảm giác thật thoải mái và dễ chịu. Cô không chần chừ mà đi thẳng đến một tán cây to rồi ngồi xuống.

- Sao nào, bớt căng thẳng chưa?? - Kiyoshi hỏi, anh cũng ngồi xuống cạnh Yori

- Thoải mái thật! Nhưng sao anh biết chỗ này??

- Hm... Chính tôi cũng không biết, có cái gì đó đã khiến tôi lái xe thẳng đến đây...

-... - Yori im lặng, mắt cô hướng về những bông hoa đang nhảy múa cùng gió dưới cái nắng mùa đông lạnh lẽo.

- Này, chiếc khuyên tai đó sao cô có được vậy??? - Kiyoshi bắt giắc thốt lên khi thấy chiếc khuyên tai.

- Của... anh tôi! - Yori miễn cưỡng trả lời.

- Tôi cũng có một cái giống cái của cô...

- Sao cơ?!!

Hoàn chương XVII

19. Chương Xviii: Món Quà

Gió mùa đông thổi ngày càng nhiều. Tại một sân tập bắn súng, mặc sức cho gió có lạnh bao nhiêu, những tiếng đạn bắn ra vẫn không ngớt.

“Đoàng”

- Chà, bắn tốt lắm!!! - Một người đàn ông trung niên vỗ tay rôm rốp khi thấy chàng trai trẻ bắn trúng ngay hồng tâm.

- Cảm ơn ông đã quá khen!

- Cậu giỏi hơn tôi lúc còn trẻ rất nhiều đấy!

- Dạ! - Hắn cười trừ cho qua.

“Phải như vậy thì mới đổi đầu được chứ, ông già!??”

*_*_*

- Sao... anh lại có nó!?? - Yori ngạc nhiên hỏi

- Tôi không biết... cái này là ông quản gia đưa tôi!!!

- ... - Cô bỗng chốc im lặng. Lại là một điều bất ngờ, à không, phải gọi là trùng hợp, quá là trùng hợp. Đôi khuyên tai ấy chỉ có một, không có hai, được đặt làm rất tỉ mỉ, thiết kế độc đáo....

- Nhưng nó là độc nhất vô nhị, tại sao anh lại có!??

- Thực tình thì tôi cũng không thể hiểu!!!!

- Mà thôi, đi về, lạnh quá! - Nói xong Yori đứng dậy đi về phía chiếc xe.

*_*_*

Tối

Yori hiện đang làm bữa tối cho cô và Kiyoshi. Còn anh thì đang ở trên phòng tám chuyện với Takagi (Ông này mà cũng được gọi là lạnh lùng hả trời!!!)

- Xuống!!! - Cô hét lớn lên

“Rầm”

- Xuống rồi đây!!! - Anh vừa chạy vừa xoa xoa đầu gối lúc nãy đập mạnh vào cửa.

- Anh ăn đi! - Nói rồi, Yori mặc áo khoác vào và đi ra ngoài.

- Ô này... cô ta sao vậy!??

*_*_*

Đường phố không biết từ lúc nào đã lên đèn rực rỡ, tuyết cũng rơi mỗi lúc một nhiều, trắng xóa. Yori đang đi lang thang trên vỉa hè ngập tuyết, mắt cô cứ không rời những cửa hàng bán đồ lưu niệm nằm khắp khu phố. Cuối cùng, cô ghé vào một tiệm bán những chiếc móc khóa, những chú gấu bông dễ thương.

- Chào em, em mua gì??? - Chị chủ tiệm nở nụ cười tươi chào cô.

- Móc khóa điện thoại...

- À, ở bên kia kìa, em qua đó xem nhé, có gì cứ hỏi chị!!!

Yori gật nhẹ đầu rồi đi vào sâu bên trong cửa hàng. Khu này bán rất nhiều móc khóa, nhưng đa số là đồ đôi.

- Cái tên đó... anh ta thích hình gì nhỉ!?? - Yori đi lướt qua một lượt rồi dừng lại tại dây móc khóa cuối cùng.

- Chị lấy em cái này!!!

*_*_*

- Yah... yah... yah...!!! - Kiyoshi suốt từ lúc ăn xong đến giờ cứ đi qua đi lại trên phòng, mái tóc bông bênh ngày nào giờ cứ như tổ quạ. - Tặng gì bây giờ!!!!

“Ding... Dong...”

Tiếng chuông cửa vang lên, Kiyoshi chạy nhanh xuống mở.

- Cô đi đâu vậy???

Yori không đáp lại, đi thẳng vào phòng khách, cô ngồi xuống sofa, tay vẫn để trong túi áo.

- Saito... tôi mượn điện thoại anh một lát được không??!

- Để tôi lên lấy! - Sau đó, anh đi lên phòng.

Yori thở hắt một cái, tay để trong túi nắm chặt lại.

- Đây! - Kiyoshi đưa điện thoại ra trước mặt cô.

Cô cầm chiếc điện thoại của anh rồi lấy chiếc móc khóa ra, cẩn thận gắn vào. Chiếc móc khóa là một nửa trái tim màu bạc, lấp lánh dưới ánh đèn mờ ảo.

- Còn cái này... khi nào anh có bạn gái thì hãy tặng cô ấy... tôi... lên phòng đây!!! - Mặt cô thoáng đỏ ửng, cúi mặt xuống, cô đứng dậy bước đi.

Đi đến chân cầu thang, một cánh tay săn chắc kéo cô lại, ôm chặt cô vào lòng.

- Tại sao cứ phải tự tạo ình cái vỏ bọc vậy chứ!? - Giọng nói trầm ấm dịu dàng phát ra bên tai cô, một cảm giác thân quen bỗng trở về.

- Anh... buông tôi ra... - Yori đẩy Kiyoshi ra rồi chạy lên phòng.

Kiyoshi đứng bơ vơ ở đó, tay anh vẫn nắm chặt chiếc móc khóa trong tay, đôi mắt ánh lên tia buồn vời vợi.

*_*_*

Vài ngày sau khi kì nghỉ đông kết thúc.

Buổi sáng hôm nay đã có vài tia nắng yếu ớt xuất hiện. Mặc dù đã gần xuân nhưng thời tiết vẫn cứ lạnh buốt. Rúc người trong áo khoác, Yori rảo bước nhanh về lớp.

- Yori yêu dấu ới!!!!!! - Khỏi phải nói thì Yori cũng thừa biết ai là chủ nhân giọng nói ấy, không ai khác ngoài Haruko.

Vờ như không nghe, Yori vẫn đi thẳng mặc cho Haruko đuổi theo phía sau, lại còn la oai oái khiến ai cũng nhìn.

Trên lớp.

- Sao không chờ mình!?! - Haruko vừa thở hồng hộc vừa nói.

- Không nghe thấy! - Yori đáp một câu cụt ngủn rồi gục mặt xuống bàn.

- Này, đêm giáng sinh cậu có đi đâu chơi không?!

- Có.

- Với Saito hả???

- Ừ!

- Có được tặng quà không??!

- Không! Tổ phải tặng cho hần mới đúng!!
- Woa!!! Tổ được Takagi tặng cái này nè!! - Nói rồi, Haruko đưa tay lên
- Có thấy gì đâu??
- Nè!! - Haruko bực dọc chỉ vào ngón tay mình, là một chiếc nhẫn kim cương cực đẹp.
- Hần cầu hôn cậu rồi à???
- Nooo!!! Cậu nghĩ sao vậy?? Chỉ mới là bạn gái thôi!
- Nhanh thế à!!! Thôi, cô vào lớp rồi kìa!

Từ ngoài cửa lớp, bà cô bước vào, theo sau là một cậu con trai, trông tướng tá cũng khá ổn. Gương mặt lạnh lùng, làn da trắng không tì vết, đôi mắt hổ phách nhìn chăm chăm vào vị trí ở cuối lớp.

- Các em, hôm nay lớp ta có bạn mới! Nào, em giới thiệu đi!!

Cậu trai ấy chưa kịp cất lời thì nữ sinh trong lớp nháo nhào lên, trừ Yori và Haruko. Như thường lệ thì Yori cô vốn đã không quan tâm những chuyện này, còn Haruko... chẳng qua là nhỏ có bạn trai rồi nên cũng không để ý đến.

- Tôi là Saito Aki!

Yori mở mắt to hết cỡ, cô ngẩn đầu ngồi dậy nhìn cậu học sinh mới kia. Gương mặt cậu ta rất giống với gương mặt mà mấy năm nay cô đã cố gắng kiếm tìm.

“Anh...”

Hoàn chương XVIII

20. Chương Xix: Người Yêu Trong Quá Khứ

- Tạm thời em xuống ngồi cạnh Machiko nhé, Saito! - Bà cô chỉ tay xuống chỗ trống cạnh Yori.
- Nhưng thưa cô, chỗ đấy có bạn Takagi ngồi rồi ạ!! - Haruko lên tiếng
- Chỉ là tạm thời thôi! Có gì thì bảo Usami ngồi cạnh em nhé!! Các em học tiếp đi! - Nói xong bà cô đi ra khỏi lớp

Aki mặt lạnh lùng ngồi xuống cạnh Yori- người mà nãy giờ nhìn chăm chăm vào anh.

- Đừng nhìn như thế chứ... - Aki khẽ cất giọng -... Bé Con...
- “Xẹt... Đoàng...”

Mặt Yori tối sầm lại, tai cô như bị sét đánh ngang qua...

- Aki sao??? - Yori lầm bầm
- Em quên anh rồi à?! - Aki đưa tay véo nhẹ má cô
- Không... chỉ là...
- Thôi, lát ra chơi hần nói!

Yori thôi không nhìn Aki nữa, ánh mắt cô hướng ra ngoài cửa sổ. Giờ đây, người cô yêu thương đã trở về... nhưng sao cảm giác đã không còn như lúc trước, nó thật xa lạ. Trong con tim cô dường như nó đã chứa hình ảnh của ai đó mà không phải là Aki... Chuyện này rồi sẽ ra sao?

*_*_*

“Ting... Ting...”

Tiếng tin nhắn điện thoại cô vang lên. Cô mở lên xem, là của Kiyoshi...

“Kiyoshi: Lát ra chơi gặp tôi ở sau trường!”

“Yori: Không!”

“Kiyoshi: Tại sao chứ?!”

“Yori: Không cần anh phải quan tâm!”

Đợi tin nhắn gửi xong, cô không chần chừ mà tắt luôn nguồn điện thoại, làm anh ngồi ở lớp kể bên phải diên tiết lên.

Ring... Ding... Dong...

Hồi chuông vang lên báo hiệu giờ ra chơi đã tới. Cả lớp cô ùa xuống sân, để lại một khoảng không vắng lặng chỉ còn Haruko, Aki và cô.

- Haruko này... - Cô chần chừ

- Gì??

- Lát nữa nếu cậu có gặp Saito, hãy nói anh ta đừng tìm tớ nhé!

- Tại sao chứ?!

- Tớ sẽ nói sau...

- Được... được rồi!... Tớ đi đây... - Haruko lảng lảng bỏ đi

Thời gian dường như đang lắng đọng lại, cô và Aki không ai nói một lời, không khí thật ngọt ngào...

- Bé Con! - Aki khẽ lên tiếng

- ... - Yori không đáp, cô chỉ nhìn sâu vào mắt Aki, đôi mắt hổ phách chứa đầy tình yêu thương...

- Anh xin lỗi vì đã...

- Đừng! Em xin anh... chuyện của quá khứ thì cứ để nó chìm vào quên lãng... nên anh đừng nhắc tới nữa!! - Một giọt lệ chực trào nơi khóe mắt cô

- Anh xin lỗi em!! - Aki không kiềm được mà ôm chầm cô vào lòng

- Em ghét anh lắm!! Sao anh lại để em một mình suốt mấy năm qua... - Cô ra sức đánh vào bờ ngực rắn chắc của Aki, nước mắt liên tục lăn dài trên đôi gò má gầy

- Là lỗi của anh... Em cứ đánh anh đi...

- Đồ ngốc!!

Aki ôm lấy mặt cô, đôi tay dịu dàng lau đi những giọt nước nóng còn vương trên mi. Rồi anh khẽ cúi xuống hôn lên đôi môi nhợt nhạt vì lạnh. Bất ngờ trước hành động của Aki, theo phản xạ cô xoay mặt qua, nụ hôn liền bị chệch hướng.

Ngoài cửa lớp, một bóng người đã vô tình nhìn thấy, đôi mắt khẽ ánh lên tia buồn và rồi chiếc bóng bước nhẹ đi.

- Sao em lại...

- Chưa đến lúc!! - Yori nhìn Aki với ánh mắt đầy sự lo lắng.

- Bé Con à, anh yêu em...

*_*_*

Sau giờ học, Yori đi đến thư viện để tìm sách đến tận tối mới về. Nhưng lạ thay, không có ai ở nhà, chiếc ổ khóa nằm trên cửa từ sáng đến giờ không có dấu hiệu mở ra.

“Anh ta chưa về sao???”

Không nghĩ ngợi nhiều, cô mở cửa đi vào. Cô lên phòng và đánh một giấc đến khoảng 12h đêm. Khi đi ngang phòng Kiyoshi, cô khẽ nhìn vào. Không ai trong đó cả, đồ đạc vẫn thơm mát. Một nỗi sợ hãi khẽ len lỏi trong tim cô, nhanh chóng lấy điện thoại gọi anh nhưng trả lời cô vẫn là sự im lặng. Chuyển sang gọi cho Takagi...

- Usami, Saito có đó không???

- Không, mà chi vậy?!

- Anh ta đến giờ vẫn chưa về...

- Được rồi, để tôi đi tìm!

Một lát sau, điện thoại cô đổ chuông liên hồi, nhìn vào màn hình, cô mừng rỡ khi thấy đó là số máy của Kiyoshi

- Xin hỏi, cô có phải là người nhà của chủ nhân số máy này không ạ?? - Đầu dây bên kia phát lên một giọng nói của phụ nữ

- Phải! Anh ấy đâu, và cô là ai!?

- Tôi là y tá bệnh viện Tokyo... alo... cô gì ơi...

Không kịp nghe tiếp, cô chạy vào gara, leo lên chiếc moto của mình rồi phóng thẳng tới bệnh viện.

“Anh nhất định không thể có chuyện được... cố gắng lên!!”

Hoàn chương XIX

*_*_*

Au đã có lịch ra chương rồi đây. Sẽ vào thứ 4, 6, 7, CN (nếu có thể) Ai có ý kiến thì cứ việc cmt thoải mái, au sẽ điều chỉnh lại!

Cảm ơn ah

21. Chương Xx: Tai Nạn

Bệnh viện Tokyo

- Cô y tá, bệnh nhân Saito Kiyoshi hiện đang ở đâu??? - Yori sốt sắn hỏi mấy y tá

- Dạ, bệnh nhân hiện đang trong phòng cấp cứu!

Không chần chừ, Yori chạy đi đến phòng cấp cứu hiện đang sáng đèn, cánh cửa đóng im lìm

Bất lực, Yori ngồi phịch xuống nền đất. Ngay lúc này bỗng cô lại lo sợ đến lạ, còn hơn cả khi Aki mất tích. Nhịp đập trái tim của cô khẽ đập nhanh hơn, đôi lúc cứ nhói lên...

2 Tiếng sau

Ánh đèn phòng cấp cứu tắt phụt. Ông bác sĩ già từ tốn bước ra.

- Bác sĩ, sao rồi?? - Yori hỏi

- Tai nạn cũng không nặng lắm, nhưng phần chân thì bị bánh xe chèn vào nên khớp xương bị gãy, khoảng mấy tuần mới có thể đi lại được!

- Cảm ơn! - Yori cúi đầu chào ông bác sĩ rồi đi vào trong phòng bệnh

Kiyoshi đang nằm trên giường bệnh trắng toát cùng với cái chân bó bột, trên mặt và tay còn có vài vết thương. Yori nhẹ kéo ghế ngồi cạnh...

- Tên kia, đi đứng kiểu gì vậy??? - Cô lầm bầm

- Tôi đi như thế nào thì mặc toii, không cần cô lo!! - Anh mấp máy môi, giọng nói có phần yếu ớt

- Vậy tôi về!! - Cô đứng dậy, vừa định bước đi thì tay anh kéo cô lại - Gì???

- Tên đó... là ai?!

- Là...

- Mà thôi, tôi không bắt cô phải nói... dù sao thì... tôi với cô cũng chẳng có tình cảm gì...

Mọi vật trước mắt Yori bỗng tối đen. Những ngôn từ anh phát ra đang liên tiếp đâm mạnh vào trái tim cô.

“Mình làm sao vậy???... Tim mình đau quá...”

- Điều đó quá là hiển nhiên, không cần anh phải nói!!! - Yori giật mạnh tay rồi bước nhanh ra ngoài.

Căn phòng trắng toát bỗng yên tĩnh đến lạnh người. Kiyoshi nhìn ra cửa sổ... Trăng đêm nay tròn quá!

*-*FlashBack*-*

Giờ ra chơi

Chuông vừa reo là Kiyoshi đã chạy tóe khói để qua lớp Yori. Trên đường đi, do bất cẩn nên anh đụng trúng đám côn đồ trong trường. (Cái đám mà lúc kia đã bắt nạt Haruko á!! ^^)

- Thằng kia, mất mũi để đâu rồi hả?!

- Tao để ở nhà rồi, xin lỗi nha!!

- Mẹ kiếp, đụng tao mà không xin lỗi hả?? Lại còn dám cả gan nói như vậy, mày chán sống rồi phải không???

- Chắc chắc... mày có biết cái mạng này đã chết đi sống lại nhiều lần rồi không?? Haizz... nói chuyện với bọn đầu heo đúng là mệt thật...

- Mày nói cái gì??

- Đúng là tốn hơi thật!!!

“Bốp”

Tên đó vung tay đánh mạnh vào mặt Kiyoshi, máu từ khóe môi chảy ra. Đưa tay quệt dòng máu đang rỉ kia, anh nhếch môi khinh bỉ, ánh mắt sắc đá như muốn găm sâu vào người tên kia. Và bất thành linh, anh tung một cú đập vào bụng hấn khiến hấn ngã nhào ra đất.

- Đừng có mà hành động như vậy nhé!!! - Kiyoshi nở nụ cười quỷ quyệt nhìn bọn chúng

- Đi thôi! - Tên đó tái mặt lại, cuống cuồng lùi lùi dần em chạy đi.

Kiyoshi phủi tay vài cái, chuẩn bị bước đi thì thấy Haruko đang lủi thủi đi một mình.

- Ayama, Machiko đâu??

- Cậu đừng đi tìm cậu ấy...

- Cô ta bảo thế à??

- Ủ!

- Thiệt tình... - Không thềm nhìn Haruko, Kiyoshi chạy thẳng đến lớp Yori, đến nơi anh đã bắt gặp cảnh tượng làm anh đau lòng (vậy cái bóng người đó là Kiyoshi!)

Giờ ra về

Kiyoshi không về nhà mà đi đến quán bar Sakira. Anh đã từng rất hay đến đây, ít nhất là trước khi trở thành người một nhà với Yori.

Vẫn như mọi lần, anh đến ngồi ở góc khuất của bar, nơi ít người để ý đến.

- Lâu quá không thấy mày, tưởng mày chết ở đâu rồi chứ!! - Ken nhàn hạ đi tới ngồi cạnh Kiyoshi. Ken là chủ quán bar, đồng thời cũng là anh em kết nghĩa với anh.

- Tao cũng muốn lắm nhưng ông Thiên không cho phép tao đi!
- Thôi được rồi, như cũ nhé!!
- Ủ!

Đội Ken khuất bóng sau dòng người đang điên cuồng nhảy múa kia, Kiyoshi khẽ tựa đầu vào tường, đôi mắt khép hờ.

Một lúc sau, Ken đem đến hai chai rượu mà Kiyoshi thích. Các vũ nữ thấy anh là cứ kéo nhanh đến ngồi cạnh vờ chuốc rượu cho anh say. Anh như chìm vào cơn mụ mị, đôi mắt chỉ còn thấy một làn khói trắng, tất cả mờ nhạt đi trông thấy. Cơ thể các vũ nữ cứ cạ vào người anh, những bàn tay dơ bẩn cứ ve vãn lấy cả cơ thể anh, chạm đến bờ ngực rần rỗi, những đôi môi tham lam còn định cướp lấy môi anh nhưng lại bị đẩy ra một cách phũ phàng. Đứng bật dậy, anh đi vào nhà vệ sinh. Nhìn gương mặt mình trong gương, anh bỗng tự tát mình một cái rõ đau bên má làm nó đỏ ửng lên.

“Mày điên rồi, Kiyoshi! Cô ta làm sao có tình cảm với mày được!?? Ngu xuẩn!”

Sau đó, Kiyoshi thờ thẩn bước ra ngoài, đưa tiền cho Ken rồi lên xe về nhà. Lúc này cũng đã 11 giờ hơn, đường xá vắng vẻ, vài cơn gió lạnh rít lên, thổi ập vào người anh. Do men rượu nên đầu anh đau như búa bổ, mắt cay xè đi, một màn đêm tối nhanh chóng phủ trước đôi mắt đỏ ngầu. Bỗng dưng từ đâu có một chiếc xe lao thẳng tới, theo phản xạ, anh rẽ xe qua bên đường rồi phóng xuống. Vì đang chạy ở tốc độ nhanh nên khi nhảy xuống, các khớp xương của anh như vỡ vụn.

Kiyoshi không còn nhìn thấy hay cử động được, thân thể anh như rã rời hết, anh chỉ còn có thể nghe được tiếng xe cứu thương đang kêu inh ỏi...

--*End FlashBack*-*-*

Hoàn chương XX

Dù mai au kiểm tra nhưng vẫn cố viết cho xong!!

Chúc các bạn tối vui vẻ~~ Cơ mà hơi trễ nhĩ?! :)))

22. Chương Xxi: Lời Yêu

Vậy là mùa đông đã đi qua với bao nhiêu kỉ niệm cùng với cái chân bó bột của Kiyoshi. Sau khi nghe tin anh bị tai nạn, bà chủ tịch dù đang có việc lớn nhưng vẫn bay về nước để chăm sóc cậu con quý tử, còn Yori thì lại bị “mẹ chồng” giáo huấn ột tràn về việc không chăm sóc chồng lúc chồng bệnh. Khổ cho thân cô..

Vào một ngày đẹp trời mùa xuân.

Yori hiện đang bị Haruko kéo đến trung tâm mua sắm. Haruko mua đồ nhiều đến nỗi hai tên vệ sĩ đi theo nhỏ xách không hết. Còn Yori thì không mua gì nhiều, cô chỉ mua thêm vài phụ kiện cá nhân.

- Về thôi Haruko!! - Yori đứng khoanh tay, dựa vào tường
- Ủ, ừ, để tớ chọn xong đã! Chị ơi, lấy em cái này!!!

2 Tiếng sau

- Haruko!!!! - Yori gằn giọng - VỀ!!!!
- Ah, được, về thì về... - Haruko khẽ giật mình - Để tớ...

- Hôm khác đi, trễ lắm rồi đấy!!!! - Yori bước nhanh về phía cổng, Haruko phải tiếc nuối để lại những bộ quần áo mà nhỏ vừa chọn để chạy theo cô.

- Đợi với Yori!!!!

*_*_*

- Đây, con gọi nó về ẹ nhanh lên!! Trễ rồi!!!- Bà chủ tịch gắt lên, đi qua đi lại trong phòng khách

- Sao lại là con?? - Kiyoshi cầu nhàu

- Yah! Nó là vợ con, sao con không quan tâm đến một chút nào hết vậy???

- Vợ gì chứ!! Kia, về rồi kia! - Kiyoshi chỉ tay ra cổng, Yori đang đi vào.

- Chào mẹ! - Yori nhẹ cất tiếng chào

- Con về rồi! Hôm nay bác sĩ có bảo phải đưa Kiyoshi đi tháo bột, con không nhớ à!?

- Con quên mất, xin lỗi mẹ!!!

- Được rồi, đưa nó đi đi, mẹ phải lên công ty rồi!!!

- Dạ.

Sau đó, Yori chở Kiyoshi đến bệnh viện. Bột ở chân Kiyoshi đã được tháo bỏ..

- Đây, trả lời tôi đi, tại sao hôm đó anh lại...

- Mặc tôi đi! Cô lo mà đi chơi với người yêu cô ấy!!!

- Anh ấy không phải người yêu tôi, chỉ là anh của tôi...

- Hơ... Anh em mà hôn nhau ở lớp học thể à?? - Kiyoshi nhếch môi cười khinh bỉ

“Bốp”

Yori tát mạnh vào má Kiyoshi khiến nó in hằn năm dấu tay đỏ.

- Anh im đi!!

- Không phải à?? Hay như vậy là đồng ý???

- Anh ghen sao???

-...- Kiyoshi im bật, chẳng qua là bị cô nói trúng tim đen rồi.

- Tại sao lại quan tâm đến chuyện của tôi như thế!!? - Yori nhỏ giọng hỏi

-...

Anh nhìn cô, cô nhìn anh, hai ánh nhìn đầy triu mến. Từng tia nắng khẽ soi rọi lên gương mặt của cô, làm nổi bật lên làn da trắng hồng, nhất là đôi mắt tím u buồn.

- Tôi... không biết vì sao... - Kiyoshi ngại ngùng nói - ... Hình như... hình như là... Tôi đã thích cô...

- Sao... Sao cơ???? - Yori ngạc nhiên hỏi lại

Kiyoshi khẽ mỉm cười, Yori bỗng chốc cảm nhận được tim mình đang đập loạn xạ trong lồng ngực. Gương mặt cô đỏ ửng lên, kì lạ thật, người cô yêu không phải là Aki sao.

Ngày hôm sau

Hôm nay Yori tự đứng dậy sớm hơn bình thường. Lúc đi qua phòng Kiyoshi, bước chân cô bỗng dừng lại, nhịp tim lại cứ đập lung tung hết lên, mặt lại đỏ ửng. (Haiz.. Yori lạnh lùng đi đâu rồi?!!)

Nắm chặt quai balô, Yori cúi mặt đi thẳng xuống nhà. Cô leo chiếc moto rồi phóng vù đi đến nhà Haruko. Chẳng qua là, hôm qua cô có hứa sẽ sang chở nhỏ đi học nên mới đi sớm thế này.

10 Phút sau

Chiếc moto đỗ dừng trước cổng của một căn dinh thự sa hoa, đẹp lộng lẫy, giống y như tòa lâu đài trong cổ tích. Yori bước xuống xe, đến bấm chuông cửa.

“Jingle bell... Jingle bell...”

Nhạc chuông cửa độc đáo vang lên inh ỏi khắp khu phố lúc sáng sớm, mặt cô khẽ đơ ra trong chốc lát.

“Yori hả?? Đợi tớ một lát, tớ ra liền!” - Tiếng Haruko phát ra ở cái loa cạnh cửa.

1 Tiếng 30 phút...

Haruko dung dăng dung dẻ đi từ trong nhà ra. Yori khẽ trao cho Haruko cái nhìn thờ ơ chưa từng thấy, tay khoanh trước ngực, chân nhịp nhịp thể hiện sự chờ đợi.

- Đợi tớ lâu không?? - Haruko vừa mở vừa hỏi

- Tớ đợi từ lúc 5 giờ đấy!!! - Yori lạnh lùng lên tiếng

- Hm... Bây giờ là... 6 giờ 30... Ôi, lâu thế cơ à?! Tớ xin lỗi...

Yori dường như không thềm để ý đến những gì Haruko nói, chỉ lạnh lùng đi đến xe, lấy trong cốp xe ra một cái mũ bảo hiểm màu hồng cực kì dễ thương, ném cho nhỏ.

- Đi thôi!

- Yeahhhh! Vậy là tớ được đi moto rồi!!! - Haruko vui mừng leo lên xe, ôm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của Yori.

- Bỏ ra.

- Không ôm tớ té mất!

Yori khẽ thở dài. Người đi đường nhìn vào nhiều khi hiểu lầm hai người mất. Không nghĩ ngợi, cô phóng xe đi đến trường.

- Yori nè, hôm nay cậu sao vậy?!

- Bình thường.

- Kì nhỉ!? Tớ cứ thấy mặt cậu đỏ lên hoài à!!

- Đâu... đâu có...

- Hay là... Aki mới tỏ tình với cậu phải không??

“Kít...”

Chiếc xe đang phóng nhanh bỗng phanh gấp lại, làm hằn một vệt đen trên đường.

- Gì vậy?? - Haruko nói

- Cậu... im lặng xíu đi!

Nói rồi, Yori lại phóng vù đi, để lại một làn khói mù mịt phía sau.

Hoàn chương XX

23. Chương Xxii

Thường thì trước khi nghỉ đông, trường sẽ cho làm kiểm tra định kỳ, nhưng lần này, sau kì nghỉ đông qua đi là một loạt bài kiểm tra đổ ập tới, học sinh dù có muốn đi chơi cũng khó. Yori, Haruko, Takagi và Aki cũng đang vui đầu vào đóng bài tập, còn Kiyoshi thì... đang nằm chơi ở nhà mặc dù chân đã khỏi hoàn toàn.

Ring... Ding... Dong...

Tiếng chuông báo hiệu giờ học đã đến. Bà cô chủ nhiệm đang nhàn hạ đi vào, trên tay là tập giáo án và một cây roi “bé bé xinh xinh” nhưng sinh lực lại mạnh vô cùng.

- Các em, trật tự nào!! Nhà trường vừa thông báo với cô...

- Lại gì nữa đây!!!! - Takagi thở dài ngao ngán

- Em Usami, có gì không vừa lòng à?? - Bà cô gằn mạnh giọng.

- Không ạ! - Takagi nở nụ cười tươi như hoa

- Bây giờ cô sẽ đọc tên nhóm của các em trước rồi sau đó hân nói. E hèm... Các em có họ chữ đầu từ chữ A-L sẽ vào nhóm A, chữ M-Y vào nhóm B

- Ah... Không chịu đâu!! Sao chỉ có mình tớ là không được học chung với các cậu??? - Haruko than thở

- Để xem đã!

- Trật tự! Nhà trường đã thông báo: Từ hôm nay trở đi, những em ở nhóm A sẽ sang lớp 2-1 còn nhóm B sẽ ở lại tại lớp này.

- Sao lại thế??

- Cô ơi sao chúng ta lại phải đổi!?

- Vậy là em sẽ sang lớp kia sao cô??

- ...

- Trật tự!! Các em chưa hiểu à??

- Chưa! - Cả lớp đồng thanh đáp

- Haiz... Được rồi, cô sẽ nói lại. Nhóm A sang lớp 2-1 học, nhóm B vẫn học tại đây. Còn các học sinh lớp khác cũng như vậy, được chưa???

- Thưa cô, vậy em có cần qua lớp bên đó không! - Một nữ sinh giơ tay lên

- Trời ơi, thiệt là tức chết đi được! Nghe này, lớp bên đó cũng chia ra nhóm A và B, nhóm B bên đó qua lớp ta học, còn lớp A bên chúng ta sẽ qua đó học... Tức là “đầu” lớp chúng ta sẽ đi, “đuôi” lớp bên đó sẽ qua đây!!!!

- Ah... Em hiểu rồi!!!

- Ahhh... không chịu đâu!!!! Vậy tớ phải đi sao?? - Haruko cầu nài

- Xin thầy hiệu trưởng đi!! - Takagi an ủi, tay vỗ vỗ lưng Haruko

- Để tớ lên thầy hiệu trưởng xin giùm cho! - Aki lên tiếng

- Thật sao?? Cảm ơn cậu nhiều!!!! - Haruko bắt tay Aki liên hồi

Aki cười phì, khẽ liếc nhìn qua Yori, cô vẫn trưng ra bộ mặt thờ ơ với sự đời nhìn ra cửa sổ...

*_*_*

Sáng hôm sau..

Haruko nhảy chân sáo vào cổng trường khiến ai cũng phải nhìn. Yori đi bên cạnh nhỏ mà mặt lạnh tanh, trên mặt dán băng keo cá nhân trông như vừa đi đánh lộn về..

-11 tiếng trước- tức 8 giờ đêm-

Đạo này Yori đi về khá muộn, lí do cũng là vì sắp đến kì thi nên cô ở lại thư viện cùng Aki để học. Nhưng, sau khi về nhà, gương mặt cô biến sắc ngay lập tức. Là như vậy: Trong phòng khách, một cái “xác chết” to

đùng đang nằm trên sofa. Vô số vỏ bánh, lon bia, kể cả chai rượu đắt tiền cũng đang lăn lông lốc trên bàn, TV thì nứt một đường dài. Còn trong nhà bếp... bát đĩa vỡ, văng tung tóe khắp sàn nhà. Dao, thìa tất cả đang “an nghỉ” ở chiếc thùng rác “thân yêu”. Trên bếp còn có những hộp đồ ăn bị móp méo... Nói chung là căn biệt thự giờ chẳng khác gì chiến trường.

Đầu Yori bốc khói phừng phừng. Cô hùng hổ đi tới cạnh Kiyoshi, nhấc chân và đạp mạnh vào anh khiến anh lăn khỏi ghế.

- Tên kia, anh đã làm gì căn nhà này vậy hả??? - Giọng nói Yori nhẹ nhàng phát ra nhưng nghe chỉ muốn nổi da gà

- Cô bị thần kinh à?? Khi không lại đạp tôi, đầu tôi đụng vào cạnh bàn rồi này!! - Kiyoshi như tỉnh hẳn, tay xoa cái trán đã sưng lên.

- Nghỉ học rồi ở nhà bày bữa ra để tôi dọn à??

- Ủ, thì sao!?

- Đầu óc ngu si, tứ chi phát triển!

- Nè, cô thì thông minh hơn ai, hả????????

- Còn trong bếp, anh làm gì trong đấy vậy!!?

- Tôi đói nên định mở thử cái hộp kia, mà không hiểu sao nó cứng quá...

- Yah... cái tên chết tiệt này!!!!

- Mặc kệ tôi đi, đúng là... đàn bà con gái! - Nói rồi, anh bỏ đi lên phòng.

Cô thở dài ngao ngán rồi bắt đầu đi dọn dẹp.

15 Phút sau, phòng khách lại gọn gàng, sạch sẽ. Phủi tay vài cái, cô đi vào trong bếp. Sau khi lau dọn xong hết những chén đĩa vỡ, cô đi đến cái thùng rác chứa đầy dao... bị gãy. Trong khi đang cẩn thận lấy từng con dao ra, thì bất chợt do sàn nhà quá trơn nên cô ngã phịch xuống, những con dao bị hất tung lên. Cô nhanh nhẹn tránh được nhưng một con dao rơi xuống rạch một đường trên gương mặt cô, tuy không dài nhưng khá sâu.

- 11 Tiếng sau- tức 7 giờ sáng-

Sau khi ổn định chỗ ngồi, bà cô già lại nhàn hạ đi vào lớp.

- Các em, chúng ta sẽ áp dụng việc chia lớp vào ngày mai! Vậy thôi, tôi đi đây!

- Aki, cậu xin giùm tớ chưa?? - Haruko phấn khởi nói.

- Rồi!

- Hura... vậy là tớ không phải xa các cậu nữa!!!

- Này, anh ấy làm tốt đấy chứ!

- Ủ, đúng đó, mấy đứa này thật ngu ngốc!

- Ủ.

*_*_*

Hoàn chương XXI

*_*_*

Hôm thứ 4 do au bận học nên không up kịp nên bây giờ au bù luôn ấy bn nè!

Xin lỗi vì đã không up đúng lịch!!

Enjoy~~

24. Chương Xxiii: Chạm Mặt

Một ngày mới lại đến. Những tia nắng mang hơi thở của mùa xuân soi rọi từng con đường. Vạn vật đều đang háo hức chuẩn bị cho “nàng xuân duyên dáng sắp ghé sang”. Nhưng có lẽ, các học sinh thì không vậy, họ đang tất bật dồn hết sức để học bài cho đợt kiểm tra.

- Yori này, cậu học được bao nhiêu rồi?! - Haruko quay xuống hỏi Yori đang nằm ườn ra bàn

- Xong hết rồi!

- Woah!!! Hâm mộ cậu thật!! Tổ còn hai câu nữa mà học không nổi!!

- Cố đi!

Haruko nở nụ cười ngao ngán rồi quay lên học bài tiếp. Aki nhìn hai người mà không khỏi cười phì.

- Em ngủ rồi à?? - Aki ghé sát tai Yori hỏi

- Không! Em hơi mệt!

- Chắc tại em thiếu ngủ đấy!

Yori ngẩn đầu nhìn Aki. Cô đưa tay áp vào má anh, bàn tay cô lạnh như băng..

- Tay em lạnh quá! - Aki nắm lấy tay Yori

- Bình thường! Do tính em lạnh nên gì cũng lạnh!

- Vậy em bỏ tính đó đi!

- Không thể... - Yori lăm bầm

- Sao vậy???

- Không có gì!

Aki nhìn Yori với ánh mắt khó hiểu. Cô mệt mỏi nằm dài lên bàn, trong đầu cô lúc này toàn là bài học, chẳng còn tâm trí để mà nói chuyện nữa.

*_*_*

Hôm nay Yori không đến thư viện với Aki mà đi thẳng về nhà. Cô vừa mở cổng thì Kiyoshi cũng về tới.

- Này, hôm nay không đến thư viện à??? - Kiyoshi hỏi

Yori chẳng thèm để ý đến sự hiện diện của anh, cứ thế mở cổng và vào nhà để anh đứng đó với bộ mặt đơ chưa từng thấy.

Về đến căn phòng thân yêu, cô quăng cặp lên bàn rồi ngã lưng xuống giường. Với tay lấy con gấu Rilakkuma xuống ôm vào lòng, cô dần chìm vào giấc ngủ sâu.(À, gấu Rilakkuma là sở thích của Yori đấy!)

*_*_*

Sáng

Tít... Tít...

Yori ngồi bật dậy, tắt chiếc đồng hồ rồi đi vào nhà tắm. Song, cô lại đi ra ngoài ban công đứng. Vài cơn gió buổi sớm mai lướt qua, khẽ đùa vui với mái tóc nâu bồng bênh của cô.

- Cố lên!

Tự động viên mình một câu rồi cô bỏ đi vào trong, chuẩn bị đi học. Nhưng cô nào biết, những hành động vừa nãy của cô đã lọt vào mắt của Kiyoshi. Anh phì cười nhìn theo dáng người cô rồi đưa tách cà phê lên nhấp một ngụm.

“Cô ấy dễ thương quá!!!!”

Một ngày học căng thẳng nữa lại đến. Gương mặt lạnh lùng ngày nào của Yori cũng phản phát chút mệt mỏi. Cũng đúng thôi, vì hôm nay phải chia lớp, mà còn là lớp của Kiyoshi. Chuyện gì sẽ xảy ra khi Kiyoshi và Aki chạm mặt nhau.

- Sao cậu vui quá vậy??? - Yori hỏi khi thấy Haruko đang cười một mình.
- Hả?... À... Chỉ là..
- Usami vừa làm gì cậu à?!
- Cậu ấy... - Nói đến đây thì mặt Haruko đỏ hết lên -... cậu ấy.. hôm qua... cậu ấy đã hôn..
- Hôn thì nói luôn đi! Giấu làm gì!!?
- Cậu kì quá! Tớ còn ngưỡng muốn chết đây này!
- Mặc cậu!!! Tớ vào trước!

Ring... Ding... Dong...

Một hồi chuông dài vang lên, kèm theo đó là giọng của thầy hiệu trưởng.

“Các em hôm nay sẽ chia lớp, bắt đầu từ bây giờ cho đến cuối năm. Còn thắc mắc các em cứ hỏi GVCN là được. Chúc các em có một ngày tốt lành.”

Sau đó, cả trường đều vang lên tiếng thở dài của các học sinh.

- Cuối năm sao??? Ôi, chết mất! - Haruko cũng bắt đầu than thở.
- Cậu im lặng một lát không được à?? - Yori cau lên.
- Xin lỗi...

Chẳng mấy chốc, cả hai đã đến trước cửa lớp của Kiyoshi. Bước vào thì đã thấy anh và Takagi ngồi ở đó.

Yori vẫn để nguyên bộ mặt “thờ ơ với sự đời” đi lướt qua Kiyoshi rồi ngồi xuống cạnh anh. Đừng nghĩ gì xa xôi, đơn giản chỉ vì hai lý do: 1: vì đây là bàn cuối; 2: vì nơi đây cạnh cửa sổ, “nàng gió” sẽ dễ dàng ghé thăm bất kì lúc nào.

- Cô đi chỗ khác mà ngồi!
- Không!
- Chỗ này là của tôi, đi chỗ khác đi!
- Có tên anh trên này à??

Kiyoshi tức muốn học máu nhưng anh đã kiềm chế lại, dù gì thì đáng nam nhi như anh cũng nên nhường nhịn con gái.

Một lát sau, Aki đi vào.

- Yori, anh ngồi đâu bây giờ?? - Aki lay Yori dậy
- Hơ.. Anh hả??Hm... thôi thì.. anh qua kia nhé! - Yori chỉ tay qua bàn trống cạnh bên Kiyoshi
- Cũng được.

Kiyoshi nhìn Aki với ánh mắt điện xẹt. Đối với anh, để đến với Yori, trước tiên phải vượt qua Aki.

Aki mỉm cười nhìn Kiyoshi đang suýt nổi điên. Ghé gần tai anh, Aki thì thầm...

“Anh... sống cũng tốt đấy chứ!”

Mặt Kiyoshi đơ ra vài giây. Trong đầu anh bỗng hiện lên một vài kí ức mờ nhạt, nhưng đa phần chỉ có thể nghe được âm thanh tiếng súng cứ liên tục nổ ra...

Hoàn chương XXIII

25. Thông Báo

Bất loa

Alo...

Tuần này có lẽ au sẽ tạm dừng truyện để ôn bài, au cũng muốn ra chap đều đặn nhưng kiểm tra cứ dồn dập nên... cho au xin lỗi... Au hứa sẽ bù lại vào tuần sau!!!

Một lần nữa, XIN LỖI!!!!

Đừng bỏ rơi au nha~~ @~@ :((((

26. Chương Xxiv: Chủ Nhật Mọi

- Yah... Mai là chủ nhật rồi! Thoát nạn rồi!!! - Haruko vui sướng ôm chầm lấy Yori.

- Buông tớ ra, mệt quá!!! - Yori cầu nhàu đẩy Haruko ra.

- Cậu kì quá!! - Haruko bĩu môi.

Yori lười biếng nằm dài lên bàn. Mi mắt cô trĩu nặng, trong chốc lát, nó nhắm hẫng lại. Có lẽ những đêm qua cô đã quá mệt mỏi khi phải đi suốt đêm cùng với bang, dù gì cô đã bỏ bê quá lâu.

- Sao rồi!? - Kiyoshi khẽ hỏi

- Sao là sao??!

- Mấy đêm qua có chuyện gì mới không??!

- Không!

Rồi cả hai người bỗng im lặng. Không gian trong lớp cũng lặng thinh đến bất ngờ, chỉ còn nghe thấy tiếng bà cô dạy văn đang đọc bài. Chẳng qua là cả lớp đã... ngủ hết nên lớp im phăng phắt, chứ bình thường ồn còn hơn chợ.

—Ra chơi—

Yori thần thờ bước đi, bên cạnh là Aki. Hai người cứ vô thức đi, tay trong tay mà không nói một lời. Mấy nữ sinh cứ nhìn vào cô và Aki rồi thì thầm to nhỏ. Cảm giác khó chịu dâng lên, cô không ngần ngại mà ném cho họ cái nhìn sắc đá đến rùng người.

- Em mấy hôm nay sao vậy?! - Aki hỏi

- Hơi mệt thôi...

Rồi cả hai đến khu vườn sau trường. Nơi đây lúc nào cũng yên bình, thanh tĩnh. Vài cơn gió nhẹ lướt làm mái tóc Yori khẽ bay bay trong nắng hồng. Nhưng cô không để tâm đến, chỉ đi một mạch đến gốc cây quen

thuộc mà ngồi xuống, thoải mái tựa đầu vào và nhắm mắt lại. Aki tiến đến ngồi cạnh cô, hai bàn tay vẫn đan chặt vào nhau không rời. Nhưng tay cô không ấm chút nào cả, lạnh, rất lạnh, cứ như vampire ấy.

- Sao tay em lạnh quá vậy??!

- Em đã nói rồi còn gì!!!

- Cứ như là vampire!!! Lạnh thật!!

-... Nhưng... tim em vẫn ấm đấy thôi!! - Yori hé mắt nhìn Aki đang chăm chú vào tay cô.

- Em vẫn dễ thương như ngày nào!! - Aki đưa tay véo má cô

- Không phải em đã nói là em không thích ai khen em dễ thương mà!!!! Anh sao vậy?!

- À... ừ... anh quên mất... thực ra, trí nhớ anh có chút... - Aki cười gượng gạo

- Thôi được rồi, em đâu có nói gì đâu! - Yori đánh nhẹ vào bờ ngực rần rở của Aki - Vào lớp nào!!!

Nói rồi, cả hai đứng lên, nắm tay nhau và đi về lớp.

“Cô thật dễ bị lừa!!! Haha..”

--*Ngày hôm sau*-*-*

Sáng hôm nay là chủ nhật. Một buổi sáng bất bình thường khi mây đen đang ùn ùn kéo đến, đầy rẫy khắp trời, những luồng sáng mặt trời tắt ngúm đi, thay vào đó là những tia sấm sét xẹt ngang những đám mây. Gió mạnh như muốn thổi bay tất cả mọi thứ. Có vẻ như sẽ có mưa lớn..

Yori vẫn đang nhàn hạ cuộn tròn mình trong chiếc chăn ấm áp, mặc cho thời tiết có thể nào đi nữa. Bỗng, cửa sổ bật mở, hai cánh màn bay phấp phới. Một bóng người xuất hiện ngay giữa cửa sổ, hất ta từ đầu tới chân đều mang một sắc thái lạnh lùng, nguy hiểm. Đôi mắt đỏ ngầu ánh lên hình ảnh cô gái đang nằm ngủ ngon trên giường. Hất ta bước từ từ, nhẹ nhàng không gây ra tiếng động, tưởng như gót chân hất chăn chạm sàn nhà. Tay hất cầm một ống tiêm không rõ là thứ gì. Hất nhẹ nhàng đưa ống tiêm gần cổ cô...

“Cạch”

“Vù”

Cửa mở, Kiyoshi bước vào. Một luồng gió mạnh tạt qua, thổi tung mái tóc của anh khiến nó rối bù hết lên. Bóng người ấy nhanh chóng biến mất qua lớp màn mỏng tanh.

- Sao cửa sổ lại mở tung thế kia!?? - Kiyoshi lầm bầm rồi tiến tới, khép cửa sổ lại. - Yori, ý quên, Machiko... dậy đi... - Anh lay Yori.

-Hah... đau đầu... quá!!! - Yori chau mày lại, gương mặt cô đỏ lên, hơi thở ngày càng nặng nề.

- Đây... cô không sao chứ!? Đây... - Kiyoshi giật phăn tấm chăn cô ra, nhanh chóng bế cô lên và đi xuống xe, anh sẵn tiện lấy thêm cái áo khoác dày sự khoác lên người cô.

Bệnh viện Tokyo.

Các y tá nhanh chóng mang băng ca ra, Kiyoshi nhanh chóng đặt Yori lên rồi đẩy cô vào phòng bệnh.

15 Phút sau.

Bác sĩ sau khi khám xong thì trở ra với vẻ mặt lo lắng.

- Bác sĩ, cô ấy sao rồi!??

- Cô ấy bị tiêm một lượng thuốc ngủ rất lớn, dẫn đến sốt cao, nếu không chữa trị kịp thời có thể nguy hiểm đến tính mạng.

- Tất cả nhờ vào ông!

- Được rồi, tôi sẽ cố gắng hết sức có thể. Giờ thì tôi xin phép.

- Vâng.

Kiyoshi cúi đầu chào ông bác sĩ rồi nhanh chạy vào phòng bệnh. Căn phòng với bốn bức tường trắng toát ngập mùi thuốc và mùi cồn. Yori nằm trên giường bệnh, gương mặt tái nhợt hẳn đi, mái tóc nâu vẫn xoa ngang bờ vai nhỏ. Giây phút này thật yên bình làm sao. Anh kéo ghế lại ngồi cạnh, đôi tay vô thức nắm chặt tay cô.

- Không được có chuyện gì đâu đấy!!! - Kiyoshi lầm bầm, gương mặt hiện rõ vẻ lo lắng.

Yori vẫn chìm sâu trong giấc ngủ nhưng cô lại nghe được giọng nói của Kiyoshi. Hình ảnh của Kiyoshi cứ ngập tràn trong trí óc cô, cả hơi ấm từ bàn tay anh truyền qua.. Dường như cô gần như nhận ra vị trí của anh trong tim mình. Có thể nói là một người mà không thể thiếu trong cuộc đời cô. Còn tình cảm cô dành cho Aki, từ mấy năm trước nó đã ngủ yên ở một ngăn nào đó trong tim cô, giờ chỉ đơn thuần là tình cảm anh em..

“Reng... Reng...”

Điện thoại Yori vang lên khắp phòng. Kiyoshi lấy ra từ trong túi cô. Là của Haruko...

- Yori, cậu dậy chưa?? Hôm nay đi chơi với tớ nhé! Tớ vừa tìm được một quán kem mới mở này, cậu...

- Nói gì lảm thế!? - Kiyoshi cắt ngang lời Haruko.

- O... Saito hả? Sao cậu lại cầm điện thoại của Yori, cậu ấy đâu rồi??!

- Cô ấy đang trong bệnh viện Tokyo...

- CÁI GÌ CỐ???? - Haruko la toáng lên khiến màng nhĩ Kiyoshi như rách toát.

- Nói nhỏ xúu đi! Tớ đây rồi biết!

- Đợi tớ 5 phút.

5 Phút sau, Haruko đã có mặt ngay tại phòng bệnh của Yori, mặt nhỏ đầy nước, đôi mắt đỏ hoe. Nhỏ tiến tới gần cô, khóc lớn:

- Yori à... Huhuhu... đừng bỏ tớ... cậu đi rồi ai sẽ lo cho bang... Hức hức... tớ lo một mình mệt lắm!!! Huhuhu...

- Im đi! Vậy ra... bang mấy hôm nay bỗng lơ là hẳn ra... là do cậu sao?! - Yori thều thào vùi từ yếu ớt, đôi mắt từ từ mở ra.

- Hơ... đâu... đâu có... Mà cậu có mệt không, tớ đi mua cháo cho cậu ăn nhé!! - Nói rồi, Haruko chạy vèo đi

- Cô có nhớ mình đã bị gì không?!! - Kiyoshi ngồi lặng thình nãy giờ bỗng lên tiếng.

- Tôi... có cảm giác như có... cái gì đó tiêm vào cổ... rồi sau đó là quên sạch luôn! - Đôi mày Yori gần như chạm vào nhau, gương mặt hiện rõ vẻ mệt mỏi.

- Cô... không nhìn thấy ai sao!??

- Lúc đó tôi nhìn không rõ, có một bóng người... ánh sáng làm chói mắt tôi nên...nhưng bóng người đó rất quen thuộc...

- Hình dung ra được không????

- Bóng người đó... rất giống... Aki...

Hoàn chương XXIV

*_*_*

Au eback rồi đây!!!! Cuối cùng thì au cũng đã thành thoi viết tiếp và ra chap mới rồi!!!! ^^

Chap sau ai bóc tem dc thì au tặng chap cho người đó nhé!!! :))

Enjoy

27. Chương Xxv: Mưa Đầu Mùa

Chap này au tặng bn MrBlack21

Chúc các bn đọc truyện vv

~*~*~

Một lát sau, Haruko đem lên cho Yori một tô cháo nóng hổi, khói bốc nghi ngút.

- Ăn đi cho nóng!!!

Yori lườm Haruko một cái rồi xúc một muống đầy cháo nóng cho vào miệng. Haruko thì đứng há hốc mồm ra nhìn cô. Còn Koyoshi thì... nằm ngủ ngon lành, đầu ngã ngửa ra sau ghế.

- Cậu không nóng à?? - Haruko hỏi

- Có gì đâu, tớ ăn nóng quen rồi!!!

- Khâm phục cậu thật!!... Ôi trời, cái tên này... thật hết nói nổi!!! - Haruko nhìn Kiyoshi mà bĩu môi.

Yori cười trừ, cô đặt tô cháo đã sạch sành sanh vào tay Haruko.

- Cậu... về đi, tớ cần nghỉ ngơi!!!

- Yah... Cậu đuổi tớ về mà lại ột tên con trai ở lại sao??!

- Đừng lo, hắn cũng sẽ như cậu thôi!

Haruko ngờ hoặc từ từ bước ra khỏi phòng. Sau khi Haruko đi, Yori cầm cái gối lên, không chần chừ mà ném thẳng vào mặt Kiyoshi khiến anh rơi tự do khỏi ghế.

-... Đau quá! Yah... cô làm gì vậy hả!!?

- Anh vào đây để ngủ hả?

- Tôi mệt thì tôi ngủ, mắc mớ gì cô không???

- Về giùm tôi.

- Về thì về! Có chuyện thì đừng gọi tôi!

Kiyoshi bực dọc đi ra khỏi phòng. Nhìn điệu bộ của anh mà Yori không khỏi bật cười.

~~*

- Cô ấy... tại sao lại đuổi mình thẳng thừng thế cơ chứ!!... Người ta có lòng tốt mới giúp... đằng này... - Kiyoshi đang lái xe trên đường, miệng anh không ngừng hoạt động từ lúc rời bệnh viện. - Khi về nhà cô sẽ biết tay tôi!!

~~*

Ngày hôm sau.

Bệnh tình của Yori đã hết nên cô đã có thể về nhà. Nhưng có lẽ, đường về nhà của cô đã không như cô tưởng khi một cơn mưa bất ngờ đổ ập xuống. Và hiện giờ cô đang phải trú trong cửa hàng bán sách cũ.

- Ngày gì vậy trời!!! - Yori than thở.

Cơn mưa mỗi lúc một to, dường như chẳng có dấu hiệu dừng lại. Bỗng, một người nào đó chạy vào, đâm sầm vào Yori.

- Xin lỗi, tôi không... ơ là cô à???

Yori tròn mắt nhìn cái con người đang đứng trước mặt mình. Không ai khác là Kiyoshi. Gương mặt cũng như cả người anh đều thấm đẫm nước mưa.

- Đi đâu vậy??? - Yori lạnh lùng hỏi.

- Tôi á!?...À, tôi định đi mua sách về đọc... Ồ, đóng cửa rồi sao!? - Kiyoshi ngó người khi nhìn vào cánh cửa im lìm đóng của hiệu sách.

Yori khẽ thở dài, cô ngồi tựa vào cửa, tay xoa vào nhau để xua tan đi cơn lạnh. Kiyoshi thấy thế cũng ngồi xuống cạnh cô, lấy áo khoác choàng lên vai cô.

- Đây, áo khoác anh ướt nhẹ rồi đưa tôi làm gì??

- Ờ thì...dù sao cũng bớt lạnh hơn là đỡ rồi!!!

-... Vậy... cảm ơn.

Tiếng mưa rào rào trên mái che của cửa hàng. Mưa to thêm gió lớn nên cứ tạt vào trong. Hai người cứ phải ngồi nhích vào trong, cho đến khi dựa vào nhau thì lại giật mình ngồi ra xa. Nhưng mưa cứ bắn vào, cả hai người đều ướt nhẹ.

- Ngồi xích vào đây!! - Yori kéo Kiyoshi lại ngồi sát bên mình.

- Ồi... Lạnh quá đi mất!!!!... Hơ... này, cô sao vậy!??

- Im lặng xịu đi!

Do sức khỏe còn yếu nên cơn buồn ngủ ập đến. Yori thoải mái tựa vào vai Kiyoshi mà nhắm mắt lại. Anh lúng túng nhìn chăm chăm vào cô. Từ từ đưa tay đặt lên vai cô, kéo cô xích vào gần mình.

- Machiko... cô ngủ chưa??

- Chưa!... Hãy gọi tôi là... Yori!!

- Được sao??!

- Ủ! Mà... anh định nói gì???

- À... ừm... Yori... cô làm bạn... bạn gái tôi nhé!?! - Mặt Kiyoshi đỏ ửng lên.

Yori ngạc nhiên nhìn Kiyoshi không chớp mắt, đôi mắt tím phản phát hình ảnh anh trong ấy. Nhưng đâu ai biết, nhịp tim của cô đã chệch nhịp mất rồi.

- ... Cô cứ suy nghĩ đi... tôi...

- Không phải chúng ta đã là vợ chồng rồi sao?!

- Vợ chồng?

- Anh ngốc thật!! Ý tôi là... hai ta là vợ chồng rồi thì cần gì làm.. bạn trai, bạn gái... làm gì!?! - Yori đưa tay véo mạnh má của Kiyoshi khiến anh la oai oái.

- Đau quá!!!

- Hì hì!! Đồ... chồng ngốc!!!!

Ngay lúc này đây, lớp băng lạnh lùng bao quanh Yori dường như đã tan thành nước, hòa lẫn với dòng nước mưa kia.

- Băng tan rồi!!!!... Nhưng... như vậy là đồng ý rồi đúng không?? - Kiyoshi chọt má Yori nghịch ngợm.

-Hm... Không biết...

- Trước sau cũng vậy!!

- Cũng vậy gì chứ???

- Ta là vợ chồng, em đồng ý hay không thì cũng đã chung nhà, chung phòng.

- Đây, chung phòng lúc nào??

- Tối nay sẽ chung!

- Không bao giờ! Mưa gần tạnh rồi, về!! - Nói rồi, Yori vụt chạy đi, bắt Kiyoshi phải đuổi theo phía sau.

Từ đằng xa, một đôi mắt đỏ ngầu đang chăm chăm nhìn cặp tình nhân đang chạy dưới mưa. Đôi môi hẳn nhoẻn một nụ cười man rợ.

“Cứ vui vẻ đi, rồi sau này sẽ hối hận!! Hahahahah...”

Và cứ thế, cơn mưa đầu mùa đã kết nối hai trái tim lại với nhau. Mọi hạnh phúc bắt đầu chớm nở, và cũng như, cánh cửa của rắc rối đã mở toang..

Hoàn chương XXV.

*_*_*

Au định up hôm qua cơ, nhưng do hóng Music Bank quá nên quên. *Cúi đầu* Xin lỗi mấy Rds thân thương, dễ mền!!! ^^

À, chap này cũng tương tự chap trước nhé, ai bóc tem đc thì au tặng chap cho người đó!!

Enjoy

~

28. Chương Xxvi+ Xxvii: Lovely Girl

Chap này dành cho bn phandangngocmai9490

Chúc các bn tối vvv

*_*_*

Sáng hôm sau.

- Này, dậy đi học!!! - Yori lấy gối đánh liên tục vào người Kiyoshi.

- Rồi, rồi, dậy liền!!! Oáp..... Haiz... - Kiyoshi ngái ngủ đi vào phòng tắm. Yori khẽ cười rồi đi xuống phòng khách.

*_*_*

15 phút sau.

- Vợ yêu!!!!!! Đi học thôi! - Giọng Kiyoshi vọng từ trên xuống khiến Yori nổi hết da gà lên.

- Đẹp ngay cách xưng hô đó!!!!

- Tại sao chứ???

Kiyoshi phóng từ trên lầu xuống, ngồi cạnh Yori, tay choàng qua vai cô nhưng lại bị cô hất ra phũ phàng.

- Không thích. - Yori lạnh lùng nói

- Vậy chứ sao???

- Cứ bình thường là được! - Nói rồi, Yori đi ra ngoài, leo lên chiếc moto của mình rồi phóng vèo đi, chẳng để Kiyoshi ú ớ thêm tiếng nào.

Tại trường.

Ring... Ding... Dong...

Yori nhàn nhã chạy nhà xe gửi. Cũng bởi vì hôm nay lớp cô học thể dục hai tiết đầu nên chẳng lo sợ đi trễ.

- Yori ới!!!! - Haruko chạy tới ôm chầm lấy Yori.

- Nặng quá! Bỏ ra.

- Không. À mà nè... cậu bỏ rơi Aki rồi hả??
 - Bỏ rơi?? - Cô chau mày lại.
 - Không phải cậu và Kiyoshi... “ấy ấy” á!!!
 - Ấy?!... Tớ với hần sao?
 - Haiz.... Cậu cứ giả nai! Cậu và hần yêu rồi phải không?? Nói thật đi.. dù sao hần cũng kể hết rồi!!!! - Haruko huých nhẹ vai Yori, đôi mày nhướng lên trêu chọc.
 - Gì?? Hần nói sao?!!
 - Ừ.
 - Anh... chết với tôi!! - Yori lầm bầm, mặt tối sầm lại.
 - ... Hahaha... Sao cậu căng thẳng quá vậy?? Về lạnh lùng của cậu cũng không còn nữa... Hahaha.... trêu cậu vui thật!!
 - Gì cơ?!... Hôm nay đâu phải Cá Tháng Tư?!... Cậu thật là.... Đứng lại...
- Vậy là một cuộc rượt đuổi xảy ra giữa cô nàng lạnh lùng và cô nàng nhí nhảnh. Hai người chạy chạy gần mấy vòng sân trường, đến khi chân không còn sức thì ngồi phịch xuống giữa sân thở hổn hển.
- Cái con nhỏ này!!! - Yori đánh mạnh vào vai Haruko một cái.
 - Đau quá!!
 - Mới sáng sớm đã phải chạy học tốc như vậy, lát sao học đây?!
 - Hì hì... Sorry bạn Yori xinh đẹp!
 - Hứ!
- Rồi hai người lại ngồi nhìn nhau và cười. Hôm nay Yori tưởng như là một con người hoàn toàn khác, cái vẻ lạnh lùng, thờ ơ mọi ngày đã tan biến mất. Yori giờ đây là một cô gái năng động, dễ thương (Yori: Này, tôi ghét ai bảo tôi dễ thương lắm nhá!!/ Au: hì hì, số rỳ chuy Yori!!)
- Nói chung là Yori đã lột xác rồi. Cơ mà, Haruko này giờ cứ ngó người nhìn Yori, cứ như nhỏ tưởng cô vừa từ vũ trụ về.
- Này, Yori à!! Hôm nay cậu sao thế?!
 - Sao là sao?!
 - Ngày thường cậu đâu có cười đâu!
 - À... Ờ... thì tại hôm qua tớ có chuyện vui!!!
 - Chuyện gì thế!? - Haruko chồm tới cạnh Yori.
 - Nhiều chuyện quá! Có muốn tớ cho cậu quản lí bang hết năm luôn không???
 - Hì hì, thôi, tớ không hỏi nữa!... Mà cậu cười nhìn đẹp thật!
 - Cảm ơn. - Hai má Yori đỏ lên, cô cúi đầu xuống về ngưỡng ngưỡng.
- Haruko nói rất đúng, Yori khi cười để lộ hàm răng trắng sáng như ngọc trai, còn thêm chiếc răng khểnh trông rất xinh girl.
- Thôi, đi tập trung nào! - Yori đứng dậy, sẵn tay kéo Haruko lên, rồi cả hai dung dăng dung dẻ nắm tay nhau hướng về cuối sân trường, nơi lớp cô đang tập trung để chuẩn bị vào tiết học.
- Ở nơi khác, Kiyoshi và Takagi đang lê lét đi vào sau khi bị bác bảo vệ giao cho nhiệm vụ đi bê 10 thùng sách lên thư viện, mà thư viện lại ở tầng 3, tất cả cũng vì lí do đi học trễ.
- Này này này... Haruko với Yori... hai người đó đang làm gì vậy? - Kiyoshi mắt dán chặt vào hai cô nàng.

- Thì có gì đâu! Con gái với nhau cả mà!!! Cậu đang ghen à??
- Hừ... Ai thêm ghen!?... Nhưng mà như vậy thật quá mà... đi giữa trường mà nắm tay nhau như thế...
- Bạn bè bình thường nắm tay nhau có sao đâu!! Bây giờ tớ nắm tay cậu cũng được vậy!? - Takagi trêu đùa nắm chặt tay Kiyoshi khiến mặt anh đỏ không tả nổi.
- Này, bỏ... bỏ ra coi...

- Vào lớp nào!

Takagi không thèm đếm xỉa gì đến Kiyoshi, tay vẫn nắm chặt tay anh, cứ thế mà lôi anh vào lớp. Những học sinh trong lớp nhìn thấy hai người mà cười nghiêng ngả.

- Hahaha... hai người đó bị đồng tính hả trời!!! - Haruko cũng không chịu nổi, cười đến chảy nước mắt.
- Thật tình!! - Yori khẽ cười.

*-*_*Ra chơi*-*_*

Ba tiếng chuông báo giờ ra chơi đến, cả lớp nhanh chóng chào thầy rồi tản đi hết. Yori và Haruko phóng nhanh xuống căn tin mua đồ trước khi nó quá đông.

- Thật may vì hôm nay học hai tiết thể dục đầu. - Haruko hớn hờ nói.

- Ủ.

- Ăn thôi!

Rồi cả hai cắm đầu vào ăn. 5 phút sau, cả đồng đồ ăn đều hết sạch. Hai cô nàng ngồi thẳng thoi ngắm nhìn trời, nhìn đất, nhìn nhau rồi lại nhìn xuống bàn ăn. (Rảnh! ==")

- No quá! - Yori đưa tay xoa cái bụng no căng.
- Ủ, no thật. A.. Takagi, tớ ở đây nè!! - Haruko vẫy tay chào Takagi đang từ đằng xa đi tới.
- Ủa, sao cậu ta chỉ đi có một mình vậy?! - Yori thắc mắc

Thấy Haruko, Takagi như thấy vàng, cậu liền ba chân bốn cẳng chạy ngay đến.

- Kiyoshi đâu?? - Yori lãnh đạm hỏi.
- À, ở trong kia kìa! - Takagi chỉ tay hướng về nơi có rất nhiều nữ sinh đang tụ tập lại.
- Kéo hẳn lại đây cho tỷ, mau!! - Yori chống hai tay lên hông, giọng gắt lên, ánh nhìn như muốn nuốt chửng cả đám nữ sinh kia.
- O... dạ, thưa tỷ tỷ! - Takagi cố nén cười rồi chạy đi.
- Sao cậu lại ra lệnh cho cậu ấy như vậy?? - Haruko nũng nịu, ra vẻ phản đối.
- Giờ cậu muốn sao???
- À,ừ... cậu cứ làm những gì mình thích...

Một lát sau, Takagi khó khăn kéo Kiyoshi đến chỗ Yori và Haruko. Trông bộ dạng anh lúc này thê thảm vô cùng, đầu tóc xù hết lên.

- Mấy con nhỏ đó... thật tức... chết đi... được... - Kiyoshi thều thào thở không ra hơi.
- Vui nhỉ? Được hàng tá em xinh đẹp vây xung quanh, sướng thế cơ mà!! - Yori nghênh mặt lên, liếc xéo Kiyoshi.
- Vui nổi gì?

Yori nhướn miệng cười thích thú nhìn anh. Tính cách này của anh làm cô nhớ đến Aki lúc xưa. Còn Aki lúc bây giờ, dường như đã khác xa hoàn toàn.

"Aki..."

Hoàn chương XXVI+ XXVII

*_*_*

Sorry mấy bn vì đã không ra chap đúng lịch!! *Cúi đầu*

Mấy hôm nay au đã gần cạn kiệt ý tưởng và khá là... lười! Au sẽ cố gắng ra chap đều đặn hơn ạ!!

29. Chương Xxviii: Ghen Tuông Vô Cớ

Bốn người đang ngồi ăn uống ngon lành, tự dưng một nữ sinh xuất hiện và đứng trước mặt Yori, hình như là lớp 10, nhưng nhìn gương mặt hồng hách không chịu được.

- Chị ơi, chị nhường lại chỗ này cho em được không? - Cái giọng nhão nhệ ấy khiến ai cũng nổi hết da gà, trừ Yori, cô vẫn cứ ngồi thảnh thơi uống nước, phớt lờ đi câu nói dù biết nó đang nói với mình.

- Chị gì ơi?! Chỗ này nhường lại cho em đi!

Vẫn không nghe thấy.

- Này, chị nhường chỗ cho em ngồi cạnh bạn trai em không được à? - Giọng nói cô gái có phần mất kiên nhẫn.

Nghe tới hai từ “bạn trai”, Yori quay qua nhìn Kiyoshi với gương mặt nhăn nhó bên cạnh, rồi lại quay sang nhìn vào bảng tên cô nữ sinh ấy.

- Đâu ra vậy? Không thấy làm vậy là vô duyên lắm à, Ichiru - Yori nói nhỏ, dường như chỉ đủ cho cô và Ichiru nghe.

- Sao lại vô duyên? Em chỉ muốn ngồi cạnh bạn trai em thôi!

- Nhưng chỗ này chị ngồi trước, đến sau thì chịu đi!

- YAH... cái bà chị kia, giờ có nhường lại hay không? - Ichiru hét toáng lên, bộ mặt dịu dàng lúc nãy tan biến hết.

- Không!

- Hừ.

Ichiru hừ lạnh. Nó nhẹ nhàng cầm ly nước đổ thẳng lên người Yori khiến cô ướt hết. Dường như đã trả thù được, nó buông một câu rồi đi:

- Xin lỗi nhé, tôi không cố ý!... Biết điều thì lần sau đừng có mà như vậy với tôi!

Yori vẫn ngồi im như vậy, Haruko vội lấy tờ khăn giấy lau cho cô, còn Kiyoshi, từ đầu đến cuối vẫn không nói lời nào. Một lúc sau, cô rút trong cặp ra một con dao nhỏ và một tờ giấy.

- Này, cậu định làm gì vậy? - Haruko hoảng hốt.

- Đùa vui xíu thôi mà. Không cần lo.

Rồi Yori lấy bút ra, viết từng chữ lên tờ giấy rồi cuộn tròn lại, cột chung với con dao. Cô nhìn xung quanh, Ichiru vẫn còn đang thông thả đi. Khẽ nhếch môi cười nhẹ, cô không chần chừ mà phóng thẳng con dao về phía Ichiru.

- Này Yori, cậu làm gì thế? - Haruko la toáng lên.

Ichiru vẫn đang kể ấy đưa bạn về chuyện vừa rồi, bỗng dưng một vật gì đó lướt qua, để lại gương mặt nó một vết xước dài, nhưng không sâu lắm. Một khoảng tóc dài bị cắt đi không thương tiếc. Con dao ấy lướt qua rồi cắm thẳng vào tường. Nó tức giận quay lại, lúc này một vết máu đã chảy dài xuống tận cầm nó.

Yori vẫn ngồi bình thản nhìn nó mà khóe môi hơi nhếch lên. Đầu nó như muốn bốc khói, xoay người lại, toan bước đi thì bước chân nó khựng lại. Nó tiến tới con dao, rút tờ giấy ra và đọc:

“Cô bé à, đừng có dại mà đụng chị mày như vậy, vết thương đó chỉ là một lời cảnh cáo nhé!”

Ichiru vờ nát tờ giấy rồi ném vào thùng rác.

*_*_*

Sau giờ ra chơi ấy, Yori như lặng hẳn đi, cô còn chả buồn mở miệng trả lời câu hỏi của Haruko...

Ring... Ding... Dong...

- Haruko! - Yori gọi Haruko đang dọn dẹp tập vở.

- Gì thế?

- Đi shopping với tớ!

- À, ừ!

Nói rồi, Yori nắm tay Haruko kéo nhỏ đi. (Ghen rồi!! ^^/ Yori: ghen cái đầu người, muốn chết hả?/ Au: xin lỗi chị đại!)

Kiyoshi nhìn bóng lưng Yori khuất sau cánh cửa mà lòng buồn vơi vợi. Anh đã làm gì sao mà sao lại bị cô lơ đẹp đến thế.

“Cái con nhỏ Ichiru đó!... Mình giúp nó có một lần mà tự nhận mình là bạn trai nó!... Áo tưởng...”

- Kiyoshi! - Aki gọi.

- Gì?

- Cậu với Yori... hai người đang hẹn hò hả??

- Không, không có.

- Hm... vậy được rồi!... Nói cho cậu biết, Yori là của tôi! Cô ấy và tôi đã yêu nhau lâu rồi nên mong cậu đừng xen vào.

Rồi Aki bỏ đi một mạch. Kiyoshu mặt tối đen lại, nắm tay thành quyền.

- Yori, sao em dám...

*_*_*

- *Hắt xì* - Yori đang đứng lựa đồ cùng Haruko thì hắt hơi liên tục.

- Không sao chứ?

- À, không... Thôi, ta đi ăn đi, tớ đói rồi!

Yori và Haruko vui vẻ đi đến khu ăn uống. Hai người vào một nhà hàng vào chọn chỗ ngồi títt trong góc.

- Sao cậu lại ngồi títt trong này vậy?? - Haruko càu nhàu.

- Ngồi ngoài kia ồn ào...

- Xin hỏi hai người dùng gì ạ? - Một cô phục vụ trẻ cung kính hỏi.

- Cậu gọi đi Haruko.

- À, thôi, cậu gọi đi!

- Ok. Chị cho em hai suất này, hai suất này nữa, cái này và cái này... Ah, thêm hai ly nước cam và hai ly kem thập cẩm nhé! - Yori chỉ vào menu nói một hơi khiến cô phục vụ ghi lại không kịp.

- Xin quý khách đợi một lát ạ! - Rồi cô phục vụ bước đi.

- Không biết ghi đủ không!... Cậu nhìn gì nhìn hoài vậy? - Yori ngạc nhiên khi thấy Haruko cứ nhìn cô chăm chăm.

- À không.. Mà sao cậu gọi nhiều món quá vậy?

- Vậy là ít đấy!

- Ồ.. Ha ha... - Haruko nở nụ cười méo xẹo nhìn cô.

Một lát sau, những món ăn lần lượt đem ra, nó nhiều đến nỗi cả một cái bàn lớn cũng chứa không hết.

- Ăn thôi!

15 Phút sau, trên bàn ăn chỉ còn lại những chén, đĩa đã sạch bong, sáng bóng.

- Trả tiền rồi về thôi! No quá! - Haruko xoa xoa cái bụng no căng.

- Đi thôi!

Sau khi trả tiền xong, hai cô nàng đi xuống lấy những món đồ mà mình đã mua, xong xuôi, cả hai leo lên xe và đi về.

- Mai gặp lại nhé!

Haruko xuống xe, chào Yori rồi đi vào trong nhà. Còn cô thì nhún ga chạy đi. Thực ra buổi đi chơi hôm nay chỉ là để cô tránh mặt Kiyoshi, nhưng không lẽ cô không về nhà, chuyện gì rồi cũng tới thôi, cũng không thể lơ hoài được. Nghĩ đến đó mà Yori không khỏi thở dài.

Về tới nhà, sau khi cất xe vào gara, cô đi thẳng lên phòng, phớt lờ sự có mặt của anh ở phòng khách. Vừa định mở cửa vào phòng, bàn tay anh đã nắm chặt tay cô lại.

- Buông ra! - Cô lạnh giọng.

- Nói chuyện chút đi!

- Không có gì để hai ta nói cả.

Không nói một lời nào, anh đẩy cô vào tường, còn chống tay lên tường, chặn không cho cô đi.

- Bỏ ra! Sao anh...

- Em... với Aki là gì của nhau hả?? - Kiyoshi gần giọng, mắt nhìn thẳng vào cô.

- Chỉ là.. anh em.

- Anh em sao?! Chứ không phải người yêu à!

- Người yêu?... Tôi đâu có tình cảm với anh ấy!

- Còn nói dối được nữa!

- Yah... Tôi đã nói rồi, tôi không yêu Aki!... Người tôi là... - Yori cúi gầm mặt xuống.

- Ai? - Trên môi Kiyoshi lúc này lộ ra một nụ cười tươi.

- Là... là... Anh đấy, đồ ngốc! - Mặt Yori khẽ ửng đỏ lên.

- Biết mà!... Vợ anh là nhất!

- Im lặng, tôi chưa nói xong. Lúc ra chơi, cô ta có quan hệ gì với anh hả? - Yori giữ chặt gương mặt Kiyoshi, hai ánh mắt chạm vào nhau.

- Không có quan hệ gì hết!!! Cô ta chỉ ảo tưởng thôi.

- Vậy sao lúc đó anh lại im lặng? Còn giả vờ làm lơ nữa.

- Ờ thì... thì anh nghĩ, nếu có giải thích lúc đó em cũng chẳng thèm để ý nên...

- Hứ. Đồ đáng...

Từ còn lại cô chưa kịp nói thì đã trôi theo nụ hôn. Là Kiyoshi hôn cô. Một nụ hôn nhẹ nhàng, ấm áp, đầy tình yêu thương, một nụ hôn... nói chung là rất lãng mạn.

Mãi một lúc sau, hai người mới buông nhau ra. Mặt Yori nóng ran, cô che mặt rồi chạy vào phòng trông đáng yêu làm sao.

Hoàn chương.

30. Chương Xxix: Một Buổi Sáng Đây “màu Hồng”.

11h30 đêm.

Reng... Reng...

Tiếng chuông điện thoại của Yori vang lên trong căn phòng tĩnh mịch. Lồm cồm ngồi dậy, mắt nhắm mắt mở lấy điện thoại. Màn hình điện thoại hiện lên chữ “Aki”.

- Anh à, em đang ngủ! - Cô nói với giọng ngái ngủ.
- Anh xin lỗi, tại anh bị mất ngủ!
- Oáp... vậy anh gọi có chuyện gì không??
- À, chẳng qua là... hm... mai em đi chơi với anh nhé!?
- Sao cơ? - Yori dường như tỉnh ngủ hẳn.
- Được không? Dẫu sao thì mai cũng được nghỉ...
- Hm... Để em xem... Được thôi? Hẹn gặp anh ở quán cà phê cũ nhé!
- À, ừ... Yori này!
- Hử?
- Anh yêu em.
- ... Ừ.. Anh ngủ ngon nhé!

Rồi Yori tắt máy. Nằm phịch xuống giường, cô nhìn trần trần lên trần nhà. Trước đây, cô đã từng khao khát được nghe Aki nói lời yêu, giờ đây điều đó đã thành hiện thực nhưng sao cái cảm giác lúc này...

- Aki, anh có phải là người lúc xưa mà em yêu không? Trông anh khác quá!

Yori dần chìm sâu vào giấc ngủ cùng với ý nghĩ mơ hồ đó. Cô ngủ say cho đến sáng, tiếng chuông báo thức cũng vẫn không đánh thức cô dậy được.

- Yori à, dậy đi!! - Kiyoshi bị đánh thức bởi tiếng chuông, lợ mọ qua đánh thức Yori dậy.

Không một tiếng động.

Kiyoshi nhẹ tiếng tới cái người đang cuộn tròn trong chiếc chăn kia, khẽ lay.

- Yori, dậy đi! Đây...

Vẫn không động tĩnh.

- Em không dậy là anh cưỡng hôn em đấy! - Kiyoshi nở nụ cười đầy gian xảo, kéo tấm chăn xuống để nhìn rõ mặt cô.

Im re.

- Đừng trách anh!

Kiyoshi không chần chừ mà cúi xuống đặt lên môi cô một nụ hôn. Tức thì, Yori mở to mắt, chân thì đạp vào bụng anh khiến anh té xuống sàn.

- Tên biến thái nhà người...

- Là anh đây, chồng em đây! - Kiyoshi khó khăn đứng dậy sau cú tiếp đất bằng mông vừa rồi.

- Oh, anh à? Vậy tôi cứ tưởng ai!... Mà sao mới sáng sớm lại làm như vậy hả??! - Yori bất giác đưa tay lên sờ đôi môi.

- Chuông kêu mà em không chịu dậy, lay em, em cũng chẳng chịu dậy thì anh chỉ còn cách đó thôi!

- Hứ! Đúng là lợi dụng!

- Thôi mà! Ai bảo môi em hấp dẫn quá làm gì?

-... Tôi đi chuẩn bị đây... - Yori nhanh chóng chạy vào nhà tắm với đôi gò má ửng hồng.

Kiyoshi cười phì rồi đi ra ngoài. Căn phòng buổi sáng phút chốc đã đọng lại những yêu thương, những trái tim “hường phấn” bay phấp phới.

Một lát sau, Yori đi xuống phòng khách với trang phục hết sức là nữ tính, nhưng cũng không kém phần năng động. Một chiếc váy đen ngắn trên gối, phối cùng chiếc áo crop top hồng nhạt để lộ vòng eo thon gọn của cô, kèm theo đó là chiếc snapback trắng đội ngược, mái tóc nâu xõa dài tự nhiên.

- Đi đâu vậy? - Kiyoshi ngồi xem tivi, thấy cô thì ngẩn đầu lên hỏi.

- À... tôi đi với... Aki!

- Sao cơ?? Không phải hôm qua em vừa nói..

- Tôi biết!... Buổi đi chơi hôm nay tôi sẽ nói rõ cho anh ấy!!

- ...Hm... Anh tạm thời tin tưởng em... Nhưng, sao em cứ xưng “tôi” hoài vậy??

- Do không quen!

- Nhưng xưng hô với Aki thì lại “anh em” ngọt sót?!

- Ồ, thì... đó là cách gọi từ nhỏ đến giờ... Thôi, tôi đi đây, trễ mất rồi! - Yori bước nhanh về phía cửa nhưng bị Kiyoshi chặn lại.

- Đứng lại!.. Khi nào em đổi cách xưng hô thì anh mới cho đi!

- Không.

- Vậy thì cứ ở nhà đi nhé!

- Nay, trễ giờ rồi đấy! Tôi không giỡn đâu!

Kiyoshi vẫn cứ đứng ngênh mặt lên. Yori nhú mày lại nhìn anh, bỗng một ý nghĩ vụt qua đầu cô, mặt cô bắt đầu đỏ lên.

- Kiyoshi à!!!! Cho tôi đi đi mà, làm ơn! - Yori cất giọng ngọt ngào gọi Kiyoshi, kèm theo là một cái nháy mắt đáng yêu. Bên ngoài như vậy nhưng trong lòng cô cứ muốn nôn hết ra.

- Anh không bị mắc lừa với những việc này đâu!

“Chụt”

Kiyoshi đứng hình trước nụ hôn trong chớp nhoáng của Yori. Lúc bình tĩnh lại thì Yori đã cao chạy xa bay trên chiếc Ferrari mới toanh.

Bất giác, Kiyoshi đưa tay sờ hai má đã nóng bừng, còn vươn lại cái cảm giác ầm áp khi môi Yori chạm vào, anh cứ thế mà đứng giữa sân nhà cười một mình. (Có vấn đề về thần kinh à?)

Tại một quán cà phê cũ mà hồi đó Yori và Aki thường tới. Quán này nằm trong góc một con đường. Cách bài trí quán mang đậm chất châu Âu, cánh cửa sơn màu gỗ, xung quanh là những chậu cây nhỏ trông rất

bất mắt. Vừa bước vào quán, mùi cà phê thơm phứt xộc thẳng vào mũi, đem cho người ta một cảm giác thoải mái.

Yori nhẹ đẩy cửa bước vào, không gian yên ắng ở đây làm cô gợi nhớ về ngày xưa. Nơi đây đã từng chứa rất nhiều kỉ niệm đẹp của cô và Aki. Cứ mỗi lần bước vào là bao nhiêu ký ức lại ùa về. Nhưng sao lần này lại khác xa những lần trước. Bước vào, những hình ảnh của Kiyoshi cứ lớn vồn trong đầu cô, khó chịu.

“Sao những hình ảnh này cứ bay qua lại trong trí nhớ mình hoài vậy??”

Hoàn chương.

31. Chương 30: Nghi Ngờ

Hương vị cà phê và bản nhạc River Flows In You khiến Yori ngập chìm trong kỉ niệm. Mãi đến khoảng 30 phút sau, cô mới nhận ra là mình đã ngồi đây khá lâu mà Aki chưa tới. Cô đành lấy điện thoại gọi.

- Anh đang ở đâu vậy??

- À, anh đang đến... nhưng em nói địa chỉ cho anh được không? Anh quên mất rồi!

- Anh không nhớ sao?... Hm... là quán cà phê gần đường XX ấy..

- Ah, anh nhớ rồi!... Xin lỗi em nhé..

- Thôi được rồi, anh mau đến đi.

Rồi cô tắt máy. Một vài ý nghĩ ngờ hoặc về Aki hiện ra trong đầu cô. Về việc trí nhớ của anh có chút vấn đề nhưng anh cũng không nên quên những kỉ niệm này.. Thật kì lạ..

5 phút sau.

Ring... Ring...

Cửa mở và Aki bước vào. Dường như Aki vừa chạy nhanh tới đây, mồ hôi vẫn còn nhễ nhại, lấm tấm trên vầng trán cao, còn lưng áo thì ướt đầm, tóc bết lại do nước. Aki tiến tới ngồi đối diện Yori, nở một nụ cười trừ như lời xin lỗi.

- Anh vừa chạy maratong đến à?? - Yori phì cười, nói.

- Tại anh sợ em đợi lâu...

- Đâu có lâu đâu, có 35 phút thôi mà!!

- Ô, lâu vậy sao?! Anh xin lỗi, anh bị lạc đường...

-... Aki nè, lúc mà anh rơi xuống vực... lúc đó anh còn nhớ gì không?

- Anh... không nhớ rõ lắm... chỉ cảm thấy như số phận mình đến đó là hết... hm... ah, đau đầu quá.. - Aki bất giác đưa tay lên ôm lấy thái dương, mặt nhăn nhó lại.

- Anh... anh có sao không?

- Không... một lát sẽ hết thôi..

- Em xin lỗi!

- Em đâu có lỗi gì!?... Thôi, gọi đồ uống đi nhé!

- Để em... À, anh uống như cũ phải không?!

- À, ừ.

Yori đứng lên và đi về phía quầy, cô gọi ỳnh một Mocha Green Tea, cho anh một Capuccino và vẽ lên một trái tim trên đó. Gọi xong, cô trở lại bàn ngồi.

- Aki, anh đã nói gì với Kiyoshi vậy?

- Anh... anh có nói gì đâu!!? - Mắt Aki lộ rõ vẻ lo lắng.

- ... Hm... Vậy đối anh, em là gì?

- Là người anh yêu! - Aki thẳng thắn trả lời.

Yori khẽ ngó người ra trong chốc lát. Một vài kỉ niệm lại bất chợt ùa về...

- Aki này, đối với anh, em là gì??

- Em hả?.. Um.. Em là một đứa em gái mà anh thương nhất trên đời, đứa em gái gốc gác nhé!

- Yah... Anh này, anh kì quá!... Giận anh luôn!!

- Thôi nào Bé Con, dù em gốc gác nhưng anh vẫn yêu thương em đấy thôi!!

- Hihi..

Lúc trước, cô đã ngây ngô hỏi anh một câu tương tự như vậy. Đó là khoảng thời gian cô và anh rất hạnh phúc bên nhau, ít nhất là trước khi tai nạn ấy xảy ra.

- Yori, Yori... - Giọng Aki kéo cô về thực tại.

- Gì?

- Em sao vậy?! Ngồi cứ như người mất hồn ấy!!! Đồ uống tới rồi kìa..

- Oh... em xin lỗi.. - Yori nhẹ nhàng lấy muỗng khuấy tan hết lớp kem trang trí bên trên. Khẽ liếc mắt nhìn Aki, thấy mặt anh chốc chốc cứ đắm chiêu nhìn ly capuccino, thật là lạ. - Anh sao vậy?

- À, chỉ là.. anh không thích uống ngọt..

- Hơ, không phải hồi đó anh thích lắm sao?!

- Ờ... tại sau tai nạn, vị giác của anh..

- Thôi được rồi, em hiểu mà.. Để em đi gọi ly khác..

- Ah thôi, dù không thích nhưng không phải là không uống được!! - Aki cố đưa ly capuccino lên và nhấp một ngụm, kết quả là mặt Aki nhăn lại.

- Để em kêu ly khác!

- Làm phiền em quá!

Sau khi Yori đi khỏi, Aki lén lấy một gói thuốc đổ vào ly của cô rồi khuấy cho tan ra. Mặt Aki hiện rõ vẻ gian xảo.

Một lát sau, Yori trở lại với một tách cà phê trên tay. Aki thấy cô thì nở nụ cười tươi, đón nhận tách cà phê nóng hổi từ cô.

- Thế nào? Anh uống được không? - Cô hỏi.

- Được chứ!... Ah, em uống đi, tan đá là hết ngon đấy!

- Ủm.

Yori cầm ly nước lên uống. Dòng nước vừa chạm đến đầu lưỡi, cô ngưng lại ngay lập tức. Mùi vị của nó không còn giống lúc này, thực đắng và khó chịu. Khẽ quan sát nét mặt Aki, cô nhận thấy hình như Aki cứ chăm chú nhìn mình, ánh mắt cứ ánh lên những tia nguy hiểm..

- Anh! - Cô gọi.

- Gì?

- Ta đi công viên giải trí đi!
- Ồ.. cũng được đấy!
- Vậy anh đi tính tiền nhé, em sẽ ra xe trước!
- Được.. được rồi! Để anh uống hết đã, em cũng vậy đó!

Aki cố uống cho hết tách cà phê rồi chạy đi. Yori cười nhìn dáng anh khuất rồi nhẹ nhàng cầm ly nước lên, không chần chừ mà đổ vào chậu cây bên cạnh. Cái cây không có phản ứng gì, lạ thật..

Tại công viên đông đúc trẻ em và người lớn, Yori và Aki đi đến một tán cây lớn và ngồi xuống, nơi đây khá vắng vẻ và ít người. Lúc này, trong người Yori bỗng nóng lên đến lạ, đôi gò má đỏ ửng, đầu cô ong ong lên. Cô ngồi lên người Aki, chống một tay lên thân cây, mắt xoáy sâu vào con người đỏ ngầu của anh.

- Anh... lúc này anh có bỏ gì vào ly nước của em không??
- Ồ.. sao em lại hỏi vậy?.. Anh không có..
- Hm... em tạm thời tin anh lần này.. Nhưng biểu hiện của anh hôm nay lạ lắm! - Gương mặt Yori ngày một đỏ dần hằn ra.
- Yori à, em có biết buổi hẹn hôm nay..
- Biết chứ!
- Em biết à? - Aki ngạc nhiên.
- Ừ! Mà anh định nói gì?
- Hơ, không phải vừa này... mà thôi, để anh nói.
- Anh nói đi, em sẵn sàng nghe rồi!
- Em.. có chấp nhận làm bạn gái anh không??

Cả người Yori cứng ngắc lại. Cô nhìn thẳng vào Aki, người như ngay lập tức như bị điện giật, cảm giác này thực quái lạ. Không phải đây là điều cô hằng mong ước sao.

- ... A.. Aki à, em xin lỗi! - Yori nhẹ tiến tới ôm chầm lấy Aki. - Bây giờ, em chỉ xem anh như một người anh trai, và mãi mãi luôn là vậy!
- Không phải lúc xưa em yêu anh à?
- Cũng đúng.. nhưng bây giờ, tim em đã bị cướp mất rồi!
- Hi hi, cô nhóc này.. thôi được, vậy ai cướp tim em, nói đi, anh sẽ đi lấy về!
- Anh cứ đùa em hoài. - Yori đưa tay đánh vài cái vào lưng Aki.
- Hihi.. thôi, em đi xuống đi, chân anh đau quá!
- Em xin lỗi! Thôi, em về đây, lát nữa em phải đi họp rồi!

Yori hôn vào má Aki rồi bỏ đi, không quên vẫy tay chào anh. Ra đến cổng công viên, bước chân cô bỗng loạng choạng, cảm giác nóng bức trong người khiến cô thực khó chịu. Lấy điện thoại ra, cô gọi Kiyoshi đến đón mình.

Ở một nơi hoang vắng khác, Aki đang bức bối mà xả giận lên một cậu thanh niên khác.

- Mẹ kiếp! Là do mày, tao đã bảo gì, điều tra là phải cho kỹ!.. Thiệt tình..
- Xin lỗi, lần sau tôi sẽ kỹ càng hơn.
- Không có lần sau đâu!

Nói rồi, Aki rút súng, không thương tiếc mà bóp cò, viên đạn đi xuyên qua lồng ngực cậu kia, máu phun ra như mưa. Aki lạnh lùng bỏ đi, đôi môi khẽ nhếch cao. Đi được một đoạn, hắn bỗng đưa tay vò rối mái tóc mình, hét lên:

- Yori, rồi cô sẽ phải trả giá! Còn cái gói thuốc đó... ax, tại sao lại lấy nhầm thuốc cảm được chứ!

Trên xe, Yori đang nằm ngủ li bì này giờ. Gương mặt ngày một đỏ. Chốc chốc, cô lại nhăn mặt khó chịu. Kiyoshi khẽ đưa tay sờ trán cô, không có dấu hiệu gì là bệnh cả.

- Hay tên đó cho cô ấy uống phải gì rồi! Chết tiệt!

Kiyoshi đập tay vào vô lăng, nhấn ga chạy hết tốc độ về nhà. Về đến nhà, anh bế cô lên phòng. Vừa định đặt cô xuống giường thì cô choàng tay lên cổ anh, kéo anh đến gần mình, hai môi khẽ chạm vào nhau. Mắt anh mở to hết cỡ, nhanh chóng lù lại.

- Sao cô ấy lại làm vậy?

Kiyoshi chạy nhanh về phòng mình, cầm chai nước mà tu một hơi. (Lạ nhỉ?! Đây đâu phải là lần đầu hai người hôn nhau! Làm quá à! XD)

Lát sau, anh lại lên phòng cô. Lần này mắt còn mở to hơn trước. Yori đang nằm trên giường, chăn thì bị cô tung ra, rơi trên nền nhà. Hình dáng chữ "S" lộ ra. Chiếc váy ngắn bị tốc lên, suýt chút nữa là... Còn chiếc áo, do ngắn quá nên cũng... Đứng trước cảnh tượng này mà quai hàm anh cứ như rơi hẫng ra. Nuốt nước bọt, anh từ từ tiến tới, nhặt chiếc chăn lên, cẩn thận đắp lại cho cô, anh còn tham lam hôn lên đôi môi phớt hồng, khẽ cắn lên bờ môi ấy khiến nó rướm máu. Cuối cùng, anh tiếc nuối rời khỏi phòng.

- Yah... Đáng yêu quá đi!!! Ah.. Đau quá!

Kiyoshi vui mừng chạy vào phòng, lộn một vòng trên nệm, và kết quả, anh đã... đập đầu vào tường.

Hoàn chương.

*_*_*

Warning: từ chap này trở đi, truyện sẽ có phần hơi biến thái hơn nhé!! Như vậy cho nó hấp dẫn! *cười dâm* :))

Tối vv nha rds! <>

32. Chương 31: Sister

Lại là một ngày mới trong lành, tươi mát, bầu trời quang đãng không gợn chút mây, vài cơn gió nhẹ nhàng lướt qua,..v.v... Nhưng, có lẽ trong căn biệt thự kia thì không bình yên như thế.

Vừa sáng sớm tinh mơ, một cuộc điện thoại lại đánh thức Yori dậy. Là một số máy lạ hoắc.

- Ai vậy!! - Yori lấy tay che miệng ngáp, mắt vẫn nhắm chặt.

- Ah, cho hỏi em có phải là Machiko Yori không?!! - Đầu dây bên kia vang lên giọng nói quen thuộc mà Yori lại không thể nhớ.

- Đúng.

- Yori à, chị là Machiko Yoru nè, em còn nhớ không?

- Yoru... Ah..

- Em nhớ rồi à?!

- ... Không! Chị là ai?

- Ôi trời, chị là chị gái em nè!

- Chị gái!? À, là bà chị mê trai, gọi tôi có việc gì?

- Chẳng qua là, chị đang..
- Mà khoan, sao chị có số của tôi??
- À, thì... chị hỏi một vài người bạn của em...
- ... Sao cũng được, nói nhanh đi!
- À.. Chẳng qua là chị đang trên đường ra sân bay để về nước, khoảng 10h chị tới, em có thể đến đón chị và...
- Không bao giờ!
- Yori à, chúng ta là chị em, sao em lại nhấn tâm như vậy??
- Nhấn tâm? Tôi nhấn tâm?! Với chị? Haha.. nực cười, tôi nào có thể nhấn tâm như chị lúc xưa?
- Chị xin lỗi em, Yori..
- Quá muộn để nói hai từ đó rồi bà chị à!! Tất cả đều do chị mà ra... Nếu năm ấy chị không mê trai bỏ tôi bơ vơ thì làm gì có ngày hôm nay!?
- Em..
- Chị về đây làm gì? Bị trai đuổi rồi mò về cái đồng tiền của ba mẹ để lại cho tôi??... Xin lỗi nhưng chị đừng có nghĩ đến nó, vậy nhé!!
- Yori.. Ô, nín đi con...

Vừa định tắt máy, đầu dây bên kia vang lên tiếng trẻ con khóc, Yori không khỏi bất ngờ mà nhăn mặt.

- Gì vậy? - Cô tò mò hỏi.
- Là Rian, nó là con chị!
- Hah.. Hahaha.. con chị sao? Thế ba nó đâu??!
- Tên đó.. năm ngoái hán ta đã hại chị rồi bỏ đi..
- Vậy sao? - Yori lên cao giọng. - Thật tội cho chị quá! Thôi, tôi đi học đây, cố gắng mà chăm sóc Rian đi nhé!

Yori nhếch môi rồi tắt máy. Khẽ nhú mồm lại, cô nhìn vào chiếc điện thoại một lát rồi quăng luôn ra ngoài cửa sổ. (Tội nghiệp “em” điện thoại ghê!!) Bước xuống giường, cô nhẹ nhàng đi qua phòng Kiyoshi đang ngáy ngủ. Bước tới cạnh giường anh, cô cẩn thận ngồi xuống cạnh, không thương tiếc mà cắn mạnh lên môi anh. Cảm giác môi mình đau rát, anh bừng tỉnh ngồi dậy. Nhìn thấy gương mặt cô đang cười tươi bên cạnh, tim anh bỗng đập loạn xạ lên.

- Sao em lại... ah, đau quá, môi anh chảy máu rồi này! - Kiyoshi sờ tay lên đôi môi đang rỉ máu của mình mà thốt lên.

Yori không nói một lời, chồm tới hôn anh một lần nữa. Cô còn nghịch ngợm liếm vành môi của anh.

- Đây... hôm nay em sao vậy?!.. Em lạ quá! - Kiyoshi dờ dẫm nhìn Yori.
- Hm... chỉ là em muốn thể hiện... tình yêu đối với anh.
- Ày, cái cô nhóc này...
- Đây, em không phải cô nhóc, giận anh bây giờ!!
- Thôi, thôi mà! - Kiyoshi ôm chầm lấy cô, vùi mặt sâu vào hõm cổ trắng ngần của cô.
- Em thấy hơi lạ...
- Là gì?!
- Sao anh chưa bao giờ khen em dễ thương nhỉ??

- Ờ thì.. anh nghĩ em không thích như vậy!!

- Sao anh biết??

- Anh cũng không rõ.. đầu đó trong trí nhớ anh, em đã từng nói là em không thích ai khen như vậy..

- Vậy... vậy à!?... Thôi, đi học, trễ mất rồi!

Yori vui vẻ kéo tay Kiyoshi đứng lên. Trong lòng cô bỗng trỗi dậy những ý nghĩ lung tung, cô bỗng nghi ngờ thân phận của Aki và Kiyoshi, hai người này, họ có một mối quan hệ nào đó mà cô không thể biết được..

Sau khi kết thúc buổi học, Yori nhìn và đồng hồ và thở dài, đã 9h45 rồi. Cô cứ băn khoăn không biết có nên đi đón Yoru không. Ngẫm lại thì cô thấy thương bé Rian..

“Đi đón thôi! Nể tình là có bé Rian vậy! Dù gì cũng là cháu mình!”

- Yori, em làm gì mà đứng như trời trồng vậy!? - Kiyoshi hỏi làm đứt đoạn ý nghĩ của cô.

- Anh, đi ra sân bay đi đón chị em nhé!

- Em có chị sao?!

- Ủ, chuyện này kể ra cũng dài dòng, em sẽ kể sau cho anh, giờ đi thôi!

Yori vui vẻ đan tay mình vào tay Kiyoshi. Anh khẽ mỉm cười nhìn cô. Không biết tự bao giờ mà cô nàng lạnh lùng này đã thay đổi như vậy. Và anh cũng nhận ra, tay cô đã không còn lạnh như trước nữa rồi. Thực hạnh phúc làm sao!

10h tại sân bay.

Tiếng ồn ào của động cơ máy bay, tiếng xe cộ và dòng người tấp nập qua lại làm Yori đau cả đầu. Lúc này có lẽ Yoru đã xuống máy bay, cô nghĩ ngợi một hồi rồi lấy điện thoại Kiyoshi gọi. (Đt của chị ấy đã không cánh mà bay mất rồi còn đâu! Mà sao nhớ số hay quá vậy?!)

- Chị đứng ở cổng số 3 đi, tôi tới liền!

- Cảm ơn em nhiều lắm, Yo...

Yori hừ lạnh và tắt máy. Cô chỉ nể tình là có đứa cháu Rian của cô, và một phần là hai người dẫu sao cũng chung một dòng máu.

- Yori ơi, chị ở đây!

Yoru vừa ra cổng số 3 là đã vẫy tay chào Yori, cả bé Rian cũng vậy. Cô vui vẻ đi đến đón bé Rian, nghịch ngợm nhéo hai gò má búng ra sữa của bé.

- Đi nào, Rian!

Phốt lờ sự hiện diện của Yoru, Yori bế Rian và đi trước, để Kiyoshi phía sau phải kéo theo cả đồng hành lý. Yoru chỉ khẽ cười, chị không thể trách cô được, là lỗi do chị mà ra. Trên đường về, một bầu không khí ngột ngạt bao trùm lên ba người, Rian thì ngủ tự lúc nào không biết.

- Yo.. Yori này, cậu đây là.. - Yoru ngượng ngùng lên tiếng.

- Chồng tôi! - Cô lạnh lùng.

- Em.. lấy chồng lúc nào vậy?!

- Mới đây.

- Nhưng.. Không phải em chưa đủ tuổi à..

- Là hôn ước từ trước.

- Vậy à!

Và sự ngột ngạt ấy một lần nữa ập tới, ba người im lặng cho đến khi về đến biệt thự. Yori vẫn cứ nhẹ nhàng bế Rian đến phòng cô, đắp chăn rồi ru bé ngủ. Sau đó cô đi xuống phòng khách.

- Yoru, chị và Rian cứ dùng phòng tôi! - Yori nói.

- À, cảm ơn em nhiều.. Nhân đây cho chị hỏi, cậu ấy tên gì vậy??! - Yoru chỉ vào Kiyoshi, người đang loay hoay dưới bếp.

- Saito Kiyoshi!

- Oh.. Sao lại giống..

- Trùng hợp thôi!

- À..

Đến tối, Yoru bảo cần mua thêm một số đồ dùng cho Rian nên đi ra ngoài từ chiều, Yori và Kiyoshi thì đang chơi với Rian trên phòng.

- Rian này, con mấy tuổi rồi?? - Yori nói với giọng dễ thương.

- Con... 4 tuổi..

Nghe giọng nói bập bô của Rian, Yori không kiềm chế được mà ôm chầm bé vào lòng.

Rian là một bé gái với gương mặt phúng phính, đôi mắt to long lanh nước, nước da trắng hồng, trông bé rất dễ thương.

- Yori, em có vẻ rất thích trẻ con nhỉ!? - Kiyoshi nhảy phóc lên giường ngồi.

- Đúng vậy!! Trẻ con.. chúng thật trong sáng làm sao, còn chẳng phải lo chuyện đời.

- Nhưng trẻ con đôi lúc lại chẳng nghe lời!

- Nhưng Rian sẽ không như vậy đâu, phải không nào, Rian của cô??!

- Dạ.. con ngoan lắm!

- Vậy mới là cháu của cô chứ!...Hm... Nào, tới giờ Rian đi ngủ rồi, để cô ru con ngủ nhé!!

Sau đó, Yori để Rian nằm ngay ngắn lại và bắt đầu cất tiếng hát. Kiyoshi khẽ ngó người ra, giọng hát của cô, thực hay ah~... Một lát sau, Rian dần chìm vào giấc ngủ, cô kéo anh ra ngoài và tắt đèn. Anh ôm cô rồi hai người đi về phòng.

- Hihi.. Hạnh phúc quá!! - Kiyoshi cười cười nhìn Yori.

- Tại sao?!

- Đây là lần đầu em ngủ cùng anh đấy!... Nghĩ lại mấy lần kia.. Haiz... năn nỉ quá trời mà em chẳng chịu bước chân qua!!

- Tại người ta thích ngủ một mình hơn cơ!

- Vợ gốc... mà, em với chị Yoru.. hai người không thân lắm nhỉ!?

- Đó là lẽ đương nhiên! Đáng ra là em không cho chị ta ở đây đâu, nhưng vì thương bé Rian nên em mới... mà thôi, đi ngủ!

- Kể anh nghe đi!

- Kể gì?

- Tuổi thơ em!

- ... Em.. thôi, để hôm khác đi, em mệt rồi!

Yori nằm xuống, kéo chăn trùm hết người. Kiyoshi cười phì, vươn tay ôm trọn cục bông kia vào lòng, khẽ thì thầm:

- Dù tuổi thơ em có như thế nào thì anh vẫn yêu em, nên xin em đừng giấu anh chuyện gì, nhé!

Cục bông kia khẽ cử động, theo cách nghĩ của Kiyoshi thì đó như là lời đồng ý. Anh vui mừng ôm chặt cô hơn, nhưng anh nào biết, con người đang rúc trong chăn đang nấc không thành tiếng. Cứ mỗi lần nghĩ về quá khứ của mình, cô đã không cầm được nước mắt của mình. Không gian dần chìm ngập trong bóng tối, kéo theo bao nhiêu sự mệt mỏi của hôm nay, cũng như những giọt lệ lăn dài trên má của cô nàng lạnh lùng.

*_*_*

- Bé Con nè, anh biết tuổi thơ em không đẹp như mấy bạn khác, nhưng có chuyện gì thì đừng giấu anh nhé!

- Dạ, em biết rồi! Và anh cũng không được rời xa em đâu đấy!

- Ủ, anh sẽ ở bên em mãi mãi luôn!

*_*_*

Hoàn chương.

33. Chương 32: Người Mẹ Thứ Hai

Sáng hôm sau.

Tiếng khóc của Rian đánh thức Yori và Kiyoshi. Cô nhanh nhẹn chạy sang phòng bên thì thấy, Rian đang nằm bơ vơ giữa chiếc giường trắng tinh, nhưng lại không thấy Yoru đâu. Cô đi đến và bế Rian lên, vỗ vỗ lưng bé.

- Chị ta đúng là... - Yori lẩm bẩm, cô cầm điện thoại lên và gọi điện về nhà cô.

- Ông quản gia, ông có thể kêu người đi xuống Osaka đón dì Diệp được không?

-...

- Được rồi, con sẽ gọi nói dì ấy!

-...

- Dạ.

Sau khi ba mẹ qua đời, cô và chị đã được một người phụ nữ người Trung Quốc nhận nuôi. Bà ấy tên Diệp Song Tâm, năm nay bà cũng đã ngoài 50, gương mặt bà rất phúc hậu, bà là một bác sĩ đã đi làm từ thiện rất nhiều nơi ở khắp châu Á, và hiện giờ bà đang ở một cô nhi viện của Osaka. Bà chăm sóc Yori được một năm thì ông quản gia đã tìm thấy và đưa cô về. Đối với cô, bà Diệp như là một người mẹ thứ hai của mình.

- Dì Diệp, dì đang làm gì vậy??

- ...

- Sao ạ?! Dì chuyển nhà lên Tokyo sao?

- ...

- Không sao đâu, dì ở nhà cháu nè!

- ...

- Không phiền đâu mà, con còn định cho người đến Osaka đón dì đây này!

- ...

- Dạ.. chẳng qua là chị Yoru ấy, chị ta đem về đây một đứa bé rồi đi mất tăm từ hôm qua đến bây giờ..

- ...

- Dạ, đúng vậy ạ! Vậy khi nào dì tới thì sẽ có người ra đón dì!

-...

- Dạ, chào dì!

Yori vui vẻ tắt máy rồi bế Rian vào phòng tắm. Sau khi tắm rửa sạch sẽ cho bé xong, cô chọn cho bé một chiếc áo đầm mới tinh, xong xuôi, cô bế xuống phòng khách.

Bỗng, một mùi thơm nức nở bốc lên từ bếp. Yori đặt Rian ngồi lên sofa, mở hoạt hình cho bé coi rồi đi xuống bếp.

- Ái chà!! Chồng tôi hôm nay biết nấu ăn cơ đấy!!! - Yori ôm chầm từ phía sau lưng Kiyoshi.

- Không phải cho em ăn đâu! Cho bé Rian đấy!

- Ô.. vậy anh không thương em à!? - Yori nũng nịu

- Có chứ!... Nhưng Rian quan trọng hơn, bé đói rồi!

- Em cũng đói rồi nè!!

- Em biết nấu mà!... Nào, Rian ah~ lại đây anh cho ăn nè! - Kiyoshi gọi, bé Rian lật đật chạy tới, gò má bé phúng phính nhìn đáng yêu cực.

- Hứ, ghét anh luôn! Em đi chơi đây!

Rồi Yori bỏ đi lên phòng. Nói là đi chơi chứ thực chất cô đi chuẩn bị để đón bà Diệp.

Reng...

- Alo!

-...

- Tới rồi sao?!

-...

- Dạ thôi, ông cứ nghỉ ngơi, con sẽ đi ạ!

-...

Cô nhanh chóng đi ra xe, bỏ mặc Kiyoshi và bé Rian đang ăn uống vui vẻ với nhau. Cô đi đến sân bay liền bắt gặp đáng người một phụ nữ trung niên đang kéo những chiếc vali to ra cổng sân bay.

- Dì Diệp ơi, con đây!

- A, Yori!

Bà Diệp ôm chầm lấy cô, nhìn vẻ mặt bà ấy có vẻ rất vui mừng.

- Ta đi thôi!

Rồi hai người cùng nhau lên xe đi về. Trên xe, cả hai đã trò chuyện rất nhiều. Chuyện đó có lẽ là điều đương nhiên vì họ đã xa cách nhau gần mấy năm trời.

- Tới rồi ạ!

Bà Diệp đỡ người khi đứng trước căn biệt thự to lớn này. Yori phì cười, cô kéo vali của bà vào nhà rồi kêu bà đi vào.

- Này chồng, nhà có khách kìa.

Kiyoshi mặt mũi tèm lem đang vui đùa với Rian, nghe Yori gọi thì nhanh chóng dẫn Rian đi rửa mặt.

- Giới thiệu với dì, đây là...

- Con là Saito Kiyoshi, là bạn đời của Yori, dì cứ gọi con là Kiyoshi ạ! - Không để Yori nói hết câu, Kiyoshi đã nhanh nhẩu nói

- Bạn đời sao??!

- Dạ, là do... - Yori cười nói nhưng lại bị chặn họng..

- Là hôn ước từ trước ạ!

- Anh.. Hừ, em đi chơi với Rian!

Yori nổi giận đùng đùng bế Rian bỏ đi lên phòng. Bà Diệp nhìn không nổi mà cười ầm lên. Hai vợ chồng nhà này đáng yêu thật.

- Ngày thường cô ấy đâu có vậy đâu nhii!!?

- Tính cách nó rất trẻ con, do con chưa biết ấy thôi!

- Vậy ạ.. Cơ mà dì Diệp này, dì là người Trung đúng không ạ?? Sao dì lại biết Yori vậy?

- Thực ra, năm Yori được 8 tuổi, năm ấy ba mẹ nó bị tai nạn và qua đời. Ta vô tình đi ngang qua và thấy hai chị em nó ngồi thui thủi trong một góc đường. Thấy thương nên ta nhận nuôi chúng, đến khoảng 1 năm sau, ông quản gia nhà chúng đến và đưa chúng đi, nhưng ta và nó vẫn còn trò chuyện với nhau, nó nói, về nhà khoảng được hai tháng thì chị nó bỏ theo trai qua bên Mĩ, kể từ đó thì ta mất liên lạc với nó luôn!

- Thì ra là vậy...

- Thôi, để ta vào nấu đồ ăn cho hai đứa nhé! Chắc cũng đói rồi đúng không!?

- Dạ! Để con lên kêu Yori xuống.

Trên phòng, Yori và Rian ngủ từ lúc nào cũng không hay. Hai cô cháu cứ ôm nhau mà ngủ, trông bình yên lắm sao.

Kiyoshi bước tới gần, khẽ hôn lên trán Yori khiến cô tỉnh dậy.

- Đi xuống ăn nào, vợ!

- Ừm.. công em đi, chân em đau quá!

Kiyoshi khẽ cười, anh xoay lưng lại để cô leo lên. Khi vừa xuống phòng khách thì điện thoại cô cũng reo ầm ỏi.

- Ai vậy!?

-...

- Đúng, là tôi.

-...

- Sao? Ở đâu?!

-...

- Rồi, tới ngay!

Hai tay Yori buông thông, gương mặt tối sầm lại. Kiyoshi lo lắng nhìn cô..

- Sao vậy!?

- Yoru.. chị ấy.. bị người ta.. sát hại.. bây giờ đang được cấp cứu...

Hoàn chương.

34. Chương 33: Ichiru!

Bệnh viện Tokyo, Yori đang sầu sầu ngồi chờ đợi cánh cửa phòng cấp cứu kia mở ra. Trên gương mặt cô lộ rõ vẻ lo lắng. Chẳng qua là cô đang tự trách mình quá vô dụng, chỉ vì quá khứ mà lại để Yoru thành ra

như thế này. Rồi cô lại ngược nhìn lên Rian đang yên bình ngủ trên tay bà Diệp, sẽ ra sao nếu bé biết tin mẹ nó đang trong phòng cấp cứu.

Một lát sau, cánh cửa trắng ấy vụt mở, Yoru được đẩy ra nhưng lại bị tấm vải trắng che hết toàn thân. Vẻ mặt bác sĩ cũng khá buồn.

- Bác sĩ... sao lại.. như vậy?! - Yori run rẩy hỏi.

- Vị trí viên đạn nằm ngay tim, xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức!

Tại Yori ù đi, đôi chân run run như đứng hết vững. Cô nhẹ tiến tới Yoru, kéo tấm vải ra. Đó là một gương mặt thuần khiết, một vẻ mặt nhân hậu, nhưng sao lại ra đi sớm quá. Yori quỳ hẳn xuống sàn, cô ngất đi. Kiyoshi hoảng hốt bế cô đến phòng hồi sức.

- Anh... chị ấy... - Yori thều thào nói không ra lời.

- Chị ấy.. đã được đưa đến nhà xác rồi..

- Huh... nhà xác sao!?... Hah... hahaha.. em đúng là đứa em vô dụng.. - Yori cười, nước mắt chảy dài bên khóe..

- Không đâu, em đâu có vô dụng!

- Em còn chẳng giúp gì được cho chị...

- Em đang giúp đấy!... Là chăm sóc Rian...

- Rian...

- Phải rồi! Bác sĩ nói, khi được đưa vào đây, tay chị ấy có cầm một tờ giấy, có ghi tên em trên đó đấy... - Kiyoshi đưa cô một tờ giấy đã nhuốm máu. Tay cô run run cầm lấy, nước mắt thi nhau chảy không ngừng.

” Yori à!

Khi em đọc được tờ giấy này thì có lẽ đã có chuyện xấu xảy ra với chị rồi nhỉ?...

.
. .
. .
. .
. .

... Và nhờ em chăm sóc bé Rian giúp chị! Chị là một người mẹ không tốt!...Còn nữa.. em hãy cẩn thận với ...”

Những từ cuối đã bị xé rách. Yori tức nhận nắm chặt tờ giấy ấy, mắt đỏ ngầu hẳn lên nổi tức giận.

Vài ngày sau khi mai táng Yoru, gương mặt Yori xuống sắc rõ rệt, ánh nhìn cô dường như lạnh hơn gấp bội, ấy là chỉ khi cô làm việc trong bang. Nhưng khi đứng trước Kiyoshi, vẻ yếu đuối của cô lộ rõ.

Hôm sau đến trường, cô lại đụng độ với Ichiru. Cô bỗng nhớ lại lời Yoru đã nói: Ichiru là em họ của cô.

Cô đi lướt qua nó, gương mặt nó cũng không còn son phấn gì nữa.

- Ichiru! - Yori khê gọi.

- Gì?!

- Chắc việc của chị Yoru..

- Chị làm ơn đừng nhắc tới nữa!!! - Nó bịt chặt hai tai, mặt nhăn nhó.

- Vậy.. cô có biết tôi là..

- Biết!

- ...Ừm.. vậy thôi, chào!

Yori lạnh lùng bỏ đi, gương mặt không chút biểu cảm. Ichiru cảm phần nhìn cô, khoe môi nó nhếch cao.

“Để rồi xem, tôi sẽ khiến chị mất hết tất cả!”

Hoàn chương.

*_*_*

Chương này có vẻ hơi ngắn, xin lỗi các rds. Tự dưng au bị bệnh rồi, mệt mỏi lắm nhưng au vẫn phải cố lết vào mà viết cho xong chap này! Sr rds nhiều!!!!

35. Chương 34: Câu Chuyện Của Haruko Và Rian.

- Tổ đã nói rồi, không là không! - Yori dứt khoát nói.

- Thôi mà Yori, cho tổ sang ở chơi mấy ngày đi, nha, nha, nha!!! - Haruko chớp chớp đôi mắt cún con nhìn Yori nhưng cô lại chẳng đoái hoài tới. Đã có chuyện gì xảy ra!?

—Sáng sớm hôm đó—

Haruko đang “yên giấc say nồng” trên chiếc giường thân yêu của mình. Bỗng..

“Rầm”

Cánh cửa phòng nhỏ bị đá không thương tiếc. Nhỏ giật mình ngồi dậy, lấy tay dụi dụi đôi mắt sưng húp vì thức khuya.

- Sáng sớm mà đã ồn ào, không cho người ta ngủ hả?? - Haruko la lên, mắt vẫn nhắm.

- Ôi, vậy cho cậu xin lỗi nhé cháu gái yêu!

Nghe chất giọng đầy tính sát gái của cậu mình, Haruko tỉnh ngủ hẳn, nhỏ sợ sệt kéo chăn lên che đến nửa mặt..

- Ông tới... tới đây làm gì..

- Ô hô.. ta tới thăm cháu gái ta mà cũng không được sao??! - Nói rồi, ông ta tiến tới gần Haruko.

Haruko lúc này chỉ muốn khóc thét lên thôi, mà có khóc cũng chẳng ai giúp được gì, nhà cửa thì vắng tanh, người giúp việc thì đi ra ngoài rồi còn đâu, vả lại phòng này còn cách âm...

- Tránh xa tôi ra...

- Tại sao chứ, cháu “yêu”!! - Lão ta đưa đôi bàn tay chai sần nắm chặt cái chăn, giật mạnh một phát.

- Yah... Cái lão già biến thái kia, cấm ông tới gần, không là tôi “thiến”...

- Hahaha.. cháu chỉ là một cô gái mong manh dễ vỡ, làm sao mà... AAAA... đau.. đau quá..

Haruko nhắm thẳng điểm “nhảy cảm” của ông ta mà đập mạnh. Rồi đẩy ông ta ra mà đóng cửa lại. Nhỏ nhanh chóng dọn dẹp đồ đạc, leo cửa sổ rồi bắt taxi đến nhà Yori.

—Trở về hiện tại—

- Yori à!! Yori ơi! Bạn Yori dễ mến, dễ thương...

- Tổ ghét mấy cái từ đó! Và tổ nói lần cuối: KHÔNG LÀ KHÔNG. - Yori quát lớn khiến ai đi qua cũng phải nhìn.

- Uh... Oaa.. không biết đâu! Cậu phải giúp tổ! - Haruko ôm chầm Yori, nhỏ gào lên.

- Mà nhà cậu có chuyện gì?

- Ờ thì... ông cậu tổ đến chơi.. mà ông ta biến thái lắm!!!

- Có vậy mà cũng làm ầm lên! Đuổi ông ta về là được...

- Không dễ đâu. Căn nhà tớ đang ở là do ông ta đứng tên..

Yori bắt lực ôm đầu, rồi nhìn vào đôi mắt cún long lanh nước của Haruko, khẽ gật đầu.

- Yahu... cảm ơn cậu nhiều...

- Nhưng... cậu phải trông Rian cho tớ!

- Hả?!... Tại... Tại sao chứ?? Cậu biết tớ không thích em bé mà!... Uhuhuhu...

—Flash Back—

2 Năm trước.

Hôm ấy là ngày sinh nhật lần thứ 4 của Minie, cô nhóc là cháu Haruko, tức là con của chú của nhỏ.

Phải nói ngày hôm ấy nhà chú Haruko trang hoàng lộng lẫy kinh khủng. Nhưng đa số là màu “hường phấn sến súa”.

(Minie: cái gì mà “hường phấn sến súa” hả bà au kia?

Au: này, mi đáng lẽ là không xuất hiện trong fic ta đâu nhá! Nhưng vì thương tình nên mới i vào một đoạn, con nít con nôi, nói chuyện với người lớn mà hồn láo!!! *hét lớn*

Minie: uhuhu... dì Haruko ơi, người ta bắt nạt con kìa! *khóc ròng, chạy tới nấp sau lưng Haruko*

Haruko: Ai lại đi bắt nạt đứa nhóc đáng êu vậy chứ??

Au: Á à, dám chống đối ta, ta cho người biết tay!!! Muahahaha... *Cười đềuu*)

Mọi người trong nhà Haruko đều có mặt, cả bạn bè, anh chị em gì của Minie đều tới hết. Một lát sau, Minie xuất hiện với chiếc đầm “công túa” cực đẹp, trông bé như một “công túa” thực thụ. (Tiếc cái hơi lùn!)

- Hép bi bết đây tú du

Cả nhà ngân nga ca khúc chúc mừng sinh nhật. Minie thì khúc khích cười, bé chạy lon ton đến nắm tay một cậu nhóc, hình như là bạn học bé. Nhưng trông mặt cậu nhóc ấy chẳng có tí biểu cảm gì, cứ lạnh như tiền ấy. (Ôi, con nít thời xưa trong sáng lắm mà, bây giờ thì..

Đám trẻ: đó là chuyện xưa rồi bà ơi!

Au: *trầm nước mắt*)

Minie chạy lại đứng trên cái bục cao cao. Bé nói lớn:

- Mọi người, đây là anh Kin, anh ấy sẽ là bạn trai mình từ hôm nay!!! - Minie kéo cậu nhóc lúc này lên bục đứng.

- Hoan hô!!! - Đám nhóc vỗ tay rần rần, còn mấy vị phụ huynh thì đơ hết mặt ra.

Sau một hồi, cả đám trẻ kéo nhau ra vườn chơi, có cả Haruko. Nói gì chứ nhỏ rất thích chơi cùng trẻ con ah~ Nhưng không biết tội nhỏ phá kiểu gì mà nguyên cái bánh kem bay thẳng vào mặt Haruko, nhỏ còn bị tụi nhóc vẽ bậy bạ lên mặt, đầu tóc thì rối bù hết lên. (Cho chừa!!!)

Kể từ ngày hôm đó, Haruko đâm ra ghét cả lũ con nít ranh ma ấy.

—End Flash Back—

- Sao lại bắt tớ trông Rian??! Dì Diệp đâu?!

- Dì ấy cũng lớn tuổi rồi, tớ và Kiyoshi thì bận suốt ngày! Cậu không đồng ý thì tớ..

- Ấy đừng!... Được rồi, tớ... đồng ý!

Rồi Yori giúp Haruko bỏ đồ lên xe và chở nhỏ về. Vừa về đến nhà, bé Rian nhanh nhẩu chạy nhào vào lòng cô. Gương mặt bé hồng hào cùng với hai chùm bím tóc trông bé rất dễ thương.

- Rian nè, đây là Ayama Haruko, bạn học của cô, con chào đi!
- Dạ, chào... mà khoan cô Yori nè, con xưng hô như thế nào ạ?
- À, con cứ gọi chị Haruko là được.
- Em chào chị Haruko!

Khóe mắt Haruko giật giật mấy cái. Nhỏ nở nụ cười gượng gạo chào lại rồi nhanh chóng kéo vali vào nhà.

Tối hôm đó, ở bang xảy ra chiến tranh nội bộ nên Yori và Kiyoshi đều đi hết, bà Diệp thì đi ra ngoài, chỉ còn Haruko và bé Rian ở nhà.

Bé Rian thì ngồi ngoan ngoãn xem ti vi một mình, còn Haruko thì... chơi game bên cạnh. Tính trẻ con vốn dĩ rất tò mò, còn dễ bị cám dỗ bởi tiếng trò chơi, bé Rian từ từ xích lại gần Haruko, chồm người qua nhìn vào màn hình điện thoại nhỏ. Tưởng game gì, ai dè là game... “công túa” sến súa.

- Chị lớn rồi mà vẫn chơi mấy game này sao? - Rian bĩu môi.
- Thì sao?! Bộ lớn là không được chơi à? - Haruko lạnh lùng lên tiếng.
- Dạ không... - Mắt Rian rưng rưng như sắp khóc đến nơi.
- Hừ! - Haruko hừ lạnh. Thực tình là trẻ con thời nay “bá đạo trên từng hạt gạo” luôn ấy.

Xem được thêm một lúc thì Rian bỗng khát nước, bé liền lon ton chạy vào bếp. Nhưng bình nước để trên cái bàn, mà cái bàn thì quá cao nên...

“Xoảng”

Haruko giật mình vì tiếng động trong bếp. Nhỏ chạy nhanh vào thì thấy Rian đang ngồi khóc dưới đất, chân bé bị mảnh vỡ của bình cửa vào, máu chảy ra.

- Này, em có sao không vậy? - Haruko lo lắng hỏi.
- Huhuhu... - Khóc lớn.
- Sao không kêu chị vào lấy!?
- Tại em nghĩ chị... không thích em... huhu... nên...
- Hah... cái con bé này! Thôi, em ngồi đây, để chị đi lấy hộp y tế.

Máu từ chân Rian chảy ngày một nhiều khiến Haruko hoảng lên. Nhỏ nhanh chóng chạy đi lấy hộp y tế. Rồi nhỏ cẩn thận lau vết máu, băng bó cẩn thận cho Rian.

- Xong rồi! Em hết đau chưa?
- Dạ... cũng hơi hơi...
- Nào, để chị công em ra sofa ngồi!

Haruko nhẹ nhàng đỡ Rian lên lưng mình rồi công bé ra ngoài sofa ngồi.

- Chị... có ghét em không?? - Rian ngây ngô hỏi, đôi mắt tròn long lanh nước.
- Ồ thì... không! Ai lại đi ghét bé Rian dễ thương chứ! - Haruko cười, tay véo đôi má phúng phính của bé.
- Thật ạ? Chị không ghét em thật chứ?
- Ừ!

Nhìn bé cười tươi như thế, mọi sự căm ghét trẻ con của Haruko dường như bay đi hết. Và thế là tình cảm với trẻ con đã quay lại với Haruko.

Hoàn chương.

o

- o
- o
- o
- o
- o
- o
- o
- o

*_*_*_*_*

Dà Hú!!!!

Au đã trở lại và ăn hại hơi xưa!! *Tung bông, múa lụa*

Định mai mới up cơ, nhưng sợ các rds đợi lâu nên up luôn! Cơ mà chap này hơi nhàm, mong rds thông cảm, do kì thì rồi au bị tử đề đẹp lép nên ý tưởng cũng đẹp hết phân nửa rồi. Và au đang cố “thổi” ấy cái ý tưởng ấy phòng lên!! Hi hi...

Mấy chap sau hứa hẹn sẽ bớt nhàm hơn (cái này không chắc cho lắm!), sẽ hường phần hơn, và có phần biến thái hơn nhiều!!! *Cười dâm*

Cho au hỏi ngoài lề cái, có ai thích cấp- pồ Minie với Kin không ạ?? Au định dành một chap để nói về chuyện tình của tụi nó! Mong rds ủng hộ ạ!!! Nếu không ai thích au sẽ dẹp liền, ngay và lập tức!!

Cuối cùng, chúc mấy rds tối vui vẻ và có những ngày cuối tuần đẹp thiệt đẹp ah

36. Chương 35: Nữ Vương

Tokyo lại chìm trong màn đêm với bao ánh đèn lấp lánh từ khắp các tòa nhà... Nhưng, ở đâu đó thuộc vùng ngoại ô, sâu trong một căn biệt thự sa hoa lộng lẫy, những tiếng rên rỉ, tha thiết cầu xin cứ vang lên một cách rùng rợn.

Tại một căn phòng ngập tràn mùi máu tanh tươi, Yori đang nhân hạ ngòi trên đùi Kiyoshi, tay vuốt ve mấy sợi tóc của anh. Trước mặt hai người là một chàng trai bê bết máu..

- Này cậu à, tốt nhất là nên khai ra khi tôi còn nói nhẹ! - Kiyoshi lạnh lùng lên tiếng.

- ... - Im lặng.

- Ái chà chà... - Yori cười khinh bỉ, tiến tới tên ấy. - Ngược mặt lên tôi xem nào! - Cô nâng cằm hắn lên, một gương mặt được trời ban, cũng không tệ.

- Mất thời gian quá!!! - Anh than thở.

- Khai mau! - Cô lạnh giọng.

- Không... bao giờ...

- Quào! Người cứng rắn đấy!! Anh à, ta nên thưởng chứ??

- Anh giao hết cho em đấy!!!

Yori ném cho tên ấy một cái nhìn “âu yếm”. Rồi không chần chừ mà lấy gót giày của mình, cô dẫm mạnh lên đôi tay đang rướm máu của hắn. Nhưng lạ thay, hắn không hét hay la lên gì cả.

- Người được lắm!!! Là người của bang nào, nói mau!?

- Cô... nghĩ tôi sẽ... sẽ khai à... hahaha...

“Đoàng”

Tiếng cười của hắn tắt ngúm. Cả cơ thể hắn gục xuống sàn, máu từ thái dương chảy ra lênh láng. Kiyoshi nhìn hành động của cô vợ yêu mình mà mồm ngậm lại không được. Đã man thật. Không hổ danh mấy tên đàn em trong bang gọi cô là “Nữ Vương”.

- Đi thôi anh, ở đây kinh tởm quá!

Nói rồi, cả hai khoác tay nhau đi ra ngoài. Mấy tên đàn em như quá quen với việc này, liền nhanh chóng đi dọn dẹp chiến trường mà không cần mệnh lệnh.

Trên xe...

Gió thổi vi vu khiến cơn buồn ngủ ập đến, mi mắt Yori nặng trĩu, rồi từ từ nhắm hắt lại. Kiyoshi khẽ liếc nhìn qua cô, phì cười trước độ đáng yêu của cô. Quả thực như mấy tên gian hồ hay đồn, một Yori đời thường thì rất dễ thương, đôi khi còn lạnh lùng. Nhưng, một khi Yori đã bước vào những trận chiến thì lạnh cực độ, hàn khí nguy hiểm cứ tỏa ra xung quanh cô. Chỉ nghĩ đến thôi cũng đã rùng mình.

Do đường về nhà còn dài mà Kiyoshi cũng khá mệt nên anh đỗ xe vào một căn nhà. Đó là nhà của anh, anh mua để khi nào rảnh rỗi thì vào chơi. (Lắm nhà thế!!)

- Vợ à, đi vào nhà ngủ đi!!!

- Um... Anh bế em...

Kiyoshi bật cười, anh nhẹ nhàng bế cô lên rồi đi vào nhà. Khẽ đặt cô xuống giường, điều chỉnh cô nằm ngay ngắn xong, anh đi vào phòng tắm.

15 Phút sau, anh bước ra ngoài. Mắt anh bỗng mở to hết cỡ.... Trên chiếc giường kingsize ấy, Yori ngồi ở đầu giường, bộ đồ đen của cô được thay bằng chiếc áo sơmi rộng thùng thình của anh, cô còn cởi hắt hai cúc áo đầu, để lộ làn da trắng trẻo. Tai cô đeo headphone, mắt nhắm hờ..

- Cô... là ai? Còn... còn vợ tôi.. đâu?? - Kiyoshi lắp bắp.

- Hử?! Anh nói gì vậy? Vợ anh đang ở đây nè! - Cô bỏ headphone xuống, đi tới ôm chầm lấy cổ anh.

- Nhưng... sao em lại... mà áo này của ai đây??

- Của chồng đó!! Thôi, tới đây em sấy tóc cho!

Cô lôi anh lên giường, rút máy sấy trong tủ ra sấy tóc cho anh. Mặt anh vẫn cứ đơ, nhìn chằm chằm vào dáng người nhỏ nhắn trong chiếc áo của mình, anh khẽ nuốt nước bọt một cái.

- Xong rồi đấy!!! - Cô khẽ vò mái tóc bóng mượt của anh, cười tươi.

- Lại đây ngồi nào! - Anh đặt cô ngồi lên đùi, đối diện với mình.

- Hôm nay anh cứ như người mất hồn ấy!!

- Do em thôi!! Nữ vương của lòng anh!

- Em ghét cái tên ấy, nghe nó ác độc quá!!

- Vậy thôi, anh không gọi như vậy nữa!

Cô cười tươi ôm chầm lấy anh. Lén hôn lên má anh một cái khiến anh sững người.

- Em ngày càng hư hỏng đấy nhé!! Phải phạt mới được!

Anh cười gian rồi đẩy cô nằm xuống, tham lam hôn lấy đôi môi ngọt ngào kia.

- Khó thở... buông em...

Cô đánh nhẹ vài cái vào bờ ngực rắn chắc của anh, hô hấp ngày một khó khăn hơn. Anh nhếch mép cười, lợi dụng đôi môi cô mở hé mà đưa chiếc lưỡi tinh nghịch vào vui đùa. Tay ngứa ngáy lần mò mở bung cúc áo cô ra... Một giây..

Hai giây...

Ba giây...

“Ahhhhh”

Tiếng la thất thanh của anh khiến đàn chim tội nghiệp phải rời tổ. Chẳng qua là, sau khi cảm nhận được bàn tay hư hỏng của ai kia chạm vào da thịt mình, cô nhấn tâm cắn mạnh vào môi anh một cái khiến nó bật máu. Anh buông cô ra ngay lập tức, ôm lấy đôi môi đáng thương của mình.

- Em đúng là ác độc mà!!!
- Ai bảo anh biến thái... - Cô bực bội cào cào áo lại.
- Nhưng chúng ta là vợ chồng, làm mấy “chuyện ấy” có gì là sai??
- Chúng ta chưa đủ 18+!!!
- Anh không biết!! Em đền đôi môi cho anh mau!

Yori cười thích thú, cô mạnh bạo đẩy anh nằm xuống. Rồi nhẹ nhàng hôn lên đôi môi rướm máu của anh. Tay cô mở thắt lưng của áo choàng tắm đang ngự trị trên người anh. (Lưu ý là anh Kiyoshi có mặc một cái quần cộc nhé, chứ không phải là chỉ mặc “ấy” không!!! *Cười dân*) Cơ bụng sáu múi hiện ra trước, mặt cô bỗng đỏ lựng.

- Ai da, em bảo anh biến thái, em nên xem lại mình đi nhé!!!
- Em không biết, tự dừng tay em, nó... nó...
- Em là người đầu tiên thấy anh bán khóa thân đấy nhé!!
- Hứ! Thôi, đi ngủ, em mệt rồi!

Nói rồi, cô ôm chầm anh, cả hai cùng chìm vào giấc ngủ ngọt ngào, sâu lắng. Ngoài cửa sổ, ánh trăng phản chiếu bóng của một người trải dài lên một góc căn phòng.

“Cứ tận hưởng đi, rồi hai người sẽ phải chịu đau khổ!”

*_*_*

Sáng hôm sau.

“Reng...Reng...”

Tiếng chuông điện thoại Yori reo lên. Cô với tay lấy, là Takagi. Sao cậu ấy lại gọi giờ này.

- Sao vậy?? - Cô hỏi, giọng còn ngái ngủ.
- Thủ lĩnh, cái tên hôm qua, tôi đã biết nó đến từ bang nào rồi!
- Đợi một lát, tôi đến liền!

Hoàn chương.

◦
◦
◦
◦
◦
◦
◦
◦
◦

Ra chap giữa trưa cho nó “hót”!! Hihihhi...

Thực tình là au định viết tiếp cho nó dài nhưng thôi, dừng đúng lúc như vậy cho nó hồi hộp xú!!! *Ngoáy mông*

À mà, độ biến thái trong chap này còn nhẹ nhàng nhể!?? Au chủ yếu là nhá hàng trước thou, còn dài dài mà!! *Cười đều*

Chúc rds trưa vui vẻ, mà chắc giờ này ai cũng ngủ trưa hết rồi nhĩ!?!? :3

37. Chương 36: Cô Em Họ Gian Xảo

“Rằm”

Cánh cửa phòng làm việc của Takagi bị Yori đập mạnh. Cô đi vào, tự nhiên mà ngồi lên bàn làm việc của cậu, mặt lạnh như tiền.

- Nói mau!

- À, theo thông tin tôi điều tra thì tên đó thuộc bang... Nika

- Sao cơ?? Bang Nika á? - Yori trợn tròn mắt.

- Đúng vậy! Xem ra bọn chúng đã bắt đầu hành động rồi!!!

- Sao chúng dám!!... Hừ!

- Chúng ta sẽ làm gì đây??

- Cứ chờ đợi đi, để xem bọn chúng còn trò gì nữa!

*_*_*_*_*_*

Kiyoshi nhần nhọc ngồi dậy, anh hoảng hốt khi thấy Yori đã biến đi đâu mất. Anh chạy vòng vòng khắp nhà, đến khi chạy vào bếp, anh thấy một tờ giấy note. Nội dung nó ghi:

‘Em có việc phải đi trước. Có gì thì anh cứ đi về trước, em xong việc sẽ về thẳng nhà luôn. Mà chắc có lẽ em đi đến tối mới về. Vậy nhé. Yêu anh ’

Kiyoshi khẽ cười. Anh nhanh chóng thay quần áo rồi phóng về nhà. Đến nhà, căn nhà bỗng yên tĩnh đến lạ.

- Dì Diệp ơi! Bé Rian!! Amaya...

Im lặng...

Anh chạy lên phòng bé Rian, thấy Haruko và Rian đang ngủ thì thở phào. Nhưng, giờ nhìn lại khắp phòng, anh giật mình khi thấy quần áo đang vương vãi khắp nơi. Mà đa số là đồ của Haruko. Dưới chân anh là cái gì đó đỏ màu đen... (Là underwear á!!!) Tò mò cầm lên...

- Ahhhhhh!!!! Đồ biến thái, anh đi ra khỏi phòng cho tôi!!!!

Haruko lơ mơ ngồi dậy, thấy anh đang cầm đồ của mình thì mặt đỏ lựng, hét toáng lên, cầm gối, thú bông ném liên hoàn về con người đang đứng tần ngần trước cửa. Rian nhờ tiếng hét ấy mà cũng tỉnh luôn. Kiyoshi nhanh chân vọt lẹ trước sự tấn công kinh khủng của Haruko.

- Chị à, nổi giận nhiều già nhanh lắm đấy!! - Bé Rian đặt một tay lên vai Haruko, còn tay kia chống hông, ra vẻ người lớn.

- Cái tên vô duyên, bần tiện, thói tha!!!! Yori mà biết thì lúc đó đừng trách ta ác!!!! Muahahaha... - Haruko nở một nụ cười man rợ.

- Chị Haruko, mấy giờ rồi!??

- Hahaha... - Vẫn cười.

- Chị...

- MUAHAHA... - Cười lớn hơn.

- CHỊ HARUKO!!!! - Rian vận hết nội công hết vào tai Haruko.

- Hả? Gì?! Em nói gì?!

- Em hỏi mấy giờ rồi!?

- À... 7h35... Chi vậy?!

- Hôm nay em có hẹn đi tới cô nhi viện lúc 8 rưỡi.

- Vậy à!!! Hm... hay chị đi chung với em nhé, dù gì hôm nay cũng là chủ nhật!!!

- Ok!

Rồi hai chị em đi lựa đồ và kéo nhau vào nhà tắm. Một lát sau, hai người dung dăng dung dẻ bước ra. Trước khi xuống phòng khách, Haruko còn nói với Rian một câu:

- Em đừng chào cái tên đang ngồi ở dưới nhé!! Cứ xem hắn là vô hình đi!

- Dạ! - Rian khúc khích cười, đáp lại.

Rồi cả hai đi lướt qua Kiyoshi như người vô hình. Anh vừa định nở nụ cười chào Rian, thấy bé như vậy lòng chợt buồn man mác.

“Tôi đã làm gì sai!?”

Sau khi Haruko và Rian xách mông ra khỏi nhà, Kiyoshi chán nản lên phòng đánh một giấc tới chiều tối. (Ngủ kinh dữ!! ==”)

“Vợ gọi... Vợ gọi...”

À vâng, đó là tiếng nhạc chuông độc đáo của anh dành riêng cho cô khi cô gọi. Lồm cồm bò dậy, nhắc điện thoại nghe:

- Gì vậy vợ??

- Anh à, em phải đi qua Trung Quốc một chuyến, có chuyện gấp lắm! Có gì anh xin phép cho em nghỉ ngày mai nếu em không về kịp nhé, love you!!!

“Tút... tut...”

Nói một hơi rồi cô tắt máy, không để anh ú ớ được tiếng nào.

- Sao số tui toàn bị bỏ rơi không vậy nè!!!

Anh nằm than vãn một lát, nhắc điện thoại gọi cho ai đó..

- Ê, lát đi bar không?? - Anh hớn hở nói.

- ...

- Vậy hẹn 7 giờ gặp nhé!

- ...

*_*_*_*

7 Giờ, tại bar Winner.

Một chiếc Ferrari đỏ chói đậu ngay trước cửa. Kiyoshi với bộ trang phục đen huyền bước vào. Trông anh cực kì sang trọng luôn.

- Hey, what's up, man!! - Anh đi đến một cái bàn trong góc tối, bắt tay và ôm người đang ngồi ở đó.

- Hôm nay tự dưng hứng lên đi bar vậy!!!

- Tại vợ đi làm việc rồi, ở nhà cô đơn quá!!!

Xin giới thiệu, cái người mà nãy giờ nói chuyện với Kiyoshi có tên là Kenji Tatsu. Thân là công tử nhà giàu, bạn từ thời còn quần tã với anh. Trông tên này diện mạo cũng không tồi, mắt đẹp, mũi cao, tóc vàng,... v.v... nói chung là đẹp trai.

- Uống gì đây?? - Tatsu hỏi.

- Whisky, cậu biết rõ rồi còn hỏi!!

- Ok! Em ơi, 2 Whisky nhé!!

Cả hai đang ngồi nói chuyện thì có hai cô nàng mặc đồ thiếu vải cầm hai chai rượu đi tới. Trong đó có Ichiru. Kiyoshi giật mình, nhìn chăm chăm vào nó.

- Ichiru, em làm gì ở đây??!

- Việc làm thêm ngoài giờ học!

Nói rồi, Ichiru ngồi xuống cạnh anh, cầm chai rượu rót một ly, đưa lên gần miệng anh. Còn cô kia thì ngồi ve vãn cơ thể của Tatsu.

- Người quen à, Kiyoshi?? - Tatsu hỏi.

- Em họ của vợ.

Ichiru nghe vậy liền cau mày nhăn nhó. Nó cực kì ghét ai bảo nó là em họ của Yori. Vì đơn giản, đối với nó, nó chỉ có một người chị là Yori, không một ai khác.

Một ý nghĩ gian xảo nảy ra trong đầu Ichiru. Nó nhếch mép cười..

“Yori à, để xem chồng chị ngoan ngoãn đến cỡ nào!!”

Kiyoshi và Tatsu ngồi nói chuyện đến khoảng nửa đêm. Lúc này khách trong bar nhiều hơn gấp bội so với lúc này, cũng phải, vì nửa đêm luôn là giờ cao điểm. Anh bị Ichiru chuốc hết chai này đến chai khác. Tửu lượng rượu của anh đó giờ cũng khá tốt, nhưng không có nghĩa là không say. Trong người bỗng cảm thấy buồn nôn, anh liền đi vào toilet. Tatsu cùng cô bạn kia thì xin cáo lui trước, trông vẻ mặt cô kia rất thích thú. Ngắm lại thì nãy giờ, tay của tên Tatsu kia cứ sờ mó trên người cô ta... (Thực biến thái ah~)

Ichiru đợi sau khi hai người kia khuất bóng thì lén lấy trong áo ra một gói thuốc. Nó nhanh chóng đổ hết vào ly rượu của anh rồi lắc đều cho thuốc tan đi hết. Một lát sau, anh loạng choạng đi ra.

- Anh, anh say lắm rồi, để em đưa anh về!! - Ichiru dìu lấy anh.

- Được rồi, anh tự... về được...

- Thôi, để em đưa anh về, nếu không chị Yori sẽ lo lắng lắm đấy!!

Rồi Ichiru đưa Kiyoshi lên taxi và về nhà.

- Nóng quá!!!! - Kiyoshi vừa về đến nhà đã cởi phẳng chiếc áo khoác cùng caravat, vắt qua một bên. Anh ngồi phịch xuống sofa.

- Anh lên phòng nằm nghỉ đi!

- Được rồi! Giờ em về đi, cảm ơn em...

Trong người anh bỗng như bị lửa đốt, nóng hừng hực. Loạng choạng đi lên phòng, anh bật điều hòa ở nhiệt độ thấp nhất nhưng vẫn không hết nóng. Đầu óc anh dần trở nên mụ mị...

Ichiru vờ đem lên một ly nước, gương mặt xảo trá không thể tả. Nó nhẹ mở cửa phòng thì thấy anh đang ngủ. Mối nó tự động nhếch cao, từ từ tiến tới.

Anh trong cơn say cộng thêm cảm giác khó chịu ấy, mắt liền mờ mờ ảo ảo, nhìn dáng người của Ichiru mà cứ ngỡ là Yori. Anh dường như không điều khiển được mình, bỗng ngồi bật dậy, kéo tay Ichiru, đè nhỏ xuống giường, ngấu nghiến hôn lên đôi môi đầy son của nó.

- Anh... anh buông em ra...

Nó giả vờ xô anh ra. Nghe giọng nói khác với giọng của Yori, anh đưa tay xoa đôi mắt đỏ ngầu, nhận ra đó là Ichiru liền buông nó. Đầu anh đau nhức dữ dội. Một mỗi, anh nằm sang một bên, mắt nhắm hờ lại.

“Nóng quá... sao mãi không hết vậy... nóng...quá...”

- Anh sao vậy?! - Ichiru hỏi.

- Nóng quá...

- Vậy để em cởi áo giúp anh nhé!

Không để Kiyoshi nói một lời, Ichiru ngồi lên người anh, bàn tay sơn đỏ chóc của nó lần mò mở từng cúc áo ra. Người anh như bị kích thích tột độ, anh kéo người nó lên, một lần nữa chiếm lấy môi nó.

Trong khung cảnh tối om chỉ có một vài tia sáng của ánh trăng, hai cơ thể quấn quýt lấy nhau, nhưng họ nào biết, có một bóng dáng một người con gái đang đứng trước cửa...

Hoàn chương.

*_*_*_*_*

Au định viết nhanh rồi up hôm qua cơ, nhưng do lười nên mãi đến bây giờ mới lết xong! Rds thông cảm ah~

Có ý kiến của 1 rds bảo au viết 18+, au đây cũng xin lỗi vì cái thể loại nam nữ này au không viết đc!! Sorry nhiều!!!!

Mà có ai bik Ichiru cho Kiyoshi uống thuốc gì không ạ!??

38. Chương 37: Tương Lai Không Có Anh

5 năm sau

“Chuyến bay ABC của hãng hàng không DEF đã hạ cánh an toàn, cảm ơn quý khách...”

Nơi sân bay ồn ào, náo nhiệt, một bóng dáng cao lêu nghêu, diện một bộ đồ đen từ đầu đến chân đang đứng chống hông, hít lấy hít để cái không khí trong lành.

- Seoul sao? Em dám bỏ tôi qua đây sao? Rồi em sẽ biết tay!

Rồi lại cười như điên khiến ai cũng ái ngại nhìn. Có nhiều người còn xì xầm vài câu, tội nghiệp.

*_*_*

Tại một công ty lớn ở phố Cheong Dam Dong.

- Này, cậu làm việc kiểu gì vậy hả? - Một cô gái đang “nhẹ nhàng” nói với cậu con trai đang đứng khép nép bên bàn làm việc.

- Em xin lỗi, thưa chủ tịch...

- Đừng có nói hai từ đó. Nghe thật chướng tai.

- Em...em sẽ tìm lại.

- Thiệt là... Tôi bảo cậu là tổng hợp lại danh sách những người trúng tuyển, vậy mà cậu lại làm mất sao!? Cậu có biết hôm nay là hạn chót rồi không, mai là phải báo về cho những người trúng tuyển kia để họ chuẩn bị đi làm!! Tôi thất vọng về cậu quá đấy!!!

- Em... sẽ về tìm căn thân lại...

- Tìm không ra là cậu chết với tôi. Haiz... có xấp giấy mà cũng làm mất!... Còn đứng đó làm gì, đi nhanh đi!!

Cậu trai ấy nghe vậy không khỏi giật mình, liền nhanh chân chạy ra khỏi phòng. Cô gái khẽ thở dài rồi ngồi phịch xuống ghế làm việc, tháo chiếc kính xuống, tay cô xoa xoa đôi mắt mệt mỏi. Mắt cô gái rất đẹp, và nó cũng đặc biệt nữa. Nó mang một màu trầm lắng và buồn bã, một màu tím gợi tình. Và cô gái ấy không ai khác là Machiko Yori.

Yori sang Hàn Quốc để lập nghiệp cùng chị của Takagi- Usami Sakura, hay còn gọi là Young Ji. Cô cùng Young Ji sang đây được 5 năm, cả hai cùng làm việc tại công ty Moyoshi chi nhánh ở Hàn. (Ai không biết xem lại chương đầu nhé!)

Và hôm qua là ngày tuyển nhân viên hàng tháng của công ty. Công ty Moyoshi vốn rất nổi tiếng, ai mà được vào làm thì cũng có thể gọi là may mắn, vì lương tháng của Moyoshi rất cao, vào đây làm một năm có thể mua được một căn nhà. (Cái này là chém á!) Người ngoài hay có câu truyền tai nhau nghe, rằng: Vào được công ty Moyoshi thì giống như đang lên thiên đường, nhưng chỉ cần làm sai một việc nhỏ nhặt thì lập tức rơi xuống địa ngục.

Một lát sau..

“Cộc...cộc...”

- Mời.

Yori lạnh giọng khiến người đứng ngoài cửa toát hết mồ hôi tay. Cửa mở, cậu trai lúc nãy bước vào. Cô nhìn cậu ấy, khẽ hừ lạnh.

- Tôi mong là cậu có tin tốt.

- Dạ...dạ, đây thưa chủ tịch! - Cậu ấy run rẩy chìa ra trước mặt Yori một xấp giấy.

- Tốt! Mà cậu đã quăng nó ở xó nào vậy!?

- Dạ, em để quên trong phòng nghỉ trưa ạ!

-... Thôi được rồi, tôi tạm tha lần này! Cậu về làm việc đi.

- Cảm ơn chủ tịch! Mà chủ tịch này, đôi mắt chị nhìn đẹp thật đấy, chị nên đeo kính áp tròng thay vì cặp mắt kính ấy ạ, sẽ đẹp hơn đấy!... Em... em chỉ nói vậy thôi, chào chị!

Rồi cậu ấy đi ra khỏi phòng. Yori cũng không mấy ngạc nhiên trước những lời nói đó. Nó quá quen thuộc với cô. Còn cặp kính kia chỉ là kính không độ, cô không biết từ khi nào mình lại có thói quen đeo cái gọng kính vô dụng ấy, có lẽ là từ 5 năm trước.

Và xin giới thiệu đôi chút về cậu nhóc cấp dưới kia:

Cậu ấy tên Choi Tae Hee, năm nay 20 tuổi, là nhân viên được chính tay Yori tuyển chọn vào tháng trước. Cậu không cao, dáng người gầy gò, mỏng manh dễ vỡ. Gương mặt nhỏ nhắn, làn da trắng hồng cùng với cặp kính cận dày cộm, to sụ chắn trước mắt. Yori đã đôi lần muốn tháo cặp kính ấy xuống vì nó làm cô khó chịu, nhưng cậu ấy một mực không cho. Đôi lần cô thắc mắc, không biết vẻ đẹp ẩn sau chiếc kính dày kia là đẹp đến nhường nào?

Yori ngao ngán nhìn xấp giấy trên tay. Lật đi lật lại cũng chỉ một vài người có vẻ là tạm ổn. Cô không biết mấy người tuyển chọn bên dưới làm ăn như thế nào nữa, toàn là trai đẹp mà năng lực thì chẳng bao nhiêu. Lật đến cuối, cô bỗng dừng lại. Mắt cô ánh lên tia nhìn khó hiểu, đôi mày cau lại.

- Lee Sang Joon! Sao người này không có ảnh, tên cũng xấu nữa! Nhưng năng lực cũng khá! Được rồi, để xem trợ lý mới của tôi làm ăn ra sao!?

*_*_*_*

Giờ tan tầm lúc nào cũng là thời gian mệt nhất trong ngày. Thường thì đi từ nhà đến công ty, Yori chỉ mất 15 phút là đến, đằng này lại gần nửa tiếng đồng hồ, cả người cô mỗi lần về đến nhà là mệt lử, chân tay cứ bủn rủn hết lên.

- Chào tiểu thư!

Ông quản gia Kang lúc xuất hiện, cúi gập người chào Yori. Từ lúc cô và Young Ji sang đây, theo thông tin mà Takagi cho biết, cha cô có để lại một căn biệt thự tại quận Gang Nam, còn có ông quản gia Kang và một vài người hầu khác.

Ông Kang xuất thân là một nông dân nghèo, sống tạm bợ trong mái lều tranh rách nát, không vợ, không con. Vô tình cha Yori bắt gặp, liền bảo ông về nhà và làm quản gia ỉnh. Lúc đề nghị như vậy, cha cô cứ sợ là ông không đồng ý, vì vốn dĩ chức quản gia cũng chẳng khác gì một người hầu nhưng có phần cao cấp hơn. Nhưng nào ngờ ông lại đồng ý. Vào một chuyến đi sang Hàn Quốc, ông Kang cũng đi theo. Nào ngờ, cha và mẹ cô bị tai nạn trong khi đi làm việc và mất. Và thế là ông ở Hàn đến tận bây giờ.

- Tiểu thư, cô nên nghỉ ngơi sớm, mai cô có một cuộc họp quan trọng ạ!

- Tôi biết rồi, cảm ơn ông. Ông cũng nên đi nghỉ sớm. Và tôi cũng sẽ không ăn tối.

- Dạ, thưa tiểu thư!

Yori đi thẳng lên phòng. Cô lười nhất bật đèn, cứ thế đi vào phòng tắm, ngâm mình trong dòng nước mát lạnh. Mọi phiền muộn theo đó mà trôi đi hết. Song, cô trở ra với chiếc đầm ngủ đơn giản ngắn đến gối. Vò vò mái đầu ướt sũng nước, lúc này cô giật mình nhận ra trên giường mình đang có một tên con trai đang ngồi đó.

- Tự nhiên nhĩ!? - Yori lạnh lùng lên tiếng, mặc dù trong lòng khá ngạc nhiên nhưng gương mặt cô vẫn không biểu hiện gì.

- Phải. - Một giọng trầm ấm vang lên khiến cô bất ngờ, nó rất quen thuộc.

- Anh là ai!?

- Hm... Tôi nghĩ sớm muộn gì cô cũng biết.

Căn phòng tối om khiến cô chẳng thể nhìn rõ được dung mạo hấn. Vắt khăn sang một bên, cô định đưa tay lên bật đèn thì hấn đã nhanh chóng đẩy cô vào tường, kìm chặt hai tay cô lại.

- Buông! - Yori hừ lạnh, mắt nhìn người đối diện như muốn đâm từng nhát vào hấn.

- Ngủ đi vẫn vậy nhĩ, thủ lĩnh!

Rồi chẳng nói chẳng rằng, hấn đưa tay tháo cặp kính trên mặt cô, thuận tiện cúi xuống hôn lên môi cô. Một cái hôn phớt nhẹ nhưng nó lại làm cô bàng hoàng, đến khi bình tĩnh lại thì hấn đã đi mất. Căn phòng trở lại về yên tĩnh, như chưa từng có sự việc gì xảy ra. Cô rút một khẩu súng lục trong ngăn bàn ra, chạy nhanh tới cửa sổ. Tên đó, hấn đang đứng trên hiên nhà kế bên, ngắm nhìn mặt trăng to lớn, vĩ đại trước mắt. Nhưng cô không quan tâm đến việc đó, cô hướng khẩu súng đến thân người cao kều kia, bóp cò. Hấn nghe được tiếng súng, theo phản xạ liền tránh được. Hấn khẽ cười rồi phóng đi mất.

Vẫn là gương mặt không biểu cảm ấy, Yori đi vào trong. Cô quăng súng lên đầu giường rồi nằm phịch xuống, lẩm bẩm vài tiếng:

- Rõ là trúng rồi mà nhĩ!?... Còn cả gan hôn mình, tên này đúng là tới số rồi...

Yori vô thức đưa tay lên sờ đôi môi lạnh tanh kia. Quả thực, đã mấy năm rồi cô mới có cảm nhận về việc hôn. Nhưng nụ hôn vừa rồi nó rất...

*_*_*_*_*

Sáng hôm sau.

Hôm nay công ty bỗng dưng phát ra một luồng không khí lạnh đến thấu xương. Và nguyên nhân của luồng không khí ấy bắt nguồn từ Yori.

Vừa mới sáng tỉnh dậy, đầu Yori nhức nhối tột cùng nên cô đâm ra cáu kỉnh, có phần lạnh hơn gấp mấy lần ngày thường. Trong công ty, cô đi đến đâu là mọi nhân viên đều run rẩy cúi gập người 90° chào cô. Đối với họ thì người cô như tỏa ra một luồng khí đen lạnh đến rợn người.

- Gọi Kang Tae Hee lên cho tôi!

Yori nói với trợ lí của mình. Ắ ta lập tức vâng lời nhưng trong lòng thì đang mắng chửi cô “hết mình”. Lúc chuẩn bị bước ra khỏi cửa phòng, cô liền gọi ắ lại:

- Rin, đứng lại đã.

- Dạ, chủ tịch còn cần gì nữa ạ!?

- Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô, sau khi gọi Tae Hee, cô cứ khăn gói lên đường, không tiễn.

Yori mệt mỏi không muốn nhìn gương mặt đầy phấn của ắ, liền xoay ghế vào trong. Ắ ta đầu bóc khói phùng phùng, mắt long lanh những giọt nước giả tạo, mếu máo nói:

- Sao lại vậy, thưa chủ tịch?

- Vì sao à? Vì đã có người thay thế cô. Thôi, không nói nhiều... OUT!

Rin ầm ỨC đi ra khỏi phòng. Một lát sau, Tae Hee đi lên.

- Chủ tịch cho gọi em.

- Trên bàn là xấp giấy những người trúng tuyển, cậu đem đi gọi điện thông báo cho họ.

- Dạ, em làm liền.

- Khoan, tại sao người tên Lee Sang Joon lại không có ảnh!?

Yori từ từ xoay ghế lại, nhìn thẳng vào Tae Hee khiến cậu run cầm cập.

- Dạ, vì anh ta lỡ làm mất nên mới không có hình ạ!

- Thôi được rồi, cậu đi làm việc đi!... À, hồ sơ của Sang Joon cứ đưa tôi.

- Dạ đây, chào chủ tịch em đi!

Yori gật đầu. Cô cầm hồ sơ của Sang Joon, chần chờ một lúc liền nhấc máy gọi.

- Anh là Lee Sang Joon?

-...

- Anh được tuyển, có thể đi làm ngay hôm nay.

-...

Rồi cô tắt máy. Khẽ liếc nhìn mình trong gương, cô không khỏi giật mình. Hôm nay trông cô xuống sắc trầm trọng. Đôi mắt thâm quầng, tóc tai rối bù lên, đôi môi nhợt nhạt. Một mỗi, cô chống tay lên thành ghế, tựa đầu vào lưng ghế, dần dần đi vào giấc ngủ.

Một lát sau.

“Cộc...cộc...”

Tiếng gõ cửa khiến Yori tỉnh ngủ. Đầu cô vẫn cứ ong ong lên, khó chịu. Xoay lưng ghế đối diện cửa, cô lạnh lùng lên tiếng.

- Mời.

Sau đó là một loạt tiếng động mở cửa, đóng cửa.

- Chào cô, Thủ Lĩnh!

Yori ngạc nhiên khi nghe giọng nói trầm ầm quen thuộc như cái tên tối hôm qua, liền xoay ghế lại. Nam nhân trước mặt làm cả người cô cứng đờ lại.

- Sao? Lâu quá không gặp nên quên bằng tôi rồi nhỉ? - Tên đó lên tiếng.

- A... Aki...

Hoàn chương.

*_*_*_*_*_*_*_*_*_*

Sorry vì au đã ko trả lời cmt của mấy rds, vốn dĩ au định để rds ngạc nhiên tí ấy mà. Hi hi... Tình hình là ai cũng mong người con gái kia ởchap trước là Yori nhỉ? Cứ từ từ rồi au sẽ bật mí ah~... sẽ bất ngờ lắm đấy!!

39. Chương 38: “vị Khách Lạ Mặt”?

Màn đêm đã buồn xuống lúc nào không hay. Yori vẫn còn đang thất thần ngồi trên ghế, đồ đạc bị vất lung tung dưới sàn nhà. Đưa tay xoa thái dương, cô đứng dậy, cầm áo khoác và đi ra ngoài.

Đường phố Seoul đông đúc, tấp nập chẳng khác mấy khi ở Tokyo. Cái thời tiết se lạnh khiến gương mặt cô ửng hồng. Vất chiếc xe ở công ty, cô bắt taxi đi về nhà.

- Chào tiểu thư đã về!

Yori gật nhẹ đầu chào lại rồi đi lên phòng. Nhìn đồng hồ trên tay, cô khẽ thở dài. Đã 11h hơn rồi. Vào phòng, cô lười nhát bật đèn, quăng áo khoác sang bên.

- Trông em có vẻ mệt mỏi nhỉ!!?

Nơi đầu giường phát ra chất giọng trầm giống hôm qua. Cau có quay người lại, Yori lạnh lùng nhìn hấn. Ánh đèn mờ mờ ảo ảo làm gương mặt hấn thêm thập phần huyền bí. Rõ ràng là cửa sổ cô chưa mở, vậy mà hấn lại có thể vào đây. Rốt cuộc, hấn ta là ai chứ?

- Muốn gì? - Yori mặc kệ hấn, cô rót ỉnh ly rượu rồi nhàn hạ ngồi xuống ghế.

- Chẳng muốn gì cả!

- Vậy cú!

- Ai da, sao em lại có thể nhẫn tâm như vậy chứ, thủ lĩnh?

Hấn đứng lên, đi về phía Yori. Thực tình là ngay lúc này đây, cô chỉ muốn cầm cái đèn pin mà rọi thẳng mặt hấn, nhưng tiếc là phòng cô không có, công tắc thì tít bên kia. Hấn cúi người thấp xuống, phả từng hơi nóng vào người cô, thì thầm.

- Em... quả thật rất hư đấy!

- Gì cơ!? - Cô trừng mắt nhìn anh.

- Để một người đàn ông lạ mặt vào phòng, rồi còn để hấn cưỡng hôn mà chẳng kháng cự!

- Haha... Tôi có đấy! Vết thương của anh chắc giờ chưa lành đâu nhỉ?

Yori cười lạnh, tay ấn mạnh bả vai hấn khiến hấn khẽ nhăn mặt lại. Cô quả là đã bắn trúng phát đạn đấy.

- Đau đấy! Tôi không đùa... mà em bắn khá đấy!

- Vậy sao còn tới đây? Không sợ tôi...

Môi cô bị môi hấn bao phủ, làm cho cô không nói được lời nào. Kì lạ là cô vẫn không kháng cự, không đẩy hấn ra mặc cho chiếc lưỡi của hấn đang khuấy đảo trong khoang miệng mình.

Đầu óc cô ngày càng đau nhức dữ dội. Cô không thể cảm nhận được từng đợt không khí đang dần bị cướp mất đi. Trong vô thức, cô nhắm mắt lại, tay quàng qua cổ hấn. Điều này làm hấn không khỏi ngạc nhiên.

Hô hấp đang cạn dần, nhưng có lẽ hấn sẽ không có dấu hiệu dừng lại. Khẽ kéo gần bàn bên cạnh, cô lôi ra một cây súng lục và chia vào đầu hấn. Lập tức, hấn buông cô ra.

- Đừng có như vậy chứ! Mất hứng đấy! - Hấn nhếch môi cười.

- Còn nói nữa thì đừng trách tôi ác!

Hắn nhìn cô, mỉm cười. Cô ngạc nhiên, rồi không chần chừ mà bóp cò.

“Cạch”

“Leng keng...”

Vài viên đạn từ trong tay hắn rơi ra, tạo tiếng động. Yori thất thần buông rơi cánh tay. Tên này, thật quá lợi hại.

- Em vốn dĩ không phải là đối thủ của tôi! - Hắn cúi xuống hôn lên trán cô rồi đi mất hút. Cô không đuổi theo, chỉ ngồi đó nhìn cửa sổ đang mở rộng, hai cánh màn bay phấp phới.

- Mình thật nực cười... bị cưỡng hôn hai lần trong ngày mà chả thèm chống đối lại... haha... đầu óc mình sao vậy nhỉ...?!

Yori lầm bầm vài tiếng rồi đi cất súng, tiện tay vắt mấy viên đạn vào sọt rác.

...::Flash Back::.

- A...Aki... sao anh lại..

Yori nói không thành câu, đơ mắt nhìn người đang đứng trước mặt mình.

- Xin lỗi, tôi không phải Aki! Tôi là Kiyoshi, là hôn phu, là thằng chồn bị em vắt bỏ mấy năm trước!

Cô sững sốt. Kiyoshi, sao anh lại biết cô ở đây? Con người anh thật khác xa so với 5 năm trước. Bằng lãnh hơn, cách cư xử, cách xưng hô cũng khác đi.

- Nhưng tên thật của anh là Aki!

- Tôi không thích! Cái tên ấy... nghe thật kinh tởm...

Cả thân người cô lúc này mềm nhũn ra, cô cứ tưởng mình đã cứng rắn hơn trước. Nhưng không ngờ, đứng đối diện với anh thì cái sự rắn rỏi ấy lại không còn.

- Sao nào? Mấy năm sang đây chắc em vui lắm nhỉ? - Kiyoshi tiến tới trước mặt cô, cười nói.

- Không hề!

- Còn chối? Trai đẹp nhiều như vậy, tôi không tin là em...

“Bốp”

Yori hoảng loạn giơ tay tát mạnh vào gương mặt kia, làm nó in hằn năm dấu tay. Chẳng mấy chốc, nước mắt cứ thế lăn dài trên gò má cô. Anh vẫn đứng đó, mặt cúi gằm xuống khiến lòng cô quặn thắt dữ dội. Đưa đôi tay run run lên chạm nhẹ vào một bên mặt vẫn còn nóng do lực tát mạnh, cô nâng mặt anh nhìn thẳng vào mình.

- Tôi... tôi xin lỗi... - Cô lắp bắp nói.

Kiyoshi nắm chặt bàn tay cô, kéo cô ôm vào lòng. Nhẹ đặt một nụ hôn lên cánh môi hồng. Cô giật mình, rồi lại đứng im. Lý trí cô như bị ai điều khiển, phải chăng cô đã nhớ anh quá rồi?

Một lát sau, anh buông cô ra, ghé tai cô thì thầm.

- Trở về với tôi nhé!

- Không... Chẳng phải tôi đã nói rõ chuyện này từ 5 năm trước rồi sao!?!... Chúng ta... là đã kết thúc rồi! Anh đi mà yêu Ichiru ấy!! - Cô đẩy mạnh anh ra, dựa người vào tường.

- Những lời nói đó là giả, tôi không tin là em đã hết yêu tôi...

- Anh không tin sao? - Yori nhướng mày nhìn anh. - Mặc xác anh! Đó là chuyện của anh, còn tôi, Machiko Yori này, đã không còn hình bóng anh trong trí nhớ, trong trái tim... Mọi thứ lụi tàn hết rồi! Anh rút đi cho tôi!!

Cô đẩy anh ra ngoài, đóng sầm cửa lại. Hai chân như không còn chút sức lực, cô ngồi bệt xuống, nước mắt không biết từ lúc nào cứ rơi lã chã.

Cô cứ tưởng là mình đã đủ rắn rỏi để khi đứng trước mặt anh, sẽ không còn yếu đuối... Nhưng sao tâm trí cô lại rối loạn như thế này? Cô còn yêu anh sao?... Không! Nhất quyết là không. Cô sẽ không như vậy. Lời thề năm ấy, cô không thể phá bỏ nó... Và lại, cũng chính do anh đã phản bội cô...

—End Flash Back—

Hoàn chương.

40. Chương 39: Sự Thật Giả Tạo. (phần 1)

2 chap này au sẽ bật mí hết mọi thắc mắc của rds...

Báo trước là mối quan hệ của mấy người này sẽ rất rắc rối! :D

Enjoy

~*_~*_~*_~*_~*_~*_~*

5 Năm trước đó.

Tại nhà Haruko.

- Này, Yo... Yori, tên Saito Kiyoshi đó... hấn ta... - Haruko ôm chặt Rian, chỉ tay ra ngoài, lắp bắp nói.
- Sao? Kiyoshi sao? Tổ chỉ vừa làm nhiệm vụ về mà cậu đã lôi tớ vào đây? Nói gì thì nhanh đi, tớ cần bàn chuyện với Kiyoshi nữa! - Yori nhú mày lại.
- Hấn ta và... và... Ichiru... - Haruko ngập ngừng.
- Hai người đó làm sao?? Sao cậu cứ ấp a ấp úng hoài vậy?!
- Hai người đó..... họ đã lên...
- Lên đâu?
- Lên đây! - Haruko chỉ tay xuống chiếc giường đang ngồi.
- Giường!?..... Ý... ý cậu là...
- Phải. Hôm qua tớ và Rian đi chơi về muộn, lúc đó tớ bế Rian về phòng cho bé ngủ xong thì định xuống bếp lấy nước, ai ngờ đi ngang phòng cậu và hấn thì nghe tiếng động...Khoan đã, em về phòng đi Rian... - Haruko đẩy vội Rian về phòng, đóng cửa lại rồi nói tiếp. - Lúc ấy, tớ mở cửa ra thì thấy Ichiru và hấn đang ôm nhau, trên người họ không còn mảnh vải nào cả.... Tớ vội vàng đợi cậu về rồi lôi qua đây...
- Tại Yori ù đi, cô dường như bất động tại chỗ. Tim cô như bị đốt cháy thành nắm tro tàn. Khẽ cười lạnh, cô tự lấy tay tát mình để xem đây có phải là mơ không.
- “Chát”
- Này Yori, sao lại tự đánh mình vậy?
- Haruko hốt hoảng cầm tay Yori lại, nhỏ ôm cô vào lòng an ủi.
- Haruko à, tớ đã sai lầm rồi! Tổ ghét thật!... Tại sao tớ lại đem lòng yêu hấn chứ!
- Tổ hiểu mà, tớ thông cảm cho cậu. Cậu có khóc thì cứ khóc đi, không sao đâu.

Khóc ư? Khóc sao? Rơi lệ sao? Vì một tên bắt cá nhiều tay như anh sao? Thật nực cười. Nếu giờ cô có dành thời gian một ngày để khóc thì cũng chẳng có giọt nào rơi ra cả. Vì sao? Vì chuyện này vốn dĩ chẳng có gì để tổn nước mắt cả. Ngược lại cô còn cảm thấy buồn cười, cười cho sự ngốc nghếch của mình.

- Tớ thấy khóc chẳng giải quyết được gì... Mà cậu biết anh ta đang ở đâu không? - Yori hỏi.

- Hả?... À, tớ nghĩ... chắc hẳn vẫn ở nhà!

- Về thôi! Nhưng cậu cứ vờ như biết chuyện gì hết!

Haruko đơ mặt để cho Yori kéo đi, cô đánh thức Rian rồi cả 3 đi về nhà.

*_*_*_*_*

Kiyoshi khó nhọc ngồi dậy, đầu anh đau nhức dữ dội. Đưa tay dụi mắt, anh hốt hoảng khi thấy trên người chỉ được đắp chăn, càng hốt hoảng hơn khi bên cạnh là Ichiru, cũng đang trùm kín người. Cố gắng nhớ lại những gì đã xảy ra đêm qua nhưng đầu anh cứ đau buốt.

- Này, I... Ichiru... hôm qua em và anh đã... đã làm gì vậy..?

Ichiru cử động người, nhìn Kiyoshi với ánh mắt “trừu mến”, nói.

- Chúng ta đã lên giường!

- Gì cơ? Em....đừng đùa với anh...

- Em không đùa... anh nhìn cũng thừa biết mà!

- Nói dối! Cô cút ra khỏi đây cho tôi!

Nói rồi, anh nhanh chóng ném bộ đồ cho nó rồi mặc đồ vào, bỏ đi ra ngoài. Mặt mũi nó nhăn lại. Đêm qua ngoài việc hôn thì đâu có làm gì nữa đâu, nó vừa định tiến thêm một bước thì anh đã ngủ mất tiêu. Bực bội, nó nhanh chóng mặc đồ và biến mất.

Một lát sau.

Yori và Haruko dắt Rian vào nhà. Gặp anh đang ngồi ở phòng khách, cả 3 đều lướt qua, xem anh như không tồn tại.

- Cậu dẫn Rian lên phòng chơi trước đi, tớ đi uống nước đã! - Yori nói rồi đi xuống bếp, cô vẫn làm lơ Kiyoshi đang ngồi nhìn nãy giờ.

- Vợ à! - Anh nhẹ nhàng tiến tới ôm lấy eo cô nhưng cô đã tránh được.

- ... - Im lặng, tiếp tục uống nước.

- Vợ ơi!

- Sao nhà mình lắm muỗi thế nhỉ? - Cô hươ tay vài cái như đang đuổi muỗi, rồi thảnh thơi cầm ly nước đi lên lầu.

- Yori, em đứng lại cho anh. - Kiyoshi hét lên.

- Uầy, cái con muỗi này, bay vòng vòng tai mình hoài... khó chịu quá!! - Yori giả vờ đưa tay vào bịt tai lại, vẫn tiếp tục bước lên cầu thang.

Kiyoshi giận đến nóng mặt, anh cầm tay cô kéo cô vào ôm trong lòng mình. Yori cũng đã lường trước được điều này, cô cười rồi đẩy anh ra, tạt thẳng ly nước vào mặt anh.

- Anh là ai? Tự xưng vào nhà tôi rồi ôm tôi là sao? Tên biến thái!

- Em....em nói gì vậy? Anh là Kiyoshi, là chồng em đây!

- Lạ nhỉ? Tôi nhớ là tôi chưa kết hôn mà... Haruko, nhà mình có trộm này!! - Cô la lớn. Từ trên lầu, nhỏ chạy xuống cùng với cây chổi trên tay.

- Đâu? - Haruko hỏi.

- Nè! Hắn dám bảo hắn là chồng tớ. Rõ ràng là tớ chưa có chồng mà, đúng không!?

- Đúng! Nè tên kia, anh từ đâu đến đây mà ăn nói lung tung vậy hả???

Mặt Kiyoshi cứng đờ...

- Sao...sao cơ?... Yori, sao em lại nói vậy? Hay em qua Trung Quốc rồi bị bọn đó tẩy não!??

- Nói vậy? Người bị tẩy não là anh đấy!... Tự dưng khi không vào nhà người ta rồi ăn nói bừa bãi! - Haruko nghênh mặt lên cãi.

- Đây là nhà tôi, do tôi đứng tên, cô mới là người ăn nói bừa bãi. - Kiyoshi cũng hất mặt cãi lại.

- Hai người dừng đi... - Giọng nói nghiêm túc của Yori khiến cả hai im bật. - Haruko, cậu lên lầu đi!

- Ồ... Ừm.. Anh, coi chừng tôi đó!!

Rồi Haruko nguẩy mông bỏ đi. Yori hừ một tiếng, nói.

- Sao anh lại còn ở đây?...Mặt anh coi bộ cũng dày nhỉ?!

- ...Gì cơ?... Anh có làm gì đâu mà phải đi!?

- Haha.... còn nói là không làm gì! Hahaha... buồn cười thật!

- Yori, có chuyện gì em nói thẳng đi, sao cứ phải như vậy!?

- Anh muốn tôi nói thẳng chứ gì?... Được, vậy tôi nói anh nghe...

To be cont...

41. Chương 40: Sự Thật Giả Tạo. (phần 2)

Cô tiến tới gần anh, thì thầm.

- Tôi sẽ không nói lần thứ hai, anh nên nghe cho kĩ!.....Tôi và anh chấm dứt từ đây, đường ai nấy đi. Cái trò chơi tình yêu này chẳng có gì vui cả ... Còn anh, tôi sẽ chúc phúc cho anh và Ichiru.

- Gì cơ??... Khoan...khoan đã, em nói chúc phúc cho anh và Ichiru?!... Nhưng anh đâu có tình cảm gì với... đừng nói là em đã biết...chuyện của đêm... qua...

- Phải. Và chuyện đó thật kinh tởm!... Tôi thật sai lầm khi nói yêu anh... sai lầm lớn! Còn giờ thì..phiền anh đi ra khỏi đây! À quên, nhà này do tôi đứng tên, không phải anh, vậy nhé! Hành lí của anh ở trong xe đấy! Anh có thể ở lại đây tối nay...

Rồi cô xoay lưng bỏ đi, không nhìn lại một lần. Lòng anh quặn thắt lên, đây có lẽ là nỗi đau lớn nhất mà anh phải chịu...

*_*_*_*_*

Aki đang nằm dài trên giường, tay gác lên trán suy nghĩ. Trông anh có vẻ tức giận.

Reng... Reng...

Điện thoại Aki reo lên khắp căn phòng. Anh nhắc máy nghe mà không thèm nhìn là ai gọi, quát lớn.

- Tôi nói cô đừng gọi tôi nữa, sao cứ đầu quá vậy hả??

...- Im re.

- Đây... - Aki nhìn vào màn hình điện thoại thì giật mình. - Ah, Yori hả? Xin lỗi em, anh cứ tưởng em là...

- Không sao!... Aki này, anh đi chơi với em nhé!

- H..Hả?! Gì cơ?... Đi chơi với em sao? - Aki ngạc nhiên.

- Ủ. Anh đưa em ra biển nhé!

- Ồ... vậy anh qua đón em liền.

- Em đang ở dưới nhà anh đây, xuống mở cửa cho em đi!

Aki vội mở cửa sổ thì thấy bóng dáng cô đứng đó. Cô cứ như một thiên thần áo trắng vậy. Chiếc váy trắng tinh ôm trọn lấy cơ thể nhỏ bé kia, mái tóc bồng bênh xõa dài, đôi mắt tím chất chứa một nỗi buồn man mác.

- Để anh mở cửa cho em!

Aki chạy nhanh xuống mở cửa cho cô. Gương mặt anh ngạc nhiên không thể tả.

- Em đứng đây lâu chưa?

- Em mới tới! Ta đi thôi.

- Ồ... để anh vào lấy xe...

*_*_*_*

Vùng biển xanh mát lấp ló sau hàng cây cao. Từng đợt sóng cứ xô vào bờ, khiến lòng người dâng lên một cảm giác thoải mái, dễ chịu, bao nhiêu căng thẳng cứ như trôi theo sóng mà đi hết.

Cô và Aki ngồi trên nền cát vàng. Gió mơn man thổi tóc cô bay phấp phới dưới nắng.

- Nơi này yên bình quá! - Cô nhắm mắt đón nhận cơn gió biển, khẽ nói.

- Em thích biển quá nhỉ!?

- Phải. Nó là một nơi có rất nhiều kỉ niệm của hai ta, anh không nhớ sao?

- À... Ủ, anh nhớ rồi!

Yori mỉm cười, dựa đầu vào vai Aki. Sóng biển vỗ rì rào tựa như một bài hát, một bài hát buồn như tâm trạng cô lúc này.

- Ta xuống nước nhé!

Lời đề nghị của cô khiến Aki không khỏi bàng hoàng. Dù đã là mùa xuân nhưng tiết trời vẫn còn rất lạnh... Nhưng chẳng để Aki trả lời, cô đã đi một mạch ra biển, nước đã ngập gần đến bụng.

- Yori, em làm gì vậy? Nguy hiểm lắm đấy!

Từ sau lưng cô vang lên giọng nói quen thuộc. Chưa kịp xoay người lại thì đã được một vòng tay rắn chắc ôm trọn vào lòng. Không ai khác là Kiyoshi.

- Anh tới đây làm gì? Không phải tôi với anh đã kết thúc rồi sao!? - Yori mím môi chặt, ngăn nước mắt rơi.

- Không. Anh không tin chúng ta lại kết thúc nhanh như vậy!... Chuyện đêm qua hoàn toàn là do Ichiru, anh bị nó ép uống thuốc, anh thề là anh...

Yori vùng mạnh tay, thoát khỏi cái ôm của anh, mắt đã ngân ngấn nước. Cô cắt ngang lời anh.

- Xin lỗi vì đã cắt lời. Nhưng sao anh cứ lặp lại mấy lời giải thích vô dụng đó vậy? Kết thúc rồi! Từng ngày qua đối với tôi thật chẳng ra sao cả, nói trắng ra là tôi chán anh rồi.

Cô liếc anh rồi đi về phía Aki đang đứng đơ ra nãy giờ.

Sóng biển vỗ mạnh, đánh vào thân người cô đơn của anh. Một hình ảnh mập mờ bỗng hiện ra. Rất mờ nhưng anh vẫn có thể hình dung ra được đó là một vách núi cao và một hình ảnh người con trai đang chờ vợ trên vách núi ấy... Đầu anh bỗng đau buốt rồi khung cảnh trước mặt bỗng bị bao phủ bởi lớp sương trắng xóa. Cả thân người ấy bất ngờ đổ âm xuống biển.

*_*_*_*

Bệnh viện Tokyo.

Kiyoshi đang nằm trên giường bệnh trắng toát, tay đang được truyền nước, mùi thuốc sát trùng khiến anh khó chịu. Nhìn ra ngoài cửa sổ, anh ngạc nhiên khi trời đã sập tối. Anh cố gắng nhớ lại những gì đã xảy ra lúc trưa nhưng đầu cứ đau kinh khủng.

Cánh cửa phòng bật mở, Yori nhẹ nhàng đi vào. Trên tay cô cầm một tô cháo vẫn còn bốc khói nghi ngút. Cô đặt mạnh lên bàn, không thèm liếc Kiyoshi một cái rồi đi ra ngoài.

Lòng Kiyoshi quặn thắt lại. Sao cô cứ mãi không nghe lời giải thích của anh?...

Trăng dần lên cao, chiếu những tia sáng yếu ớt bao phủ lên Tokyo. Đêm nay có vẻ sẽ là một đêm dài đối với hai con người đau khổ, cô đơn.

Sáng hôm sau.

Từng ánh nắng chói thẳng vào mặt Kiyoshi làm anh tỉnh dậy. Giật mình khi thấy bên cạnh là Takagi đang ngồi gục đầu xuống ghế.

- Takagi, Takagi, dậy đi! - Anh lay Takagi dậy.

- Hơ... Cậu tỉnh rồi à? Có ăn gì không để tớ đi mua?!

- Không cần... Nghe tớ hỏi này, tại sao tớ lại nằm ở đây? Tớ nhớ là hôm qua tớ đang đứng dưới biển mà!

- ...Ồ, Yori chưa nói gì với cậu sao?

- Hôm qua đem cháo vào rồi đi mất tiêu, tớ có kịp hỏi gì đâu.

- À... Vậy để tớ nói. E hèm... Là vậy, cậu đang đứng ở biển, sau đó tự dưng đổ ầm xuống. Yori và Aki lúc đó hốt hoảng chạy tới và đưa cậu vào đây.

- Vậy thôi à?

- Ủ... À mà, Yori đã rất lo lắng cho cậu đấy!... Tô cháo ấy là do chính tay cô ấy nấu. Tớ nghĩ cô ấy còn yêu cậu nhiều lắm đấy! Mà sao cậu lại làm chuyện đó với Ichiru chứ?

- Nè, nè, nè, đồ “vu khống”!! Cậu có biết gì đâu mà nói hả!?

- Ah... tớ không có “vu khống”!! - Takagi làm vẻ mặt sợ hãi để tay che trước ngực.

- Cậu... Haiz.. mà Yori đâu rồi?

- Cô ấy đã đi... à, ờ...

- Đi đâu!?

- Ờ... đi...

—Flash Back—

- Tớ sẽ đi qua Hàn Quốc cùng chị của cậu! Nếu Kiyoshi có hỏi thì đừng nói tớ đi qua đó nhé! Cậu mà nói là tớ bắn chết cậu... Còn bang thì tớ giao cho cậu và Haruko. Nhớ đấy!

—End Flash Back—

- Nói mau! - Kiyoshi hết kiên nhẫn giờ nắm đấm lên.

- Cô ấy đi... đi ngủ rồi!... Do hôm qua lo lắng nên thức trắng đêm, giờ đang ngủ rồi. Hi hi... - Lưng Takagi mồ hôi đổ ròng ròng, suýt nữa là đã mất mạng rồi.

Kiyoshi hạ nắm đấm xuống. Một mõi ngã xuống giường. Mắt nhìn trần trần lên chiếc đèn trên trần, không nói lời nào.

*_*_*_*_*

Đêm qua, Yori cùng Haruko và Takagi ngồi trò chuyện với nhau. Căn phòng ngập tràn sự căng thẳng tột độ.

- Yori này, theo tố điều tra được thì Kiyoshi không phải là con ruột của bà chủ tịch đâu. - Takagi nhú mày nói.

- Sao cơ? - Haruko và Yori đồng thanh đáp. - Nói rõ hơn xem nào.

- Ờ thì, vào mấy năm trước, tức là cái ngày mà Aki gặp tai nạn ở vách núi thì Aki đã được một ông lão ở làng ngoài biển cứu, trí nhớ của Aki bị mất và cái tên Saito Kiyoshi cũng ra đời.

- Nhưng... nhưng mà gương mặt anh ấy đâu có giống như trước, còn họ Saito ấy, sao mà ông lão lại có thể đặt tên trùng hợp đến vậy? - Yori hỏi.

- À, cậu còn nhớ lúc ấy cậu tặng Kiyoshi chiếc vòng có khắc chữ Saito không? Nhờ chiếc vòng đó đấy! Còn gương mặt thì lúc rơi xuống vách núi, do đập mạnh vào đá nên một phần bên mặt của Kiyoshi đã bị thương nặng, theo lời một số người dân trong làng là vì ông lão quá thương Kiyoshi nên đã kêu gọi mọi người góp tiền để phẫu thuật lại gương mặt cho cậu ấy, cũng như là trị vết thương do bị bắn trúng... Sau đó, Kiyoshi đã được một gương mặt mới, không lâu sau thì cậu ấy lên Tokyo sống để tiếp tục việc học. Do trí nhớ không được ổn định nên cậu ấy đã đi lạc. Cũng may lúc đó được bà chủ tịch đi ngang qua thấy và nhận làm con nuôi. Vậy đấy!

- Vậy... còn Aki thì sao?

- Tên đó là giả. Theo tố biết thì hẳn tên Uchiha Toru, còn lại thì tố đang điều tra.

- Hm... cảm ơn cậu.

Hoàn chương.

Vậy là mọi thắc mắc đều đã được giải đáp rồi nhé!! Có ai không hiểu gì thì cứ cmt hỏi, au sẽ sẵn sàng trả lời.

À, au xin lỗi vì đến tận bây giờ mới ra chap. Cũng là vì au quá lười nên vậy! *Cúi đầu* Sô-ry rds nhìu!!

42. No Caption

Các rds thân mến, có lẽ là tuần sau au mới có thể up chap mới được. Tất cả cũng vì tính hậu đậu của con au này, viết gần xong hai chap mà quên lưu lại, thế là mất hết! *Cúi đầu* Sorry rds nhiều!

Tuần sau au sẽ cố gắng bù lại cho! :3

Và tiện đây cũng xin điều chỉnh lại lịch là: au sẽ up 1, 2 chap/ 1tuần. Vào thứ mấy thì cái đó còn tùy.

Hiện tại thì au đang ôn để thi tuyển sinh nên có rất ít thời gian, nhưng au sẽ cố ra chap đều đều!!

Cảm ơn rds nhiều vì đã luôn ủng hộ truyện của au!! :)))

43. Chương 41

Bỏ hết mấy việc rắc rối ở quá khứ, chúng ta quay về tương lai- tức 5 năm sau.

“Cốc... Cốc...”

Mi mắt Yori gần nhắm hẳn lại vì buồn ngủ, bỗng dưng ai đó gõ cửa làm cô giật mình, cau mày lại. Cô nói đủ lớn để cho người đứng ngoài nghe, khẩu ngữ có phần cáu gắt:

- Ai?

- Là tôi, thưa chủ tịch. - Giọng Kiyoshi vang đều đều lên bên ngoài.

- Vào đi.

“Cạch”

Kiyoshi bước vào. Mùi hương của tách cà phê phát phơ trong phòng, thoảng qua nơi cánh mũi anh.

- Chuyện gì? - Yori hỏi.

- À, vào lúc 2 giờ chiều nay, chủ tịch sẽ có một buổi họp với ông Kang- chủ tịch công ty KS!

- Tôi biết rồi.

- Còn nữa, lúc 6 giờ tối, chủ tịch sẽ đi ăn tối cùng với bà Kim...

- Tôi biết rồi. Nói xong chưa, ra ngoài giùm cái! - Yori thẳng thừng nói mà không để ý đến nét mặt Kiyoshi ngày một đanh lại.

-.... Tôi biết rồi, chào chủ tịch!

Căn phòng trong chốc lát ngập chìm trong sự yên ắng vốn có. Vẫn chỉ là tiếng máy điều hòa chạy ro ro, và một tiếng thở hắt của cô chủ tịch bằng giá.

*_*_*_*_*

Tối đến, sau khi kết thúc hai cuộc gặp mặt nhằm chán, Yori lê cả thân người rã rời lên phòng. Dù gương mặt không biểu hiện gì, nhưng trong đáy mắt cô vẫn ánh lên sự mệt mỏi.

Đang ngâm mình trong dòng nước mát lạnh, trong ý nghĩ của Yori bỗng hiện lên dáng người của tên lạ mặt mấy ngày qua. Cô khẽ cười nhạt, có lẽ cái câu hỏi hẩn là ai sẽ không bao giờ có đáp án... Nhưng cô mặc kệ. Hẩn bảo sẽ làm cô thích hẩn?... Buồn cười thật! Hẩn sẽ không bao giờ biết rằng, cái thứ hằng ngày vẫn ngự trị trong lồng ngực cô đã bị một lớp băng dày bao phủ mất rồi.

Sau khi thoát khỏi sự mệt mỏi của cả ngày hôm nay, Yori lên giường ngồi, mở máy tính và kiểm tra lại email của mình. Đã mấy ngày cô không vào xem, cô thoáng giật mình khi thấy hộp thư đến nhiều không thể tả. Mặt cô hơi đanh lại, đa số thư đến đều là của Kiyoshi vào ngày hôm kia và hôm qua.

Cô lướt qua nhanh, rồi bất chợt dừng lại. Trong đó có một cái tên lạ hoắc- Chikako. Cô bấm vào đọc.

“Chào bạn, Machiko!”

Cô nhìn kỹ vào dòng tin nhắn ấy, nó đã được gửi cách đây 5 ngày. Ảnh đại diện của Chikako sáng lên, tức là Chikako hiện đang online.

Lại một tin nhắn được gửi tới từ người bạn ấy.

“Chào! Đến giờ bạn mới online à!”

“Ta có quen nhau sao!?”

“Không! Nhưng mình có thể làm quen với bạn không!?”

Yori khẽ chau mày, suy nghĩ một lát. Một người bạn mới... cũng không tệ. Rồi bàn tay thanh mảnh của cô lướt nhanh trên bàn phím.

“Được thôi! Giới thiệu đi.”

“Mình là Chikako, bằng tuổi bạn! Mình đang làm việc tại quán cà phê Lucky, nơi mà bạn thường tới uống ấy!”

“Cà phê Lucky sao? Mình không nhớ là có ai tên Chikako!”

“Mình làm ca sáng nên bạn ít thấy mình! Mình nghe mấy đồng nghiệp nói bạn rất đẹp, dịu dàng, mà chơi Piano cũng hay nên mình lên nhìn trộm email của bạn!! Hi hi!”

“Ra là vậy!... Được rồi, mình là Machiko Yori, chủ tịch công ty Moyoshi!”

“Oa, chủ tịch hả? Năng lực bạn giỏi thật.”

“Không có gì đâu! Một phần là do công ty này là của cha mình để lại.”

“Ồ!... Thôi, mình đi ngủ đây, mai mình phải đi làm sớm rồi! Bạn ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Yori gập máy tính lại. Cô khẽ nằm xuống giường, mắt nhìn lên trần nhà lạnh lẽo. Bất chợt, cô lại nghĩ đến tên lạ mặt ấy, rồi lại lằm bằm:

- Hôm nay hẳn không tới à!?... Mà tự dưng mình lại nghĩ đến điều này là sao!?...

Yori khẽ đánh nhẹ vào đầu mình mấy cái, rồi cô chìm sâu vào giấc ngủ.

*_*_*

Sáng hôm sau, đồng hồ báo thức reo lên inh ỏi. Đưa tay lấy chiếc đồng hồ, Yori mắt nhắm mắt mở xem giờ. Đã 7 giờ rồi. Xem ra cô lại bị thiếu ngủ nữa, đêm qua lo nói chuyện đến nửa đêm mới ngủ.

Khẽ ngáp dài một cái, cô lơ mơ tìm cặp kính giả đeo vào. Nhưng cô lại đụng trúng cái gì đó mềm mềm, còn mát rượi. Dụi mắt vài cái, cô giật mình khi thấy Kiyoshi đang nằm cạnh mình. Cả gương mặt có dung nhan mỹ miều của anh đập vào mắt cô.

- Yah, Kiyoshi!!! Sao anh lại ở đây? Đi xuống cho tôi.

Cô hét toáng lên, cầm gối đập vào con người đang nằm ngủ ngon lành bên cạnh. Kiyoshi khó khăn mở mắt ra, chưa chi đã bị nguyên cái gối trắng tinh vào mặt, mắt đã mà ngã xuống đất.

- Yori à, em làm sao vậy? Anh đang buồn ngủ muốn chết rồi đây!!

- Tôi mặc kệ, anh đi ra khỏi phòng tôi ngay!!!

Và bao nhiêu đồ vật như chăn, gối, cả chiếc đồng hồ kia đều bay thẳng vào Kiyoshi. Anh hốt hoảng chạy một mạch ra ngoài, phía sau anh phát ra tiếng đóng cửa không hề nhẹ.

___*___

Yori bực dọc ngồi xuống giường, điện thoại cô bỗng reo lên. Là của Takagi.

- Gì? - Cô nói.

- Ày, nghe giọng cậu sao...

- Nói nhanh!

- Ồ... biết rồi. E hèm, sau bao nhiêu năm lục lọi thông tin, Takagi tớ đây cũng đã tìm được tin tức về Uchiha Toru, thật không ngờ luôn ấy!

- Thật sao?

- Ừ. Đến nhà chị tớ đi, tớ đưa cậu xem.

- 20 Phút nữa tớ đến!

Yori đập máy. Mặt cô phản phát một nụ cười nhàn nhạt, cũng không rõ là cười nhưng có vẻ cô khá vui khi biết tin này. Cô ung dung đi vào phòng tắm. Lát sau, cô đi thẳng vào gara, bỏ mặt Kiyoshi đang ngồi tám chuyện với ông quản gia.

Thấy cô sắp đi, anh nhanh chân chạy ra đứng chắn ngay trước đầu xe.

- Em đi đâu vậy? Không thắc mắc vì sao anh lại ngủ chung với em à? - Kiyoshi nói.

- Không. Tránh ra, tôi có việc.
- Sao em không dành thời gian nói chuyện với anh một lát!?
- Tôi không rảnh và cũng chẳng có chuyện gì để nói giữa hai ta. Còn giờ thì... TRÁNH RA MAU!!

Yori hét lên khiến anh giật mình, né sang bên. Chiếc xe cứ thế chạy vụt đi, để lại anh đứng bơ vơ với ánh mắt buồn bã.

—*—

Tại nhà chị Young Ji.

- Đây!

Takagi chìa ra trước mặt Yori một xấp giấy hồ sơ cá nhân của Toru. Cô cẩn thận đọc, mày cô ngày một nhú lại. Rồi cô la lên:

- Anh ta là anh em sinh đôi với Aki sao?

Hoàn chương 41.

*_*_*

Cắt ngay đây cho nó gãy cán!

44. Chương 42

- Anh ta là anh em sinh đôi với Aki sao?
- Đúng vậy! Khi biết được tin này, tớ đã sốc toàn tập luôn! Theo thông tin từ người bạn của mẹ Aki kể lại, Aki và Toru vốn là anh em sinh đôi, nhưng do lúc đó nhà Aki không đủ khả năng nuôi cả hai anh em nên họ đành để Toru cho cô nhi viện.

Yori sững người... Thật không thể ngờ được...

- Mà Kiyoshi biết chuyện chưa??
- Chưa, tớ nghĩ ta không nên nói cho cậu ấy biết....
- Biết gì cơ??

Một giọng nói quen thuộc phát ra từ sau lưng hai người. Yori vốn dĩ không muốn chạm mặt anh nên xoay mặt ra hướng cửa sổ, lấy tai nghe ra nghe nhạc. Còn Takagi thì dựng hết tóc gáy, mặt trắng bệch.

- Kiyoshi à... hi hi... sao cậu lại đến đây vậy?? Tớ tưởng cậu không biết nhà chị tớ!
- Tớ không biết, nhưng vì đi theo người nào đó nên giờ thì biết rồi!!... Mà cậu chưa trả lời tớ! Biết gì cơ?
- Ahahaha... không có gì đâu... haha... - Lưng Takagi đổ mồ hôi ròng ròng.
- Hm.... cậu mà giấu gì với tớ là tớ đánh cậu tơi bời, khỏi cho Haruko nhận ra luôn đấy!
- Ủ...ừ... tớ đâu có giấu gì cậu đâu!!!.... Hi hi, thôi, tớ đi trước nhé!!....

Takagi sợ hãi chạy vụt đi, ở lại đó chỉ có đường chết, mà sao cậu lại có hai đứa bạn thuộc hàng ác quỷ không vậy chứ.

Không gian trong phòng chùn xuống nặng nề. Kiyoshi bỗng thấy khó xử và khá là ngượng. Với cái không khí thế này thì muốn mở miệng cũng khó.

- Anh tới đây làm gì? - Yori lên tiếng. Cô bỏ tai nghe ra, xoay lại nhìn anh.
- Hả? À, ừm... anh chỉ muốn nói chuyện với em! - Kiyoshi khẽ rùng mình một cái.
- Giải thích chuyện lúc sáng đi! - Yori nhẹ nói, không còn cái lạnh lùng trong câu nói nữa.

Kiyoshi bất ngờ. Sao tự dưng hôm nay cô lạ quá. Mới lúc này còn lớn tiếng, tránh mặt anh, sao giờ lại dịu dàng thế kia.

- Vì anh nhớ em! - Kiyoshi cười, một nụ cười ấm áp làm lòng cô khẽ dao động.

- Đừng đùa nữa.

- Được rồi. Chẳng qua là tối qua có một biên bản cần em duyệt gấp, thế là anh đến nhà em và... ngủ quên...

- Cũng biết chọn chỗ ngủ nhỉ!? - Môi Yori hơi nhếch lên, tạo một nụ cười mỉa mai.

- Không. Lúc đầu anh ngồi ở sofa đợi em nên ngủ quên. Lát sau ông quản gia bảo anh lên trên phòng, nhưng cũng vì...

- Vì mơ màng nên vào nhầm?!

- Đúng vậy.

- Lúc đó mấy giờ mà sao anh không về nhà?

- Khoảng 11 giờ.

- Hm... cảnh cáo anh lần này!

Yori lạnh giọng nói rồi cô bỏ đi ra ngoài, nhưng anh đã nhanh chóng kéo cô lại, áp sát vào tường.

- Anh yêu em!

Cô khẽ giật mình, ngược đôi mắt u buồn nhìn anh. Tim cô bỗng đập mạnh hơn mức bình thường. Anh nhìn cô như vậy thì trong lòng len lỏi một tia hy vọng nhỏ nhoi, rằng cô sẽ tha thứ anh và trở về như xưa...

- Anh yêu tôi? - Yori hỏi lại.

Anh gật đầu.

- Tôi cũng yêu anh...

- Thật sao? - Anh cười tươi, ôm chặt bờ vai nhỏ bé của cô.

- ... Nếu như anh đừng làm phiền tôi nữa, chỉ trừ lúc làm việc. Vậy nhé!

Cô gơ tay chào anh rồi đi thẳng ra ngoài.

Niềm hy vọng nhỏ nhoi của anh bỗng vỡ vụn. Sao cô lại nở đối xử với anh như vậy...

._*_._*_*_._*_._

11 giờ tối.

Yori sau khi tắm xong thì lại lên kiểm tra mail. Có 2 tin nhắn, một là của Haruko và một của Chikako. Cô xem của Haruko trước..

“Yori nè, Takagi vừa sang đó đấy, cậu có gặp cậu ấy chưa? Có thì bảo cậu ấy về nhanh nhé, tớ ở nhà buồn lắm rồi!”

Yori thở dài, không lúc nào cô nói chuyện với Haruko mà cái tên Takagi ấy không được nhắc đến, nghĩ đến đây cô đâm ra giận Haruko... Nhỏ đúng là mê trai bỏ bạn.

“Không có gặp.”

Cô trả lời qua loa rồi vào xem tin nhắn của Chikako.

“Chào bạn. Hôm nay mình xin đổi ca chiều rồi đấy! Này bạn có đến thế nào cũng gặp mình thôi. Mà sao hôm nay bạn không đến vậy?”

“Xin lỗi nhé, mình hơi bận.”

Lập tức liền có tin nhắn lại...

“Không sao đâu! Mai bạn đến nhé!”

“Được thôi, dù sao mai mình cũng rảnh.”

“Cảm ơn bạn nhiều! Bạn ngủ ngon nhé.”

“Goodnight.”

Cô tắt máy rồi lên giường nằm và cố nhắm mắt ngủ. Nhưng cô lại không ngủ được, dường như cô đang chờ đợi một điều gì đó. Là hấn ta sao. Cô tự vỗ nhẹ trán mình rồi lẩm bầm:

- Sao lại nghĩ đến hấn chứ!!!

“Cộc... Cộc...”

Cô nhìn ra cửa sổ nơi phát ra tiếng động. Là hấn ta. Cô khẽ cười, đúng là mới nhắc là đã đến. Cô đi đến phía cửa sổ nhưng không mở cho hấn, cô ngạc nhiên khi thấy người hấn mờ mờ nhễ nhại.

- Đến đây làm gì? - Cô vờ hỏi dù đã biết câu trả lời.

- Mở cửa đi, không có thời gian giải thích đâu!

Hấn đập mạnh cửa, mờ mờ hấn chảy từ thái dương xuống tận cằm ngày càng nhiều, cô đành phải mở cho hấn. Chưa kịp nói gì thì cô đã bị hấn ôm chặt, đè vào tường.

“Phập”

Một tiếng động vang lên trong không gian yên tĩnh, đó là tiếng súng giảm thanh (au không biết có đúng hk nữa! ^^)

Cô khẽ chạm vào lưng hấn, một dòng nước nóng hổi chảy xuống. Là máu.

- Đây, anh có sao không? - Cô giật mình khi thấy hấn ngã xuống sàn.

- Em... không sao... chứ!?

- Cái tên này, đương nhiên là tôi không sao!

- Vậy thì tốt quá... - Hấn đưa tay sờ gương mặt lạnh lẽo của cô, cười nhạt.

Cô chạy đi bật đèn lên. Hấn đang nằm giữa vũng máu đỏ tươi. Cô nhanh chóng cởi áo hấn ra rồi lấy băng băng chặt chỗ bị bắn trúng. Cô lấy điện thoại gọi đến bệnh viện, lát sau xe cứu thương đến và đưa hấn đi.

Trong xe, cô cứ cầm chặt tay hấn mà cầu nguyện, chưa bao giờ cô lại sợ đến lúc này. Có lẽ bây giờ, trái tim ngủ quên của cô đã đập lại, vì một tên lạ mặt không rõ danh tính.

Phòng cấp cứu đang sáng đèn. Cô ngồi ngoài đợi cùng ông quản gia. Trong lòng cô cứ thấp thỏm không yên, chỉ là cô sợ cái cảm giác phải rời xa một người, giống như lúc cô phải rời xa chị cô. Bất chợt, thứ nước nóng hổi lăn dài trên đôi gò má nhợt nhạt, không chút sắc hồng. Rồi cô thiếp đi sau đó.

Sáng hôm sau, Yori tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trong căn phòng thân thương. Khẽ nhíu mày để nhớ lại việc đêm qua, cô thầm cảm ơn hấn, nếu không có hấn thì cô đã lên thiên đường gặp cha mẹ rồi. Nhưng tại sao lại có người muốn ám sát cô chứ. Mà nhắc mới nhớ, hấn ta vẫn đang trong bệnh viện.

Cô nhanh chóng thay quần áo rồi lái xe đến bệnh viện. Đến nơi, cô đi vào phòng bệnh ngay sau khi hỏi y tá. Nhưng cửa vừa mở, cô ngạc nhiên khi người nằm trên giường bệnh không phải hấn, mà là... Kiyoshi. Người anh đang quấn một miếng băng trắng toát trước ngực.

- Kiyoshi, anh đang làm gì ở đây? - Cô la lớn khiến anh giật mình tỉnh dậy.

- Là em à! Anh không sao, không ngờ em lại tới đây! - Anh khẽ nở nụ cười yếu ớt.

- Tôi đến thăm người khác,... Mà anh bị sao vậy?

- Chỉ là... hôm qua đụng phải bọn côn đồ mà không xin lỗi nên bị đánh, có đứa chơi xấu lấy dao đâm anh...

-.... - Cô bỗng im lặng nhìn vết thương trên ngực anh, nó rất giống vết thương của hắn, có cái gì đó đau nhói nơi lồng ngực cô.

Trong đầu cô tạm thời quên đi việc phải tìm tên lạ mặt ấy, thay vào đó cô lại nuốn chăm sóc anh. Nói gì thì nói nhưng tình cảm cô dành cho anh dạo gần đây lại bùng phát trở lại, nhưng cô lại không muốn mất thể diện của mình, cô cúi mặt xuống, nói:

- Tôi sẽ chăm sóc anh, dù sao anh cũng là cấp dưới của tôi. Nếu tin này lộ ra ngoài, e là sẽ có chuyện không hay... Thế nên, cấm anh nói gì bậy bạ với người ngoài.

- Tôi biết rồi, thưa chủ tịch.

Anh nở nụ cười tươi làm tim cô đập một cách mất kiểm soát, má cũng đỏ ửng lên. Nếu có ai nhìn vào chắc hình tượng của cô sẽ không còn nữa...

Hoàn chương.

*_*_*_*_*

45. Chương 43: Bật Mí Bí Mật

Cô ở lại chăm sóc anh đến trưa, sực nhớ ra là mình phải đi tìm tên lạ mặt kia nên chạy ngay đi, để anh ngơ ngác nhìn cô không chớp mắt.

Cô chạy xuống hỏi cô y tá phụ trách:

- Chị, khoảng 12 giờ đêm qua có bệnh nhân nào bị trúng đạn sau lưng không?

- Hm... hình như có một bệnh nhân, nhưng không phải là trúng đạn mà bị đâm... Tên là Saito Kiyoshi thì phải...

- Anh ta cũng bị thương vào giờ đó sao? Lạ thật... - Cô lăm bầm vài tiếng rồi chào chị y tá và đi về phòng bệnh của anh.

- Em vừa đi đâu vậy? - Anh hỏi.

- Không phải chuyện của anh!... Mà này, anh nghĩ sao nếu yêu một người lạ mặt chưa từng quen biết?

Anh hơi ngạc nhiên, rồi khẽ cười, nói:

- Hm... Chuyện lạ đấy!

- Thôi, hỏi anh cũng như không, tôi có việc phải đi trước... - Cô lấy áo khoác mặc vào, ra đến cửa, cô nói tiếp - Và tôi sẽ không trở lại... Bye.

Kiyoshi cười buồn nhìn theo bóng lưng mệt mỏi của cô khuất dần sau cánh cửa.

“Vậy là em yêu người lạ mặt ấy chứ không yêu anh!”

Yori vui đầu vào đồng công việc bỏ dở đêm qua đến gần 8 giờ tối. Cô đứng dậy vươn vai một cái rồi dọn dẹp đồ đạc và chuẩn bị ra về.

Cô bỗng nhớ tới cô bạn mình mới quen cách đây hai hôm, cô cũng tò mò muốn biết Chikako là người như thế nào. Có thể là một cô gái dễ thương, dịu dàng, xinh đẹp,... có lẽ thế.

Cô lên xe và chạy thẳng đến quán cà phê Lucky. Tới nơi, cô đẩy cửa làm chiếc chuông nhỏ vang lên, thu hút bao ánh nhìn của mọi người trong quán, kể cả anh Ken- chủ quán này.

Quán được thiết kế theo phong cách châu Âu. Cánh cửa được sơn màu gỗ, dọc lối đi vào là một dãy các chậu hoa nhỏ như chào mừng khách hàng. Không gian bên trong khá rộng lớn, không khí mang một mùi cà phê đặc trưng mà chỉ có quán mới có.

Cô chọn ình một bàn gần cửa sổ, tiện lợi cho việc ngắm cảnh của thành phố về đêm. Anh Ken vui vẻ đi tới chào cô rồi hỏi:

- Em uống gì?

- Americano nhé!

- Rồi, anh sẽ kêu người mang tới.

Việc cô thân thiết với Ken cũng là vì cô rất thường tới đây để giải tỏa căng thẳng. Ken là một người Hàn nhưng anh có thể nói một chút ít tiến Nhật, dù một số từ anh có phát âm sai, mỗi lần như vậy cô đều phì cười. Ken có một làn da rám nắng, mái tóc nhuộm... hm... nói sao nhỉ?... Là mỗi tuần một phong cách, một màu khác nhau. Nhưng hôm nay, Ken để màu tóc đen nhánh, trông khá là thư sinh.

Lúc đó, ở trong bếp, Ken đang vui vẻ nói chuyện với một người, không rõ là nam hay nữ.

- Yori tới rồi đó, thần tượng của em đến rồi, lo mà tiếp cẩn thận nhé.

Người đó cúi nhẹ đầu, đặt ly Americano lên khay rồi đem ra ngoài. Ken nhìn theo, ánh mắt anh đầy sự yêu thương.

Yori ngồi thẩn thờ nhìn ra cửa sổ. Seoul về đêm thật đẹp quá đi mất. Bao nhiêu tòa nhà đều sáng rực rỡ với những ánh đèn đủ màu sắc. Cô gần như chìm trong vẻ đẹp ấy nếu người phục vụ không gọi cô.

- Cửa quý khách đây! - Người đó đặt chiếc ly xuống rồi đứng nhìn cô.

- Cảm ơn. - Yori nhìn chần chẫn vào chiếc ly, dòng nước màu nâu óng ánh khẽ động, khói vẫn còn bốc lên nghi ngút.

Nhưng người phục vụ ấy vẫn chưa rời khỏi, cứ đứng nhìn cô, mắt thì sáng rực rỡ.

Thấy người phục vụ không chịu đi, cô bèn ngược mặt lên nhìn, nói:

- Chuyện gì?

- Ah, mình xin lỗi, tự dừng lại đứng đây.. Hì hì.. chào bạn, mình là Chikako đây! - Chikako nở nụ cười tươi.

Yori hơi giật mình, ngồi lùi vào trong để nhìn rõ cả người Chikako. Cô bạn này không giống những gì Yori đã tưởng tượng.

Chikako là một tomboy đúng chất. Mái tóc nâu cắt ngắn ôm sát chiếc cổ trắng ngần. Áo thun trắng, quần bò rộng thùng thình kèm thêm chiếc tạp dề của quán.

- Bạn thật khác xa so với những gì mình nghĩ. - Cô nói rồi nở nụ cười nhẹ.

- Hì hì, chắc bạn nghĩ mình sẽ là một cô gái dịu dàng nhỉ?

Cô gật đầu, cầm ly Americano lên nhấp một ngụm.

- Dù sao thì thật vui khi bạn đã đến.

- Không có gì! Do mình đang rảnh.

- Được tiếp xúc với bạn như thế này mình vui thật!

Mắt Yori giật giật mấy cái. Cô bỗng thấy nghi ngờ về tính cách cô tomboy này...

- Chikako, đi phục vụ khách đi kia, ngồi đây làm gì vậy?

Ken từ trong bếp đi ra, đưa cho Chikako một khay đựng mấy ly cà phê và kem. Chikako vội đứng bật dậy, chào Yori rồi cầm lấy khay nước và đi chỗ khác.

Cô nhìn Ken, ánh mắt anh nhìn Chikako có cái gì đó rất ấm áp. Cô cười nhẹ.

- Ken, anh thích Chikako đúng không? - Cô hỏi.

- ... Hả? À không... không có... - Ken giật mình, anh đâm ra lúng túng.

- Đừng lừa em. Ánh mắt cùng gương mặt anh đã nói ra hết rồi!

- Huh... - Ken đưa tay lên sờ mặt mình, nó nóng ran và đỏ lựng. - Ừ thì.. đúng vậy. Em ấy dù giống con trai nhưng đó chỉ là lớp vỏ ngoài thôi, chứ bên trong em ấy yếu đuối lắm!

Ken cười tươi, mắt không rời dáng người của Chikako đang lăng tẩu chạy đi phục vụ khách. Cô cũng cười, nhưng lại nhanh chóng thu hồi nụ cười ấy. Cô bỗng nghĩ đến bản thân mình, cũng giống như Chikako, vẻ lạnh lùng cũng chỉ là vỏ bọc bên ngoài. Nhưng có lẽ, cái vỏ bọc ấy sắp bị ai đó phá tan rồi.

Ngồi thêm một lát thì cô chào Ken và Chikako rồi đi về. Gió đêm từng đợt phả vào mặt cô, lạnh buốt. Đôi môi nhanh chóng tím tái lại. Đêm nay sao lạnh quá.

Bóng đèn đường mờ mờ, ảo ảo khiến con đường càng thêm ảm đạm và u buồn. Vì khá khuya nên đường rất vắng. Cô nhấn mạnh chân ga, chiếc xe cứ thế lao vun vút đi, như xé toạt cả không gian đêm tĩnh mịch.

Về đến nhà, cô uể oải đi lên phòng. Giật mình khi thấy đèn lậ mắt đang ngồi trên giường mình. Nhưng có một điều lạ là hôm nay hần bật đèn trong phòng lên sáng trưng.

- Vết thương sao rồi?? - Cô quăng chiếc balo lên bàn, nói.

- Em cũng quan tâm đến tôi sao?

- Dù sao anh cũng cứu tôi một mạng.

- Chuyện đó có là gì?... Nhưng tôi hỏi em một chuyện.

Yori cởi áo khoác ra, treo lên mắc rồi ngồi xuống giường, nhìn chăm chăm hần.

- Nói đi.

- Hôm qua lúc tôi ngất, sao em không tranh thủ lúc đó mà xem mặt mũi tôi ra sao?

Mặt cô nghếch ra. Trong phút chốc ấy cô bỗng thấy mình thật ngu ngốc. Rõ ràng hôm qua là một cơ hội hiếm có để vạch trần danh tính con người này, vậy mà cô lại để mất cơ hội đó. Cũng do hôm qua cô đã quá sợ...

- Ờ thì... tại tôi quên...

- Chắc lúc đó em lo lắng cho tôi nên mới quên đúng chứ?!

Mặt cô đỏ lựng...

- Em muốn biết tôi là ai chứ?!

Cô nhìn chăm chăm hần.

Khẽ cười, hần đưa tay tháo chiếc mặt nạ xuống.

Người cô cứng đờ...

Là Kiyoshi...

Anh kể lại như thế này:

Từ lúc sang Hàn Quốc, anh đã điều tra hết tất cả mọi thông tin về cô, ngay cả nơi ở và số điện thoại mới (vì số cũ cô đã bỏ mất rồi!)

Và thế là anh quyết định thử lòng cô, hóa trang thành một tay sát thủ bóng đêm. (Sát thủ gì mà còn không tránh được phát đạn của Yori... ==)

Đó là lý do vì sao mà anh đã tự nhiên hôn cô. Chứ đời nào một tên lạ mặt lại vô duyên vô cớ hôn người ta nếu không có quen biết từ trước.

Anh cứ tưởng cô sẽ còn nhớ, còn thương, còn yêu anh. Nhưng không. Anh đã mắc một lỗi lớn. Đó là cuộc sống cô giờ đây không còn hình bóng của anh- một người cô từng yêu.

Còn việc vì sao anh lại nộp đơn vào Moyoshi? Đơn giản cũng vì anh muốn gần gũi như trước, và thử xem cô sẽ cư xử với anh và kẻ lạ mặt nó khác nhau như thế nào.

Kết quả thì lại nằm ngoài mong đợi của anh. Theo những gì anh đoán, cô sẽ đuổi tên lạ mặt và sẽ không cho hắn vào nhà, việc gặp lại anh, cô có thể sẽ anh giải thích và mọi chuyện lại như trước... Nhưng chiều hướng của mọi chuyện ấy lại đảo ngược. Cô thì lại vô tư để tên lạ mặt vào nhà, còn gặp anh thì lạnh lùng cực kì.

Và còn một chuyện nữa, ngoại trừ Yori thì ai cũng biết đến tên lạ mặt mà Kiyoshi hóa trang.

Anh từ từ tiến lại gần cô, ôm cô vào lòng. Lúc này, cô đã phần nào bình tĩnh hơn liền đẩy anh ra, lấy gối đánh liên tục vào người anh. Bất chợt, nước mắt cô trào ra.

- Tên khốn. Sao anh lại lừa tôi?
- Anh chỉ muốn chúng ta trở lại như xưa thôi...
- Chúng ta... không thể trở lại được nữa.. Giờ anh về đi.
- Nhưng York à...
- Biến đi cho khuất mắt tôi.

Cô la lớn khiến anh giật mình. Anh nhìn thẳng vào mắt cô, một tia nhìn lạnh lùng chiếu thẳng vào người anh, thật đáng sợ. Anh biết mình không thể nói thêm được gì, liền lủi thủi đi về.

Cô ném gối về phía công tắc đèn, căn phòng nhanh chóng chìm trong bóng đêm rùng rợn. Cô bật khóc, cô không hiểu vì sao mình lại khóc, vô lý thật.

Đêm nay có lẽ sẽ là một đêm dài...

Hoàn chương.

Up chap đêm khuya cho nó vui!!! Chúc rds cuối tuần vui vẻ....

46. Chương 44: Một Lần Trở Về...hàng Ngàn Giông Tố...

Sáng hôm sau.

Không khí trong công ty ngày một ảm đạm hơn. Bất kì ai đi đến gần văn phòng của chủ tịch đều sợ sệt. Chủ tịch hôm nay có vẻ rất rất không vui.

- Kiyoshi, lên gặp tôi. - Cô nói qua điện thoại.

Hôm nay cô không bật đèn trong văn phòng. Dù là sáng sớm nhưng do màn cửa của cô là màn chống nắng nên căn phòng chìm trong bóng tối. Cô quăng cặp kính giả lên bàn, tay xoa xoa đôi mắt sưng lên vì thức đêm. Quả thực là cả đêm hôm qua cô chẳng thể ngủ được, cô cứ nằm nhìn lên trần, suy nghĩ về một vài việc xảy ra gần đây. Thật...rắc rối...

“Cốc...Cốc...”

- Vào đi. - Cô nói nhỏ đủ để người bên ngoài nghe.

“Cạch”

Kiyoshi bước vào. Cô thoáng ngỡ ngàng. Anh hôm nay như một thư sinh vậy. Mái tóc vuốt kéo gọn gàng cùng cặp kính đen, trên tay còn cầm một tập hồ sơ, bộ vest đen tôn lên dáng người cao ráo của anh.

- Chủ tịch gọi tôi!

- À ờm... mai tôi về Nhật, đi lo vé đi! Sắn sớm mai là phải về gấp, có chuyện rồi.

- Có chuyện gì sao?

- Bang Nika đang lộng hành... Thôi, anh đi nhanh đi.

- Được rồi, xin phép chủ tịch.

Kiyoshi cúi người chào rồi bước đi. Nhưng chưa đi tới cửa, anh đột ngột quay lại, tiến nhanh đến chỗ cô ngồi. Anh nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi cô, thì thầm:

- Đừng nghĩ ngợi nhiều quá! Anh sẽ giúp em... dù gì hai bang của ta cũng là một..

Rồi anh đi ra khỏi phòng.

Yori ngơ ngác hồi lâu. Tay vô thức đưa lên sờ đôi môi vẫn còn vương lại chút ẩm áp lúc nãy. Cảm giác thật dễ chịu. Nhưng nghĩ lại việc anh lừa cô thì lại trở nên căm giận.

Lí do cô về Nhật đột ngột là do cuộc gọi của Takagi đêm qua. Nội dung như sau: Takagi vừa về tới Tokyo thì đã nghe một tin động trời, là bang Nika trong thời gian B.C không hoạt động đã nổi lên, cướp của, đập phá,... thậm chí còn hù dọa cảnh sát.

Cô cứ thắc mắc không biết thủ lĩnh của bang Nika là ai mà sao hấn lại cả gan làm vậy. Có lẽ là một người có thể lực khá lớn trong thế giới ngầm này. Dù sao thì chuyện này, cô sẽ bắt hấn ra mặt, cô đã tha thứ cho hấn quá nhiều lỗi trong bao năm qua.

Đêm đó, cô đến Lucky chơi. Cô và Chikako ngồi nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng cô lại thấy Ken nhìn chằm chằm vào bàn cô, nói đúng hơn là nhìn Chikako.

- Chikako này, cậu có biết có một người đang thích cậu không? - Cô hỏi.

- Hả?? Là ai?... Mà tớ như thế này thì ai mà thích!! - Chikako cười buồn.

- Có đấy! Người đó nói nhìn cậu vậy thôi chứ bên trong cậu yếu đuối lắm!... - Cô vừa nói vừa liếc nhìn Ken, cười.

- Thật sao?? Là ai vậy?

- Um... tớ nghĩ là cậu tự mình tìm hiểu đi! Người đó ở gần cậu lắm!

Yori cười thích thú khi thấy Chikako đang dáo dác nhìn quanh.

- Chikako, sao cậu lại thích phong cách này vậy??

- À... do lúc nhỏ ba mẹ tớ toàn cho tớ mặc đồ con trai, nên lúc lớn lên tớ cũng quen luôn. Tớ cũng đã thử mặc váy...nhưng nó kì kì thế nào ấy...

Yori phì cười, cô thử tưởng tượng cảnh Chikako mặc váy, chắc...man- lý lắm!

- Chikako, sao cậu không đổi dần phong cách đi...

- Hì hì...không biết được không!

- Để hôm nào đó tớ dẫn cậu đi mua váy để cậu mặc cho quen dần!

- Cảm ơn cậu. Vậy khi nào??

- Hm... có lẽ là...hì hì, tớ không biết nữa, mai tớ phải về nước một chuyến...

- Vậy sao!! Mà không sao đâu, cậu còn trở lại mà đúng không!!

- Uh...Ừ, tớ...sẽ trở lại... Thôi, tớ về!

- Bye bye.

Yori nhanh chóng rời khỏi quán. Cô không muốn Chikako thấy vẻ mặt lo lắng của mình. Chuyến về Nhật lần này, có lẽ sẽ khó trở lại...

Khoảng 12 giờ trưa hôm sau.

Yori ngồi ở sân bay đợi đến giờ bay, còn Kiyoshi thì đi làm thủ tục gì đó. Cô gục mặt xuống, mắt nhắm lại. Cô du dương hát theo bài hát phát ra trong tai nghe mà không biết trước mặt mình có hai người đang đứng đó.

- Yori à! - Chikako ngồi xuống cạnh cô, gỡ tai nghe cô ra.

- Sao lại đến đây?

Yori ngạc nhiên nhìn Chikako rồi nhìn lên người con trai đang đứng trước mặt- là Ken.

- Đến tiền em chứ làm gì?? Chikako khăng khăng đòi đi đó!

- Vậy à! Cậu không có việc gì làm sao mà đi tiền đó?

- Cậu thật là... Tớ có lòng tốt muốn tiền đưa cậu mà cậu lại còn nói!!! - Chikako đánh vài cái vào tay Yori, nó...khá là đau.

- Yori à, đến giờ rồi!

Kiyoshi từ xa đi tới, trên tay anh cầm hai ly cà phê mát lạnh.

- Ủa, ai đây? - Anh hỏi.

- Bạn tôi, Chikako và anh Ken. Chikako, Ken, đây là...

- Tôi là Saito Kiyoshi, trợ lý của Yori. - Anh cắt lời cô, ra vẻ lịch sự cúi đầu chào.

“Chuyến bay đến Nhật Bản sắp cất cánh, mong hành khách...”

- Đi mau thôi, trễ bây giờ.

Anh giục cô. Cô nhìn Chikako, đặt tay lên vai cô bạn.

- Chuyện mua đồ cùng cậu khi trở lại...tớ không thể hứa được, cậu có thể nhờ anh Ken ấy! Giờ tớ phải đi rồi, tạm biệt và không hẹn gặp lại.

Cô bước đi, lúc đi ngang Ken, cô còn thì thầm một câu khiến anh đỏ mặt:

- Lo mà giữ cô ấy, em có trở lại là sẽ cướp cô ấy đấy!

Trong suốt chuyến bay, cô điềm đăm đeo tai nghe và ngủ, chốc chốc đầu cô gật gà gật gù đập vào cửa sổ (vì Yori ngồi cạnh cửa sổ ấy mà), anh thì ngồi ngắm cô ngủ, thấy cô như vậy thì nhẹ nhàng ngả đầu cô tựa vào vai mình.

- Đồ ngốc.

—Khoảng 1 giờ chiều—

Cô uể oải bước lên xe trở về nhà sau một chuyến bay mệt mỏi.

- Về nhà nhé! - Anh hỏi.

- Lên công ty đi.

- Nhưng em nên về nhà nghỉ ngơi.

- Tôi nói thì cứ làm đi.

Cô gắt lên khiến anh giật mình. Anh nhanh chân nhấn ga, chiếc xe chạy đi mất hút. Nhưng cô và anh không hề hay biết, từ lúc hai người rời khỏi sân bay đã có một người đi theo sau.

“Yori à, mừng trở lại!”

Tại công ty.

- Chào chủ tịch.

Các nhân viên đứng thành hai hàng thẳng lối cúi chào cô. Cô không thèm để ý mà đi thẳng lên văn phòng làm việc.

Một lát sau, Haruko và cũng đi đến. Căn phòng ngập chìm trong sự căng thẳng tốt cùng.

- Haruko này, Takagi đâu?? - Anh hỏi khi thấy Haruko đang đi vào phòng.

- Cậu ấy đi thu thập thông tin...

- Mấy năm tớ đi, cậu có gặp bọn Nika không?? - Cô hỏi Haruko.

- Có, nhưng tớ chỉ hù dọa vài cậu đã chạy té khói.

Im lặng....

- Không biết ai thủ lĩnh Nika nhỉ!? - Haruko nói.

Vẫn im lặng....

- Tên này chắc...

“Râm”

Anh chưa nói hết câu thì bị tiếng đập cửa của Takagi cắt ngang.

- Có thông tin quan trọng đây! - Vừa nói, Takagi vừa giơ xấp giấy đầy đủ thông tin lên.

- Nói đi.

- Này nhé, nghe cho kĩ... Dù tớ chưa tìm được thủ lĩnh bang Nika là ai, nhưng theo những gì tớ điều tra được thì thủ lĩnh lúc trước của Nika, hình như là con trai của chủ tịch tập đoàn H đã bị giết hại. Trong mấy năm không có thủ lĩnh, bang Nika gần như tan rã, đó cũng là lý do vì sao suốt 5 năm qua bang Nika im ảnh như vậy. Cách đây khoảng một tuần, một người đã liên kết tất cả những người bang Nika cũ và lập thành một bang mới những vẫn lấy tên như vậy. Và, cả bang Nika hiện giờ đang được bảo vệ bởi công ty R. Mà mọi người biết đấy, công ty mình và R đều ngang nhau, lần này có vẻ sẽ hơi khó khăn đấy.

Takagi vừa dứt lời thì ai nấy đều thở dài ngao ngán. Được bảo vệ bởi R sao? Yori nhú mày, theo cô nhớ thì chủ tịch công ty ấy làm gì có con...

Lần trở về này của thủ lĩnh B.C- Yori... Giọng tớ đã nổi lên thật sự, mở đầu ột sự trả thù kinh hoàng, ột con người trở về từ quá khứ đau đớn...

Hoàn chương.

Chap này có lẽ là hơi nhầm... Mà có thể chap nào cũng nhầm vì au gần cạn ý tưởng rồi...

Uhuhu.... làm sao đây!!! :’(((

47. Chương 45: Âm Sát... Nhịp Đập Con Tim Lạnh Lẽo

- Và, cả bang Nika hiện giờ đang được bảo vệ bởi công ty R. Mà mọi người biết đấy, công ty mình và R đều ngang nhau, lần này có vẻ sẽ hơi khó khăn đây.

Takagi vừa dứt lời thì ai nấy đều thở dài ngao ngán. Được bảo vệ bởi R sao? Yori nhíu mày, theo cô nhớ thì chủ tịch công ty ấy làm gì có con...

- Chủ tịch công ty R, ông ta làm gì có con trai nhỉ!! - Haruko chống cằm ra vẻ suy tư.

- Hay...thủ lĩnh Nika là ông chủ tịch ấy!! - Takagi đập tay lên bàn, nói.

- Không đâu. Ông ấy đã lớn tuổi rồi, với lại ông ấy nổi tiếng thân thiện mà...

Ai cũng gật gù vì điều đó rất đúng. Chuyện này rồi sẽ đi đến đâu, càng lúc càng rối rắm.

- Tạm thời cứ im lặng đi, nếu hai cậu có gặp bang Nika thì đừng cho tụi nó biết tớ đã về! - Cô nói

Haruko và Takagi gật đầu rồi đi ra ngoài.

- Còn anh, về làm việc đi!

Cô liếc anh một cái làm anh rợn người, anh cũng nhanh chóng cầm xấp hồ sơ và đi ra. Cô thần thờ đi đến sofa rồi nằm dài ra đó, mắt nhắm lại rồi cô dần thiếp đi cùng bao suy nghĩ hỗn độn.

--*Khoảng 7 giờ tối*-*-*

Cô bật dậy sau giấc ngủ dài, khẽ ngạc nhiên khi thấy trên người mình đang được đắp một chiếc áo khoác. Nhìn sang bên, Kiyoshi đang gối đầu lên tay cô mà ngủ. Cô mỉm cười ngắm anh ngủ, gương mặt anh trông thật yên bình.

- Kiyoshi, dậy! - Cô đánh nhẹ vào má anh

- Um...để anh ngủ một lát nữa... - Anh dụi mắt vào cánh tay cô.

Máu cô như dồn hết lên não, cô phũ phàng đứng bật dậy làm anh ngã xuống đất.

- Ái, đau quá đi mất! Sao em lại làm thế với anh!?! - Anh xoa gương mặt vừa “đáp đất”, nhìn cô.

- Tránh xa tôi ra 2 mét. - Cô liếc xéo anh rồi đi ra ngoài.

Anh cười buồn, nhanh chóng đứng dậy rồi đi ra cửa sổ. Chiếc bóng đen lạnh lùng của cô trải dài trên nền sân của công ty, nó có chút gì đó cô đơn, lẻ loi,... Anh bỗng liếc mắt sang gốc cây gần đó, có một tên to con đeo kính đen đang ngồi một chiếc mô tô đồ “kiêu ngạo”. Nhưng...hình như nó đang nhắm tới cô. Không xong rồi...Mặt anh tím ngắt, anh chạy như bay xuống dưới đó.

- Yori, Yori, cẩn thận đó!!

Anh la lớn khiến cô giật mình quay người lại. Nhưng chiếc xe kia có vẻ như chưa muốn làm gì cả.

- Anh bị gì vậy?? - Cô gất lên.

- Có người đang muốn làm hại em, cẩn thận đó!!

- Phiền phức!

Cô bỏ ngoài tai những gì anh nói, vẫn tiếp tục đi đến để lấy xe của mình. Chiếc mô tô ấy khởi động, tên to con ấy mất vẫn không rời khỏi cô. Rồi hắn ta phóng xe tiến thẳng về phía cô. Anh hoảng sợ chạy về phía cô thật nhanh khi thấy hắn ta còn cầm theo một con dao, anh không thể để mất cô được.

- Yori, cẩn thận.

- Hơ...Ah....

Anh chạy tới ôm cô thật chặt, lúc đó hắn ta chạy ngang, dùng dao chém một đường vào lưng anh. Hoảng hốt vì chém nhầm người, hắn nhanh chóng bỏ đi. Cô vội nhìn bảng số xe hắn: 0627. Hắn chết chắc rồi.

- Kiyoshi, anh có sao không?! Kiyoshi, trả lời tôi đi...

- Hãy tha thứ cho anh...

Cô vội lấy điện thoại ra gọi cho cấp cứu, bàn tay cô dính đầy vết máu của anh, chiếc áo trắng do ôm chặt anh mà giờ đỏ thẫm...

*****Tai bệnh viên*****

Không khí trước phòng cấp cứu chùng xuống náo nề. Takagi và Haruko nghe được tin thì chạy như bay đến đây. Cô ngồi bó gối dựa vào tường, mắt cúi gầm xuống.

“Đồ ngốc nghếch!!”

- Kiyoshi sẽ không sao đâu Yori, cậu đừng lo! - Haruko ngồi xuống cạnh cô, vỗ vai cô an ủi.

Cô im lặng không nói, ngược đôi mắt u buồn nhìn và cánh cửa trắng mang theo chút hy vọng của cô... Rồi đèn vụt tắt, cánh cửa cũng mở ra. Ông bác sĩ đi ra.

- Bác sĩ, ông ấy sao rồi??! - Cô lo lắng hỏi.

- Tôi rất lấy làm tiếc... Chúng tôi đã cố gắng hết sức!

- Hơ...Không thể được...KHÔNGGGGG...

○

○

Q

Q

9

0

0

9

0

0

9

9

◦
◦
◦
◦
◦
◦
◦
◦

- Không!!!

Yori bật người dậy, cô thở hổn hển sau giấc mơ kì lạ ấy. Nhưng...cô đang ở đâu đây? Xung quanh là bốn bức tường trắng toát, tay cô thì đang được truyền nước. Cạnh cô là Kiyoshi đang nằm ngủ, thân được quấn băng trắng. (Lần kia quấn rồi, giờ quấn nữa! Tội nghiệp!)

“Cạch”

Một người phụ nữ bước vào... Là bà chủ tịch. Bà ngạc nhiên khi thấy cô đã tỉnh lại, nhưng rồi bà lại mỉm cười hiền hậu và đi tới cạnh cô.

- Mẹ, sao con lại ở đây??

- Bác sĩ nói do mấy ngày nay con không ăn uống nên cơ thể bị yếu đi, đã vậy do con hoảng sợ quá nên ngất...

- Vậy ạ!

- Mẹ có kêu dì Diệp nấu cháo cho con nè, con ăn đi cho khỏe.

Bà ấy múc cháo ra tô rồi đưa Yori. Cô cầm lấy tô cháo nóng hổi còn bốc khói nghi ngút, cô cố ăn vài muỗng cho qua cơn đói, chốc chốc lại nhìn qua anh, anh vẫn cứ ngủ yên bình như thế.

- Mẹ, thế Kiyoshi có sao không ạ?

- À, bác sĩ nói vết thương không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng vết chém rất dài và khá sâu, có thể sẽ để lại sẹo.

Cô ngồi thừ ra, mắt nhìn chăm chăm vào vết thương của anh, lòng cô thất lại. Có cái gì đó như đang xuyên qua trái tim lạnh lẽo của cô. Đau lắm. Cô thề sẽ tìm cho bằng được tên nào đã làm như vậy, cô thề sẽ giết chết hắn. Nợ máu phải trả bằng máu.

“Dám xem thường một Machiko Yori này ư? Cứ hưởng thụ những ngày cuối đời đi, rồi tao sẽ cho chúng bây biết kết quả sẽ ra sao nếu đụng đến ”ác quỷ“! Tao chưa có rửa tay gác kiếm đâu!!”

- Con nhớ mẹ đang ở bên Ý mà, sao lại...

- O, ta về lo cho hai đứa mà còn hỏi gì nữa!!?

- Không. Ý con là mẹ bỏ bê công việc như thế có ổn không ạ?!

- Nói đùa với con thôi, lát nữa ta phải quay về bên đó rồi, công việc rất nhiều sao ta dám bỏ được!? - Bà xoa đầu cô, cười.

Một lát sau, bà chủ tịch đi về. Cô nhìn điện thoại, đã 12 giờ hơn rồi. Cô rút ống truyền ra rồi đi sang bên giường của anh. Cô thấy tay anh khẽ động dậy... Ra là tỉnh rồi mà không chịu dậy.

- Kiyoshi, anh dậy đi!

Không động tĩnh.

- Anh dậy ngay, đây là lệnh!

Im re.

- Yah... Kiyoshi..

Vẫn nằm im

Cô bực dọc lấy tờ báo ngay đó, cuộn tròn, đặt cạnh tai anh rồi hét lớn:

- KIYOSHI, ANH CÒN KHÔNG CHỊU DẬY SAO?

- Rồi, rồi, anh dậy đây! Điếc tai quá đi mất. - Anh mở mắt, nhắm mắt nhìn cô.

Cô lấy báo đánh liên tục vào người anh. Vết thương dù ở sau lưng nhưng bị động mạnh liền nhói lên, anh nhắm mắt cầm chặt tay cô lại.

- Đau quá, anh vừa bị thương đấy!

- Mặc xác anh. Tại anh tự chuốc lấy ấy thôi!?

- Nhưng nếu như vậy thì người nằm đây là em, không phải là anh đâu!!!

Cô đứng người. Anh nói rất đúng, nếu anh không chạy ra đỡ cho cô thì có lẽ cô đang nằm ở đây, với một vết thương đau đớn như thế này.

- Ủ thì...tôi cảm ơn, cũng như xin lỗi anh...

- Xì, em ngoan ngoan từ khi nào vậy?? - Anh véo má cô một cái, rồi kéo cô xuống, đặt lên trán cô một nụ hôn nhẹ.

- Anh.... Tôi đã có lòng tốt nói vậy mà anh còn... Đã vậy thì tôi không quan tâm anh nữa... Hứ!!

Cô thúc vào hông anh một cú rồi giận dỗi đứng dậy đi ra ngoài, mặc cho anh đang la oai oái. Đến thang máy thì gặp dì Diệp và Rian đang đi vào.

- Con đi đâu vậy, không ở lại với nó sao??

- Không có lý do gì để con ở lại với một tên vô duyên như vậy cả.

- Nhưng dù gì nó cũng là ân nhân của con...

Cô ngẫm nghĩ một lát, rồi nói:

- Con biết rồi. Con về thay đồ, mùi máu làm con bị “kích thích”!! - Cô cười thích thú.

- Cái con nhỏ này, đừng có án nói bậy bạ trước mặt Rian chứ!! - Dì Diệp đánh nhẹ vào vai cô một cái rồi dẫn Rian đi. Bé cứ ngây ngơ chẳng biết gì, nhìn đáng yêu cực.

Cô đi về công ty lấy xe. Trên đường về, bao nhiêu là thắc mắc cứ đổ dồn trong trí óc cô.

Tại sao lại có người muốn ám sát cô. Đã hai lần rồi, và hai lần ấy cô đều được Kiyoshi bảo vệ. Nghĩ đến lại thấy đau lòng. Cô khẽ đưa tay lên nơi trái tim mình, nó đang đập rất mạnh, mà còn nhanh nữa... Vậy là nhịp đập con tim bằng giá của cô một lần nữa bị anh phá tan...

Có một việc quên kể. Lúc Kiyoshi đỡ nhát chém ấy cho Yori, từ xa đã có một người theo dõi và thấy hết toàn bộ. Ánh mắt hắn ta ngày một trở nên sắc bén hơn, tạo cho người ta cái nhìn ghê rợn xương sống.

”Hai tụi mày... Được lắm!! Kiyoshi, tao chỉ muốn tốt ày, mà mày lại lao đầu vì con nhỏ khốn đó... Được, vậy thì chẳng còn tình nghĩa gì giữa tao với mày nữa... Thật uống công khi mấy năm qua tao xem mày là em tao!!*“

Up đúng 3h luôn rồi nhé!!

Truyện ngày càng gây căng và sắp kết rồi! Au đang phân vân hk biết nên viết SE hay HE nữa, ai góp ý cho au nhé!!

Kamsahamnida!! *Cúi đầu chào* ^^

48. Chương 46: Sự Bá Đạo Của Thủ Lĩnh

Về đến nhà, như mọi khi cô cũng không thèm bật đèn, cứ thế mà đi thẳng vào nhà tắm.

Ngâm mình trong dòng nước đầy bọt xà phòng mang một mùi hương dịu dàng. Cô nhắm mắt lại, khẽ ngả đầu dựa vào thành bồn tắm. Cô khẽ cười. Cách đây mấy ngày thì phải, cô cũng trong tình trạng như thế này, lúc đi ra ngoài thì gặp anh trong một chiếc mặt nạ bí hiểm, nhưng có lẽ bây giờ đã không còn thấy nữa, vì anh đang nằm trong viện cơ mà.

Sau khi “xả stress” cho cơ thể xong, Yori đi ra ngoài lấy ít đồ để mang vào bệnh viện cho anh. Rất nhanh sau đó, cô liền khóa cửa nhà cẩn thận rồi lên xe và phóng đi.

Tại phòng Kiyoshi.

- Dì Diệp, dì đưa Rian về ngủ đi ạ, cháu ở đây không sao đâu! - Kiyoshi nói rồi nhìn vào Rian đang nằm ngủ cạnh mình.

- Ta định đợi Yori tới rồi về!

- Yori còn lâu mới tới mà dì, dì đưa bé về đi, cũng trễ rồi mà!

- Nhưng... Cháu sẽ không sao chứ?

- Cháu không sao đâu mà, dì yên tâm.

- Vậy... vậy ta về nhé!

Anh gật đầu rồi bế Rian đưa cho bà Diệp. Bà Diệp nhìn anh với ánh mắt đầy sự lo lắng, rồi nhanh chóng xách đồ và đi khỏi phòng.

Bên ngoài cửa sổ, có một bóng đen đứng như đang đợi một điều gì đó. Sau khi thấy bà Diệp ra khỏi phòng, bóng đen ấy từ từ đi chuyển và phòng, trên tay là một con dao găm nhọn hoắt...

Cùng thời điểm đó

- Dì, dì đi đâu vậy? - Yori vừa gửi xe xong, đi ra thì thấy bà Diệp đang bế Rian đi đến chiếc taxi đậu ở cổng.

- Kiyoshi bảo dì về cho Rian ngủ...

- Vậy à! Thôi dì đừng bắt taxi, để cháu bảo người đến chở dì về, gần đây nguy hiểm cứ rình rập!!

Không đợi bà Diệp nói thêm lời nào, cô đã lấy điện thoại gọi cho Takagi đến.

Một lát sau, Takagi đến. Thấy bà Diệp cùng Rian an toàn lên xe thì cô yên tâm đi lên phòng Kiyoshi.

Kiyoshi đang nằm tựa đầu vào thành giường, mắt nhắm lại suy nghĩ vài điều gì đó. Bỗng cửa sổ bật mở, gió bên ngoài lùa vào trong khiến anh hơn rợn người. Cùng lúc, Yori cũng mở cửa đi vào.

- Sao anh lại để cửa sổ như vậy hả?

Yori cầu nhàu rồi đặt đồ lên bàn và đi đóng cửa lại.

- Anh đâu có mở, tự dưng nó mở ra ấy chứ!

Nghe anh nói vậy, cô bất giác nhú mày. Vậy là có người định lén vào đây, cũng may là cô vào kịp lúc, nếu không sẽ không biết chuyện gì xảy ra. Cô đưa tay bóp trán rồi ngồi xuống cạnh anh, nói:

- Sẽ còn chuyện gì nữa!?

- Nếu có chuyện gì thì anh nhất quyết sẽ bảo vệ em đến cùng! - Anh nắm chặt tay cô, giọng trầm âm.
- Đồ ngốc! Bảo vệ được lần này, cũng có thể là lần sau, nhưng anh sẽ không thể bảo vệ tôi đến suốt đời...
- Anh...

Kiyoshi dừng lại không nói. Yori nói rất đúng, anh có thể bảo vệ cô, nhưng không thể bảo vệ đến hết cuộc đời này. Anh càng nắm chặt tay cô hơn, nói khẽ:

- Anh xin lỗi.
- Tại sao anh lại phải xin lỗi, anh đâu có lỗi. Lỗi này là của em, nếu lúc đó em nghe lời anh thì anh đâu đến mức này... - Cô trầm ngâm một lát rồi nói tiếp - Với tư cách là thủ lĩnh, em không cho phép anh sống chết vì em nữa, chỉ em mới bảo vệ anh....

Lời nói ấy...liệu có thành hiện thực. Cho đến khi màn đêm buông xuống, liệu cô có thể giành lấy anh từ đôi bàn tay ma quỷ của Thần Chết.

Sáng hôm sau...

Yori tỉnh dậy sau một giấc ngủ mệt mỏi, cả người cô như bị ai đè lên suốt đêm khiến toàn thân cô đau nhức. Lấy tay dụi mắt, cô cảm thấy có một lực nào đó đang đè lên eo cô. Cô nhìn xuống, là cánh tay... Cô xoay người lại, cả gương mặt tuần tú của Kiyoshi đập vào mắt cô.

- Chào buổi sáng.

Anh cất tiếng chào khiến cô giật mình, hai má bỗng đỏ ửng lên vô điều kiện. Định ngồi dậy nhưng cô bị anh ôm chặt lại.

- Buông ra, em không thở được.
- Một chút thôi.

Anh khẽ hôn lên mái tóc mượt mà của cô, nở nụ cười nhẹ. Mặt cô giờ đỏ như không thể nào đỏ hơn, nằm im áp mặt vào khuôn ngực rắn rỏi còn đang quấn băng của anh. Cô khẽ ngước lên nhìn anh, đôi mắt nhắm nghiền cùng cặp lông mi dài, cánh mũi cao cao cùng hai cánh hoa anh đào mềm mại. Cô vô thức chạm tay vào đôi môi ấy, anh bất ngờ trước hành động của cô, liền hé môi mà ngậm ngón tay cô vào, còn cố ý cắn mạnh.

- Bỏ em ra đi, đau đấy!

Anh cười cười bỏ tay cô ra, rồi lại nhanh chóng cúi xuống hôn lấy môi cô. Một nụ hôn nhẹ nhàng chất chứa bao niềm yêu thương, một nụ hôn ấm áp chút nắng hồng buổi sớm mai.

Vài ngày sau đó, có thể nói là vết thương anh cũng đã khá hơn nhiều, và tính mạng anh thì có lẽ là “an toàn”. Khá an toàn trừ một vài hôm có một bóng đen cứ lướt qua, lướt lại cửa sổ khiến anh không khỏi rung mình, còn nhiều lúc cửa sổ cứ tự bật mở, rồi một cánh tay cầm một con dao thò vào, nhưng những lúc đó, Yori đều vào phòng kịp lúc.

Xung quanh bệnh viện mấy ngày Kiyoshi còn chưa khỏi hẳn đều được canh gác nghiêm ngặt. Chẳng qua là do việc cô bị ám sát những hai lần, cộng thêm những lần anh thấy bóng đen ấy. Người của cô làm việc rất chặt chẽ, người nào vào thăm bệnh nhân đều phải trải qua một cuộc rà soát mệt mỏi. Đôi lúc việc kiểm tra ấy suýt hại chết người. Yori đã dặn người của cô rằng:

- Kiểm tra cho kĩ càng vào, cho dù có bệnh nhân đang hấp hối vẫn cứ kiểm tra, mặc kệ người đó sống chết ra sao.

Và kết quả là, lời của cô đã khiến một cụ già xuống tuổi “ăn bánh, uống trà” với Diêm Vương. (Nam mô a di đà Phật. Tội lỗi...tội lỗi... .) Những người ở đó không nhịn được, liền mở một cuộc họp với chủ tịch bệnh viện phản đối việc kiểm tra ấy, nhưng cuộc họp đến nửa chừng thì cô cùng một tập người đi vào. Ông

chủ tịch liền tránh đường cho cô đứng lên bục phát biểu. Cô không nói nhiều, chỉ bình tĩnh đáp lại một câu, còn kèm theo một nụ cười man rợ:

- Trông mọi người còn sung sức thể mà đã muốn đi gặp Diêm Vương sớm vậy?

Vừa nghe câu nói của Yori xong, mọi người đều toát mồ hôi, có người xỉu ngay tại chỗ. (Thiệt là bá đạo quá đi mà!!)

Thế nên, ngay khi Kiyoshi bước chân ra khỏi bệnh viện, mọi người đều reo hò vui mừng, như thể đội bóng nước nhà vừa giành được cúp ấy.

Tối hôm đó.

Kiyoshi ngồi sậy tóc trên giường, Yori bước vào, trên tay cô là hộp thuốc. Rồi chẳng nói chẳng rằng, cô tới kéo áo anh lên. Một vết thương dài nằm ngang tấm lưng trần vẫn chưa lành hẳn. Cô khẽ chạm vào, cả người anh bỗng gồng mạnh lên. Cô biết rằng anh đang cố gắng chịu đau. Nước mắt cô không biết lúc nào đã ứa đầy hết gương mặt. Rồi cô nhanh chóng nhẹ nhàng thoa thuốc lên vết thương của anh.

- Anh đau không? - Cô cố kìm tiếng nấc để không bị anh phát hiện.

- Anh không sao!

Nghe anh trả lời thế, nước mắt cô rơi nhiều hơn. Thấy cô dừng việc thoa thuốc ỉnh, anh quay lại nhìn thì thấy cô đang cúi đầu xuống, đôi vai cứ run lên từng hồi.

- Em khóc à?

Cô lắc đầu, nhưng đôi vai vẫn không ngừng run

Anh vô thức ôm cô vào lòng, tay vỗ vỗ lưng cô.

- Không sao! Anh không sao thật mà! Sao em lại khóc chứ?

- Hức hức...sao anh lại cố chịu đau...rõ là anh đau mà...

- Anh chịu được mà, em nín đi!! Em khóc như vậy thì đâu còn hình tượng thủ lĩnh nữa!?

- Huhuhu...em không biết!!!!... (Mất thể diện quá!)

Hoàn chương

Sorry m.n vì giờ này mới ra chap! Mà có vẻ như chap này hơi nhàm thì phải! Nhưng mà thôi kệ, chap sau là bắt đầu đi vào gây chấn rồi!

À còn nữa, au quyết định sẽ viết HE, nếu không sẽ bị nhận gạch đá quá!! Hi hi!!

49. Chương 47: Thư Dự Tiệc

Hôm nay thời tiết đã dần bước sang mùa đông. Cái lạnh của thiên nhiên từ từ tràn về, thấm dần qua từng lớp áo khoác dày cộm của mỗi người. Đối với Yori, cô cảm thấy mùa đông năm nay rất lạnh, lạnh hơn bất cứ mùa đông nào, như thể nó mang theo hơi thở chết chóc của tử thần. Một điều gì đó...dường như đang chờ đợi cô... Một nỗi kinh hoàng.

Từng tia nắng yếu ớt còn sót lại khi bị đám mây che khuất, đang dần rơi vào khung cửa sổ đang dần đóng băng do cái lạnh. Yori cự mình, cô gỡ tay Kiyoshi ra khỏi eo rồi ngồi bật dậy. Đưa tay vuốt mở tóc rối bù xù, cô thẫn thờ đi vào nhà tắm. Mở máy nước nóng lên, cô để nguyên bộ đồ ngủ mà ngâm mình trong bồn tắm phản phát mùi hương Lavender.

“Cộc... Cộc...”

- Yori, em trong đó à!

Kèm theo tiếng gõ cửa, đó là giọng nói còn ngái ngủ của Kiyoshi. Cô đưa mắt nhìn ra phía cửa rồi nhanh chóng nhắm mắt lại, ngã đầu dựa vào thành bồn tắm, không mở miệng.

- Em không có trong đó thật sao?

Kiyoshi bước vào, anh thoáng chút ngỡ ngàng khi thấy cô đang ngồi trong bồn tắm.

- Sao em không lên tiếng?

Yori từ từ mở mắt, đôi mắt tím u buồn nhìn thẳng vào anh, cái nhìn đầy sự yêu thương.

- Lại đây! - Cô khẽ nói.

Anh bước đi, nhưng chưa tới thì cô đã kéo mạnh anh vào bồn tắm rồi ngồi lên người anh. Vết thương dù đã gần lành lặn, nhưng khi bị động mạnh liền đau nhói, anh nhăn mặt, nói:

- Yori, vết thương...

- Nhìn em này!

Cô cắt ngang, đôi bàn tay lạnh lạnh của cô áp vào má anh, giữ anh nhìn thẳng vào mình. Cô dường như không hoàn toàn để ý tới vết thương đang từ từ rỉ máu của anh.

- Yori...

Kiyoshi lúng túng khi nhìn vào ánh mắt tràn ngập sự yêu thương pha lẫn lạnh lùng của Yori. Cô nhìn anh như vậy một lúc lâu, rồi lên tiếng:

- Em xin lỗi...

Ba từ khẽ phát ra từ đôi môi nhợt nhạt không chút sắc hồng của cô. Anh ngỡ ngàng. Dù chỉ là ba từ nhưng sao tim anh đau, đau mà không thể diễn tả được.

- Em còn nói nữa là anh đau lòng lắm!... Và em cũng đâu có lỗi.

- Xin lỗi vì đã không thể làm gì cho anh...xin lỗi...

- Em đừng nói nữa, anh không muốn nghe...

Lúc này, trán trán anh bỗng nhể nhại mồ hôi, lăn dài xuống má. Cô nhíu mày, bây giờ đang là mùa đông sao anh lại đổ mồ hôi nhiều thế. Hơi thở anh cũng không còn đều đều như lúc này... Đến khi nhìn ra được sự việc thì cô đã thấy dòng nước trong lúc này đã đỏ thẫm, cả mùi hương Lavender cũng bay đi mất, thay vào là một mùi máu tanh nồng.

- Anh... đi ra ngoài, nhanh lên...

Cô gấp rút đỡ anh đứng dậy và đi ra ngoài. Để anh nằm xấp xuống giường, cô cởi áo anh ra. Giật mình khi thấy vết thương anh đang không ngừng chảy máu, cô lấy điện thoại gọi bác sĩ đến.

Khoảng 10 phút sau, ông bác sĩ già lật đật chạy vào, chưa kịp mở miệng đã bị cô mắng té tát:

- Ông chết ở nơi xó xỉnh nào mà giờ mới mò tới hả? Làm nhanh lên.

Ông bác sĩ túa mồ hôi, tay run run lấy dụng cụ ra. Ông ta sợ đến nỗi mặt cắt không còn máu, cũng phải thôi, vì đôi mắt lạnh buốt của Yori cứ nhìn chăm chăm vào ông ta... (Tội nghiệp!)

Sau khi vết thương được băng bó lại, ông bác sĩ thu dọn đồ nhanh chóng, đưa Yori một đơn thuốc rồi chuồn nhanh.

- Tôi sẽ chuyển tiền vào tài khoản ông.

Ông ta bây giờ chỉ cần chạy khỏi nhà là được, không cần biết có tiền hay không. Vì đối với ông ta, mạng sống quý giá hơn tiền dù ông ta cũng đã sắp đến tuổi già đời.

- Ô, ông bác sĩ, ông làm gì ở đây?

Ông bác sĩ chạy ra đến cổng liền gặp Haruko và Takagi. Ông ta lắp bắp nói:

- Tôi đến...đến chữa trị...cho cậu Saito... Tôi đi trước.

Rồi ông ta leo lên chiếc taxi đậu ngay đấy. Haruko nhìn Takagi với ánh mắt khó hiểu.

- Ta vào thôi.

—————^3^—————

- Anh không sao chứ?! - Yori vừa hỏi vừa đỡ anh ngồi dậy.

Anh khẽ lắc đầu rồi ôm cô để cô ngồi vào lòng mình. Hôn lên mái tóc mềm mượt của cô, anh nói:

- Em đừng lo lắng nữa, anh không sao!

- Điều do em mà ra cả, em xin lỗi anh rất nhiều...

- Em mà nói nữa là anh giận đấy!

Nghe anh nói vậy, cô liền quay người lại ôm chầm lấy cổ anh như sợ anh biến mất.

- E hèm... Takagi à, hình như tụi mình đến không đúng lúc rồi nhỉ!? - Haruko đứng khoác tay Takagi ngoài cửa, mặt cười cười nhìn cô và anh đang tình tứ bên nhau.

- Sao lại tới đây? - Yori hắng giọng, cô vẫn không để ý đến cái tư thế đầy ám muội của cô và anh.

- Tới thăm Kiyoshi, không được à? - Haruko bĩu môi

- Ngoài việc đó!

- Hi hi... để tụi tớ ngồi đã.

Rồi Haruko kéo Takagi ngồi xuống sofa trong phòng, Yori cũng để anh ngồi đó mà tiến đến sofa.

- Có chuyện gì? - Cô nói.

- À thì, sáng nay tớ nhận được một lá thư từ ông chủ tịch công ty H, đây! - Takagi đưa cho cô một lá thư màu đỏ, còn phản phát mùi hương nước hoa nào đó.

Cô mở ra đọc. Một lúc sau...

“Xoạt”

Lá thư ấy bị xé ra từng mảnh, rơi xuống sàn nhà. Gương mặt cô không có một chút biểu hiện gì, nhưng đáy mắt lộ rõ vẻ phẫn nộ.

- Mời đi tiệc sao! Ông ta nghĩ chúng ta là ai chứ! - Cô gắt lên.

- Tớ nghe nói chủ tịch công ty R cũng đi đấy!

Takagi dứt lời, căn phòng chìm vào sự yên lặng đến rùng người. Yori nhui mày. Chủ tịch R, nếu ông ta đi thì có thể sẽ có thêm thông tin về thủ lĩnh của Nika. Nhưng nếu cô đi thì thật mất thể diện. Công ty H vốn chỉ là một công ty bình thường, vì một phần bám víu vào Moyoshi nên cũng được chút tiếng tăm. Do ông quản gia nói, ngày xưa chủ tịch công ty ấy với gia đình cô từng là bạn bè thân thiết nên cô bỏ qua, nay ông ta tưởng mình là ai mà lại dám mời cô đi dự tiệc, thật...chẳng ra làm sao cả...

- Yori, ta nên đi đi, anh nghĩ thế nào cũng tìm ra danh tính của thủ lĩnh Nika.. - Kiyoshi lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng này.

- Nhưng như vậy mất thể diện lắm anh biết không?

- Anh biết. Nhưng mất một chút cũng có sao đâu...

Yori lại nhui mày...

- Được thôi, đi thì đi. Takagi, Haruko, hai cậu về chuẩn bị đi.

- Không, tớ muốn ở lại với cậu cơ...

Haruko nhảy qua ôm chặt cánh tay Yori, mắt híp lại. Takagi khẽ ho khan vài cái:

- E hèm...Haruko, cậu không thấy người ta cần chút riêng tư à? Đi về.

Rồi Takagi kéo Haruko đi, mặt nhỏ đỏ ửng hết lên vì tức giận mà lại chẳng nói được câu nào. Yori bật cười. Cô nghĩ ngợi một lát rồi quay sang nói với anh:

- Anh nghĩ sao nếu cho Rian theo?

- Hm... Lỡ có chuyện gì xảy ra thì sao? Dù sao bữa tiệc đó...

- Em sẽ chịu trách nhiệm! - Cô cắt lời anh.

- Tùy em.

Hoàn chương 47.

50. Chương 48

Tại một quán bar ồn ào với những tạp âm hỗn loạn, người người đều ngập chìm trong cơn say và điệu nhạc. Ở một góc tối của quán, một cô gái đang thơ thẩn ngồi, ánh mắt nhìn chăm chăm vào một nơi vô định. Cô gái ấy rất đẹp, một vẻ đẹp...son phấn. Cô ấy đang đưa ly rượu trong tay rồi nhấp một ngụm. Bỗng một người không rõ danh tính ngồi phịch xuống cạnh cô, hần cười, nói:

- Chào mỹ nữ xinh đẹp!

- Biến. Mấy năm trước chửi bới tôi, bây giờ lại vác xác đến đây sao? - Cô gắt lên.

- Ày, đừng như thế chứ!... Lúc đó là do tôi hơi mất kiểm soát... Nhưng...cho tôi hỏi một câu!

- Hỏi gì?

- Có phải cô rất thích... Kiyoshi?

- Phải, thì sao? - Cô nhú mày nhìn hần.

- Haha, vậy là đúng rồi! Thằng này xem ra cũng có giá quá nhỉ? - Hần bỗng cười lớn rồi uống cạn ly rượu.

- Anh có ý gì hả? Kiyoshi thì sao?

- E hèm...chẳng qua là vậy: Cô biết Machiko Yori đúng không?

Cô ấy gật đầu.

Hần cười rồi nói tiếp:

- Tôi thích Yori, cô thích Kiyoshi, nếu như tôi và cô hợp tác...

- Không. Tôi không hợp tác gì cả. Chỉ vì một phút nông cuồng của tôi mà anh ấy đã phải chịu khổ.

- Không phải cô cũng khổ đấy sao? Nếu như cô giúp tôi tách hai người họ ra thì tôi sẽ có Yori, còn cô sẽ có Kiyoshi, tốt cho cả hai.

- Không được. Dù sao Yori cũng là chị họ tôi, và tôi cũng đã hứa với chị Yoru..

- Vậy...tùy cô. Tôi định sẽ nói cho cô biết nguyên nhân cái chết của Yoru, nhưng cô không hợp tác thì đành vậy!

Nói rồi, hần bỏ đi. Cô gái ấy mắt đỏ hoe, cô nắm chặt tay lại, nghĩ ngợi một hồi rồi cô đuổi theo hần..

(Khỏi nói tên chắc ai cũng đoán đc cô gái kia là ai rồi nhỉ?)

*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*_*

Sáng nay gió đông thổi mạnh hơn, tuyết cũng đã dần rơi xuống phủ kín mặt đường. Đang cuộn tròn người trong chiếc chăn bông ấm áp, Kiyoshi bỗng bị ai đó đập mạnh, mộng không hên mà đáp cánh tự do. (Người ta còn bị thương cơ mà, ai mà ác thế! :'() Và thủ phạm không ai khác ngoài Yori.

- Đau quá! Đứa nào dám đập ta đấy?? - Anh nhăn nhó đứng dậy, vết thương sau lưng vẫn còn đau âm ỉ.

- Đứa này này! - Yori hét lên. - Anh mà không xuống là khỏi ăn sáng. Khụ khụ... - Cô nói xong thì ho mấy cái, chắc cô bị cảm mất rồi, tiết trời đang lạnh mà cô lại mặc mỗi bộ đồ ngủ.

- Anh xin lỗi... Mà trời lạnh thế sao em không mặc ấm chút, bệnh thì lại khổ!!

- Bệnh rồi còn gì nữa!Giờ xuống ăn sáng đi kìa!

Kiyoshi cười nhẹ rồi hôn vào má cô một cái và đi vào nhà tắm. Mặt cô đỏ ửng, cô liền chạy đi xuống nhà, không thèm đợi cái người kia.

- Yori, tớ đã chuẩn bị xong rồi! Tối mai đi! - Takagi ngồi gặm bánh mì, nói.

- Sao hai người cứ vào vào ra ra như nhà mình vậy hả?? - Cô nhăn mặt nhìn Takagi và Haruko đang vô tư ngồi ăn bữa sáng mà cô cất công chuẩn bị. - Mà khoan, tối mai đi sao?

- Ô, có viết trong thư mà?

- Thì...hôm qua mới đọc vài chữ tớ đã xé mất rồi! - Yori cười ngượng.

- Ôi trời!... Tớ...câm nín với cậu rồi!

Cô cười rồi ngồi xuống, lấy ly sữa rồi uống hết một hơi.

- Tớ có một thắc mắc... - Haruko nói. - Nếu Kiyoshi là con trai nuôi của...ừm...cái gì vậy??

Yori không để Haruko nói hết câu liền lấy bánh sandwich nhét vào mồm nhỏ, lí do là Kiyoshi đang đi xuống.

- Hai người tới lúc nào vậy? - Anh kéo ghế ngồi xuống cạnh cô, hỏi.

- Vừa này! - Takagi cười

- Haruko, ra đây nói chuyện với tớ!

Không để Haruko đáp lời, cô đã kéo nhỏ đi ra sau vườn. Mặt cô bỗng tối sầm lại không rõ nguyên do.

- Lúc này tớ không chặn cậu kịp lúc là Kiyoshi đã biết rồi đấy!! - Cô nói, giọng có phần bức bối.

- Tớ xin lỗi, là tớ không để ý!!! - Haruko líu nhíu như sắp khóc đến nơi.

- Thôi...không sao! Anh ấy cũng chưa nghe mà!

- Ủ... Mà sao ta không cho Kiyoshi biết?

- Chỉ là...chưa đến lúc thôi.

- Ra vậy!...

- Lúc này cậu hỏi gì hỏi hết đi!?

- Thì, nếu Kiyoshi là con trai nuôi của bà chủ tịch, vậy làm sao lại có cái hôn ước ấy được?

Yori nhíu mày. Haruko nói đúng. Nếu Kiyoshi chỉ là con nuôi, vậy bà ấy lấy đâu ra cái hôn ước đó. Còn nữa, sao ông quản gia lại biết được chuyện đó? Phải chăng đây là một âm mưu?

- Tớ không biết! Hay cậu và Takagi đi điều tra thử xem.

Haruko gật đầu rồi cả hai đi vào trong nhà. Nhưng hai người nào biết, cuộc nói chuyện của họ đã lọt vào tai một người đứng cách đấy không xa.

Vừa vào tới nhà thì cô thấy mặt mũi của Takagi và Kiyoshi đều sa sầm lại, không khí bỗng trở nên nặng nề.

- Yori...lô hàng vận chuyển qua bên Ý đã bị đánh tráo rồi! Hiện tại bây giờ khách đang đòi kiện chúng ta, phải làm sao? - Takagi thận trọng nói.

Yori lúc đầu khê ngạc nhiên, sau đó thì lại cau mày. Suốt mấy năm công việc vận chuyển của công ty không hề gặp phải chuyện này. Lần này có lẽ là do có người nào đó đã chơi cô một vố rồi.

- Vậy còn hàng dự trữ!? - Cô lên tiếng.

- Hàng dự trữ còn, nhưng ông ta bắt phải có hàng trong đêm nay! Mà vận chuyển qua đây thì cậu cũng biết rồi, đâu phải muốn là nhanh được...

- Bắt đầu cho người vận chuyển đi! Và kết nối máy với người khách đó cho tốt!

Takagi lấy điện thoại gọi điện cho người đem số hàng dự trữ còn lại lập tức vận chuyển qua Ý, rồi lại nhanh chóng gọi cho người khách đấy. Yori mặt không còn cảm xúc, cô ngồi trên đùi anh, đôi mắt phóng ra tia nhìn chết chóc, cả người tỏa ra một luồng khí lạnh tốt độ. Người khách kia bắt máy, cô bắt đầu giao dịch. Cả ba người còn lại một phần vì căng thẳng mà chẳng thèm chớp mắt, một phần vì không hiểu cô đang nói gì cả. Cô nói bằng tiếng anh, nhưng nói nhanh cứ như đọc rap nên không ai nghe kịp câu nào. (Nói như bắn rap cơ đấy!) Một lúc sau, cô đập máy rồi nói:

- Được rồi! Ông ta nói sẽ cho chúng ta thời hạn đến ngày mai, nếu không là sẽ kiện ta ra tòa. Còn bây giờ cậu hãy đi điều tra ra ai làm chuyện này!

Nghe Yori nói xong, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm. Và sự việc vừa rồi cũng đã được người lúc này nghe được hết. Hắn ta lén lút trèo qua tường căn biệt thự và leo lên chiếc xe đen đậu gần đó. Trong xe là một người phụ nữ trung niên đang ngồi, ngoài ra còn có một người đàn ông đang ngồi ở ghế lái.

- Thưa chủ tịch, bọn họ còn hàng dự trữ và đang được vận chuyển ạ! - Người vừa này nghe trộm được cuộc nói chuyện ấy là một cậu thanh niên với dáng người nhỏ nhắn nhưng lại rất lanh lợi.

- Được rồi! Hãy trả lại số hàng ấy đi!

- Sao ạ?

- Lần này chỉ cảnh cáo thôi, lần sau ta sẽ lấy hết!

- Vâng, tôi hiểu rồi thưa chủ tịch.

Rồi chiếc xe lăn bánh trên con đường dài vắng lặng, xé toạt cái lạnh của mùa đông.

*_*_*_*_*

Tối.

Tokyo lúc này như ngập chìm trong tuyết. Cảnh đêm dày đặc với một màu trắng xóa. Vầng trăng hôm nay cũng đã bị che khuất bởi những áng mây to.

Yori hiện giờ đang chuẩn bị đi ra ngoài, Kiyoshi thấy vậy liền hỏi:

- Em đi đâu vậy?

- Em đi đón Rian và dì Diệp!

- Họ đi đâu à? Hôm qua tới giờ anh không thấy đâu!

- Hôm qua họ đi tới cô nhi viện, nhưng tuyết rơi dày quá không bắt được xe nên giờ em đi đón.

- Anh đi chung...

- Không được đâu! Anh còn bị thương mà, ở nhà đi!

- Ủ...vậy em cẩn thận...

Cô lên xe và đi. Anh đợi chiếc xe khuất bóng rồi đi vào nhà.

Một lúc sau, Yori cũng về tới nhà. Rian vui cười nắm tay cô đi vào, trời lạnh nên chớp mũi bé đỏ ửng hết cả lên.

- Rian này, mai cô đi dự tiệc, con đi chơi với cô không?? - Cô hỏi Rian, sẵn tay véo hai cái má phúng phính ấy.

- Dạ đi!

- Ngoan quá!! Bây giờ con đi tắm rồi đi ngủ nhé!

- Dạ.

Rian lon ton chạy lên phòng, cô nhìn theo dáng người bé bé ấy mà bật cười. Nhưng cô nào biết rằng, một điều nguy hiểm sắp đến...

Hoàn chương 48.

Rds hóng đi nhé!! Chap sau sẽ xảy ra một việc có thể rất dễ đoán!!! :3

51. Preview

Nhà hàng nhé!! :3

- Này cháu gái, cháu có muốn đi chơi với chú không?

- Dạ, đi.

.

.

.

.

.

- Này, Rian đâu rồi?

- Rian ơi, con đâu rồi!?

.

.

.

.

.

- Chào em trai, dạo này khỏe không?

- Tôi có anh trai sao?

.

.

.

.

.

- Mẹ, sao mẹ lại ở đây?

- Ta không phải mẹ của cô. Đây chỉ là một vở kịch...

.

.

.

.

.

- Thả Rian ra mau!

- Được thôi, nếu em chịu đi theo anh!

.

.

.

.

.

- Yori, cậu đang làm gì vậy?

- Xin lỗi, tớ yêu anh ấy! Bảo vệ Rian...

.

.

.

.

.

- Yori à, lại đây!...Em đang làm gì vậy?

- Em...chỉ đang chơi một trò chơi. Đó là...

.

.

.

.

.

- Anh Kiyoshi, em xin lỗi, anh phải mau đi cứu chị ấy đi!

- Sao cơ?

.

.

.

.

.

- Bí ẩn về cái chết của chị Yoru, hai lần ám sát Yori, chính là...

.

.

.

.

.

- Ngày xưa, chính ba của cô đã giết chết ba mẹ tôi!

- Không thể...

.

.

.

.

.

- Kiyoshi, anh sai rồi. Nên...anh có chết...cô ấy sẽ phải đi cùng anh...

- YORI!!!!!!!

Rồi, tạm thời dừng ở đó nhé! Kể hết mất vui.

Có lẽ sẽ mất vài tuần nữa mới có fic, au định viết hết rồi up luôn một lượt!

Mong m.n ủng hộ au đến cuối nhé!

1/8 au sẽ up lúc 9h tối đấy! Nhớ đón xem nha!! :D Kamsa! :3

52. Chương 49: Gặp Lại Người Cũ

Đêm dần buông xuống che lấp đi cái ánh nắng của mặt trời, mang đến cho Tokyo một màu đen lạnh lẽo cùng với những đợt tuyết rơi trắng xóa. Trên con đường cao tốc vắng tanh, một chiếc siêu xe đang lướt bằng băng hướng đến một tòa nhà đang phát ra những ánh đèn đủ màu sắc sặc sỡ và lung linh. Tòa nhà nhìn không lớn lắm, nhưng khi bước vào lại mang đến cho ta cái cảm giác thoải mái nhàn nhạt với mùi hương dịu nhẹ của một loài hoa không rõ tên.

Tất cả mọi người ai ai cũng “áo quần như nêm” đứng cười nói rôm rả. Những người phục vụ thì khỏi nói rồi, chạy tới chạy lui để phục vụ những vị khách quý của người chủ. Và rồi những tiếng ồn bỗng dưng lặng hẳn, thay vào đó là động cơ của chiếc siêu xe chạy đến và tiếng phanh nghe đến chói tai, như muốn lưu lại trên mặt đường một vết tích. Từ trong chiếc siêu xe ấy, cặp trai gái bước xuống, cả người của họ như có một ánh hào quang bao phủ. Sáng chói. Kế sau đó là một người thanh niên với dáng vẻ cao ráo, mái tóc xanh đen và đôi mắt hung đỏ bước xuống. Anh nhẹ nhàng mở cửa rồi nắm tay một cô gái, dìu cô xuống xe. Cô gái ấy, một dáng người đẹp tuyệt trần, mái tóc nâu buông xõa tự nhiên cùng với đôi mắt tím buồn pha lẫn sự lạnh lùng tận sâu trong đáy mắt. Và rồi còn có một bé gái khoảng 10 tuổi cũng xinh đẹp không kém, gương mặt trắng hồng với chóp mũi đỏ ửng vì lạnh. Tất cả năm người họ đều toát lên một vẻ quyền quý cao sang mà ai cũng ngưỡng mộ, cũng ghen tị.

- Chào cô Machiko, thật vinh hạnh cho tôi khi cô đến đây! - Một người đàn ông trung niên gương mặt rạng rỡ chạy đến đứng đối diện cô. Ai nhìn cũng có thể biết được đây chính là chủ nhân bữa tiệc hôm nay, ông Henry - chủ tịch công ty H. (Chém bừa tên vậy! Au lười nghĩ tên mới quá, thông cảm nha! :3)

- Không có gì.

Yori cười nhẹ đáp lại rồi nói tiếp:

- Tôi vào nhé!

- À, mời cô.

Cô khẽ gật đầu. Lúc đi ngang ông Henry, cô nói thầm một câu đủ để hai người nghe thấy:

- Vì tình bạn năm xưa của ông với gia đình tôi nên tôi mới đến, đừng làm tôi thất vọng!

Ông Henry cười gượng rồi đi vào sau. Bữa tiệc lại rộn ràng trở lại với những tiếng nhạc nhẹ nhàng êm tai. Bữa tiệc này chủ yếu là lời cảm ơn của công ty H đến những công ty mà ông đã hợp tác nhiều năm qua.

Yori chọn ngồi một bàn trong góc để tránh sự dòm ngó của những người khác. Cô không ăn, chỉ nhấp nháp chút rượu để làm ấm người, rồi nhíu mày quan sát cả buổi tiệc. Bỗng tầm mắt cô dừng lại ở một góc khuất đối diện nơi cô đang ngồi. Nơi đó, có một cô gái với vóc dáng rất quen thuộc, gương mặt đĩnh đạc hơi đỏ vì men say. Đó là Ichiru. Sao nó lại có mặt ở buổi tiệc này?

- Haruko, nhìn đối diện kìa! - Cô nói, khoe môi hơi nhếch lên, mắt vẫn không rời khỏi Ichiru.

Haruko nghe thế liền nhìn sang. Nhỏ bất ngờ vì sự xuất hiện của nó, liền quay qua Yori lấp bắp nói không nên lời:

- Này này..Ichiru..sao...sao em ấy lại...

- Trùng hợp thật! - Cô nói khẽ, rồi đưa ly rượu uống cạn một hơi. Chất cồn làm cổ họng cô hơi rát, nhưng cũng khá là sảng khoái.

- Chúng ta...

- Con muốn đi nhà vệ sinh, cô dẫn con đi được không?

Yori chưa kịp nói hết câu thì Rian lên tiếng, cắt ngang câu nói của cô.

- Rồi, để cô dẫn con đi!

- Để anh, em ngồi đây đi! - Kiyoshi đẩy cô ngồi xuống ghế khi cô định đứng dậy để đi cùng Rian. Rồi sau đó anh nắm tay Rian dẫn đi.

Yori nhìn theo bóng lưng của anh mà mỉm cười. Sau đó, cô liền dời tầm mắt sang phía đối diện, cô hơi ngạc nhiên khi nhận ra, Ichiru đã không còn ở đó. Lòng cô bỗng nổi lên một sự lo lắng bất thường, nhưng cô không biết mình lo lắng vì cái gì.

Khoảng 30 phút sau. Kiyoshi và Rian vẫn chưa thấy quay trở lại, điều này càng làm mối lo lắng trong cô lớn dần. Bỗng có một người bồi bàn chạy đến thì thầm với cô, rằng ông Henry mời cô lên sân khấu để ông tặng quà vì sự hợp tác nhiều năm qua. Cô phì cười, một nụ cười chứa đầy sự khinh bỉ. Nhưng rồi cô vẫn đi lên vì nghe Takagi nói chủ tịch công ty R cũng sẽ lên.

Rồi đèn chột tắt hết, chỉ chừa lại ánh đèn lấp lánh rơi thẳng vào sân khấu. Yori đi lên bên này sân khấu, và bên kia cũng có một người đang đi lên. Một chàng trai với thân hình cao lớn...Trông rất quen. Và đến khi đèn chiếu vào gương mặt chàng trai ấy, cô hốt hoảng đứng khựng người lại. Hắn ta... Là Aki...Không phải, là Toru mới đúng.

Nhìn vẻ mặt ấy của cô, Toru khẽ cười. Hắn chỉ là không ngờ cũng có ngày thủ lĩnh ấy lại hốt hoảng vì một người như hắn. Nụ cười. Hắn thì thầm:

- Lâu quá không gặp rồi, Machiko Yori!

Dường như câu nói của hắn không lọt vào tai cô, cô vẫn cứ đứng ngơ người nhìn người con trai trước mặt. Mãi đến một lúc sau, ông Henry đến đứng giữa hai người (Có duyên dễ sợ!! =__=) ho vài tiếng rồi nói:

- E hèm, các vị. Tôi rất cảm ơn các vị đã đến dự buổi tiệc của tôi và đã hợp tác với tôi trong suốt thời gian qua, và tôi cũng đặc biệt cảm ơn cô Machiko- chủ tịch công ty Moyoshi, và anh Uchiha- Đại diện công ty R. Nhân đây tôi có món quà dành cho hai người như lời cảm ơn.

Sau khi ông Henry dứt lời thì điện bỗng tắt, cả phòng tối om, kèm theo đó là tiếng súng nổ lên khiến ai cũng hoảng sợ mà chạy tán loạn. Yori cố gắng lắng nghe tiếng súng phát ra từ phía nào nhưng lại không xác định được, vì dường như người bắn súng ở khắp nơi trong căn phòng.

Bỗng một ai đó bịt mắt cô lại và kéo đi ra một chỗ khác. Chỗ này có vẻ là một nơi khá yên tĩnh vì cô không còn nghe những tiếng người đang la hét.

Hắn bỏ cô ra, cô chớp mắt vài cái để quan sát tình hình xung quanh. Nơi cô đang đứng là một căn phòng rộng, chỉ có một chiếc giường giữa phòng, một bộ sofa cũ và vài vật trang trí bình thường.

- Thủ lĩnh à, mời ngồi!

Yori quay người lại, thì ra Toru là người đã đưa cô đến đây. Nhưng hắn đưa cô đến đây làm gì?

- Sao thế? Em không định ngồi à?

Liếc hắn một cái rồi cô ngồi phịch xuống sofa, chân bắt chéo lại, tay chống cằm nhìn hắn với ánh mắt lạnh đến rợn người. Nhưng đáp lại ánh mắt cô là một nụ cười, hắn cười rồi cũng tiến đến ngồi cạnh cô.

- Sao lại đưa tôi đến đây? Không phải 5 năm trước chúng ta đã kết thúc hết rồi sao? - Cô lên tiếng.

- Kết thúc sao? Đó chỉ là đối với em thôi, còn với tôi thì chưa!

Yori nhú mày nhìn hắn. Rõ ràng là cái đêm ấy vào 5 năm trước, cô và hắn đã kết thúc tất cả, hắn còn nói sẽ biến khỏi cuộc đời cô. Vậy mà giờ hắn lại xuất hiện tại đây, trước mặt cô....

Hoàn chương 49.

53. Chương 50: Bắt Cóc

FlashBack

5 Năm trước.

Buổi tối vào một ngày trời đầy gió, trên một bãi biển ít người, Yori và Toru ngồi cạnh nhau ngắm sao trời và những con sóng đang không ngừng đua nhau xô vào bờ cát. Một không gian yên bình bao quanh lấy họ. Không một lời nói, không một hành động, chỉ có những cơn gió biển đang thổi và những ánh nhìn chăm chú nhìn ra ngoài biển khơi. Biển thật to lớn và vĩ đại, từng đợt sóng lớn liên tục xô vào bờ như muốn nuốt chửng cả bờ cát vàng.

Yori khẽ tựa đầu vào vai Toru, lên tiếng phá tan đi bầu không khí im lặng:

- Cảm ơn anh nhiều!

- Vì việc gì? - Toru đáp lại.

- Chuyện lúc chiều...

- Không có gì đâu!

(Chuyện lúc chiều ấy là chuyện Kiyoshi bị ngất ở biển, lúc đó Toru- gọi lúc kia là Aki, đã đưa Kiyoshi vào viện! Ai không nhớ đọc lại chap 40 nhé! :3)

- Mà em hỏi anh câu này nhé! - Cô đột nhiên ngồi dậy, đối diện Toru.

- Em cứ hỏi đi!

- Anh...có một không khi phải... giả làm Aki?

- Em...đang nói gì vậy?...Anh là Aki mà... - Toru như bị nói trúng tim đen, liền giật mình chối bỏ.

- Em biết hết rồi! Anh không phải là Aki, anh là Uchiha Toru...

- Em đừng nói linh tinh...

- Đừng gạt em nữa...

Cô nhìn hắn, một ánh nhìn chứa nhiều sự lo lắng phức tạp, một ánh nhìn đầy mệt mỏi và buồn bã.

- Phải. Anh không phải là Aki... Nhưng...anh yêu em...

-....Em biết...

Không khí bỗng chùng xuống nặng nề. Yori nhìn Toru rồi lại nhìn lên bầu trời đêm đầy sao, khe thở dài. Cô nói:

- Anh có lẽ cũng biết...em yêu Kiyoshi...

- Yori à..

- Nhưng ta có thể làm bạn...

Toru nhú mày nhìn cô, ánh mắt đầy sự rối rắm. Lưỡng lự một hồi, hắn nắm tay cô nói:

- Kiyoshi...cậu ta thì có gì hơn anh? Anh có thể cho em thứ mà em muốn, anh có thể cho em tất cả...

- Nhưng...anh không hiểu được...

- Có gì mà anh không hiểu được??

Toru nắm hai vai cô, bắt cô nhìn vào mắt hắn. Cô cắn nhẹ môi, đáp lại:

- Chỉ là...em yêu anh ấy...

- Anh có thể mang đến cho em một cuộc sống hạnh phúc...Còn đỡ hơn một tên ngoại tình như cậu ta...

Yori thực sự không thể nghĩ gì vào lúc này. Đầu óc cô rối tung rối mù. Cô yêu Kiyoshi, điều đó trái tim cô không phản đối. Nhưng...người con trai trước mặt cô lúc này đang mang một gương mặt của người cô yêu năm xưa. Và còn cả chuyện Kiyoshi và Ichiru...

- Em biết anh rất tốt, em cũng đã từng rung động vì anh...Nhưng tình yêu dành cho Kiyoshi...nó chiếm quá nhiều chỗ đứng trong trái tim em... Mong anh hãy hiểu...

Yori nhẹ đặt lên môi Toru một nụ hôn, rồi nói tiếp:

- Nụ hôn này...hãy xem như là lời xin lỗi của em! Mong rằng chúng ta vẫn là bạn..

Rồi cô đứng lên và đi về phía chiếc xe đang im lìm đậu trong hàng cây xanh rì rào đung đưa trong gió. Cô biết chuyện này có lẽ sẽ rất khó khăn cho Toru để quên đi, nhưng cô không còn lựa chọn nào khác.

- Anh sẽ cố gắng chấp nhận chuyện này, anh sẽ biến mất khỏi cuộc đời em, mong em sẽ hạnh phúc!

Toru hét lớn. Lòng hắn đau lắm. Không phải vì cô không chọn hắn, chỉ là vì có gì mà hắn lại thua Kiyoshi...

“Anh sẽ không dễ dàng bỏ cuộc thế đâu!! Cứ chờ mà xem, rồi em sẽ thuộc về anh!”

End FlashBack

(Thực ra thì lúc đầu au định viết là Aki, nhưng thôi, gọi Toru luôn cho khỏe, dù sao cũng như nhau! :3)

Cửa sổ mở toang. Cơn gió lạnh cứ thế ùa vào, mặc sức thổi mạnh như thể muốn đóng băng cả căn phòng. Khẽ run lên vì lạnh, Yori liền rút người vào chiếc áo khoác ấm áp, mũi và tai cô đỏ ửng lên.

- Rốt cuộc thì...anh đưa tôi đến đây làm gì?

- Không có gì đâu...Chỉ là muốn cho em xem một chuyện rất vui...

Toru mở trong điện thoại một đoạn video. Yori mở to mắt cố nhìn cho rõ những gì trong đoạn video ấy. Trong đó...là Rian. Rian đang bị trói trên một cái ghế trong một căn phòng gỗ gần như mục nát, miệng thì bị bịt lại.

- Các người đang làm gì vậy hả? - Cô hét lên.

- Ấy, đừng hét lên thế chứ! Tôi sẽ không làm hại một đứa bé dễ thương thế đâu.

- Vậy giờ anh muốn gì?

Nghe Yori hỏi vậy, hắn liền nhoẻn miệng cười, nói:

- Nếu em chịu theo tôi, tôi sẽ thả con bé đó ra.

- Đừng mơ nữa!

- Suy nghĩ kĩ lại đi, tôi sẽ cho em 5 ngày. 5 ngày sau, hãy đến vách núi năm xưa, nhé!

Rồi hắn bỏ đi.

Gió lạnh vẫn không ngừng thổi vào. Yori vẫn ngồi như thế, một cách bất động. Toru, hắn ta...có phải đã quá đáng lắm rồi không. Để bắt cô đi theo mình, hắn đã giở cái thủ đoạn bẩn thỉu ấy. Giờ cô phải làm sao đây.

“Phải làm sao đây?”

Ít phút trước.

Kiyoshi lúc này dẫn Rian đi vệ sinh xong. Khi đi ra có một người phục vụ, không biết là vô ý hay cố tình mà làm đổ ly rượu lên chiếc áo trắng tinh của anh. Và thế là anh bảo Rian đợi ở ngoài rồi đi vào nhà vệ sinh.

Ngoài này, một người đàn ông vẻ mặt có vẻ hiền từ tiến đến nơi Rian đang đứng, nói ngọt:

- Cháu gái, muốn đi chơi với chú không?

- Chú...là ai mà cháu phải đi cùng chú? - Rian hỏi lại.

- Chú là người tốt, đều là bạn của cô con!

- Nếu vậy thì... - Rian nhìn ông ta với ánh mắt dò xét, rồi gật đầu nói - Chú dẫn cháu đi ăn kem được không? Ở đây không có món cháu thích.

- Được thôi, cháu gái.

Rồi ông ta và Rian biến mất trong bữa tiệc. Ông ta lấy đại lí do nào đó để bịt mắt Rian lại và đưa bé đến căn phòng mục nát ấy.

Đang này, Kiyoshi sau khi lau đi vết rượu trên áo, lúc đi ra thì không thấy Rian đâu liền chạy đến nơi Takagi và Haruko đang ngồi. Nhưng họ lại không thấy Rian, mập mờ nhận ra đây là tình huống gì, ba người đều nhanh chóng chạy đi tìm. Tiếc là lúc đó họ đã không thấy Toru.

- Rian, con đâu rồi?

- Rian...

Trở về hiện tại.

Lúc này Yori mới trở lại bữa tiệc sau một lúc ngồi thừ ra để suy nghĩ. Và kết quả của việc suy nghĩ ấy là cô không hề nghĩ được một điều gì. (=~=)

Bước chân vào sảnh bữa tiệc, cô hơi ngạc nhiên khi không thấy một bóng người.

- Yori, cậu đi đâu nãy giờ vậy?

Haruko từ xa chạy tới, đằng sau là Kiyoshi và Takagi.

- Tớ...

- Rian mất tích rồi! - Không để cô nói hết, nhỏ đã cắt ngang.

- Tớ biết... - Lời nói cô phát ra nặng trĩu. - Đừng hỏi gì nữa, về tớ sẽ kể lại...

Người cô bỗng run lên, một cảm giác khó chịu từ từ xâm chiếm cả cơ thể cô. Rồi bất chợt, cô ngã xuống, ngất đi.

Những sự việc xảy ra ấy, đã được một người đứng trong một góc quan sát hết tất tần tật. (Nói nhỏ nhé! Là Ichiru đấy! :3)

Hoàn chương 50.

Hôm nay up 2 chap thôi, mai au up tiếp! Up từ từ tới 5/8 là xong. Thực ra là au có thể up đến đoạn kết trong hôm nay, nhưng vì lười nên tới giờ vẫn chưa xong. Sorry nhiều! :(((

54. Chương 51

Trên trời, bông hoa tuyết nhỏ nhắn rơi xuống, như đang bay lượn, đùa vui với những đợt gió lạnh. Nó cứ rơi mãi, đến khi vừa chạm vào khung cửa sổ của một ngôi nhà thì liền vỡ vụn, tan thành nước. Hôm nay đông dần qua rồi, mặt trời đã bắt đầu lộ dạng sau trận ngủ đông dài, rơi xuống nhân gian những tia nắng ấm áp.

Trong một căn biệt thự, bác sĩ đang khám ột cô gái đang nằm trên giường. Ông bác sĩ khám xong, liền quay sang nói với chàng trai bên cạnh:

- Cô ấy sốt khá cao do ở ngoài trời lạnh quá lâu. Nhưng sẽ khỏi nhanh thôi, đây là đơn thuốc.
- Cảm ơn ông, bác sĩ.
- Không có gì, tôi về đây.

Căn nhà sau khi ông bác sĩ đi liền xảy ra một cuộc cãi vã ở trước cổng. Cụ thể là Haruko và Ichiru. Chẳng qua là lúc vừa định bước vào cổng thì Haruko bắt gặp Ichiru đang đứng lấp ló ngoài cửa, liền chạy lại mà lớn tiếng nói:

- Này con nhỏ kia, đến đây làm gì?
- Tôi...chỉ muốn đến gặp...Kiyoshi...
- Kiyoshi đang bận chăm sóc Yori rồi.
- Chị Yori bị làm sao vậy? - Nó giả vờ hỏi, mặc dù đã biết hết.
- Sao tôi lại phải nói cô biết. Hứ!

Rồi Haruko bỏ đi vào nhà. Ichiru tức giận cuộn tay thành nắm đấm. Nó rút điện thoại ra gọi cho ai đó, nhưng lại nhận được tiếng chuông kéo dài.

“Còn nhiều thời gian mà, cứ từ từ!”

Trong văn phòng chủ tịch của một công ty nào đó. Một người phụ nữ tuổi trung niên đang ngồi trên chiếc ghế sofa, đối diện là một người đàn ông, cũng độ tuổi trung niên. Không khí trong phòng khá ngột ngạt khi hai người họ mỗi người cứ theo đuổi những suy nghĩ riêng, nhưng lại có chung một mục đích.

- Đêm nay sẽ có chuyến hàng đến Hồng Kông, lo mà làm cho tốt! - Người phụ nữ lên tiếng.
- Tôi biết rồi, thưa chủ tịch.
- Và tất nhiên lần này sẽ một đi không trở lại.
- Vâng, thưa chủ tịch.

Và sau đó là một trận cười man rợ vang lên khắp cả căn phòng.

Yori hiện đang lạc lối trong một con đường tối đen như mực, chỉ có một tia sáng trắng lóe ra ở một nơi vô định. Cô chỉ biết đi về phía tia sáng ấy mà chẳng hề nghĩ ngợi gì. Cô biết, cô đang mơ. Một giấc mơ giống như trong những câu chuyện ngôn tình mà cô hay đọc trong những lúc rảnh rỗi. Thường thì những lúc này, nếu tới được tia sáng ấy, chắc sẽ có ông tiên hay bà tiên gì hiện lên rồi hỏi chuyện này nọ, cô nghĩ vậy.

Rồi khi tới được tia sáng ấy, cô ngạc nhiên khi thấy đó là một cánh cửa màu trắng toát. Mở cửa và bước vào, không gian nơi đây đối lập hoàn toàn với lúc này. Lúc này là một nơi tối đen, không thấy một thứ gì, thì giờ đây là một nơi mang màu sắc trắng tinh, tất cả đều trắng, không hề có một màu sắc nào khác.

“Yori à!”

Một giọng nói quen thuộc phát lên. Cô ngơ ngàng nhìn xung quanh để xem ai đã gọi mình, nhưng nơi đây ngoài cô ra thì còn ai.

“Yori, là chị đây!”

Chị? Không lẽ là...

“Yoru, là chị sao?”

Cô lên tiếng, nhưng vẫn không ngừng tìm kiếm hình bóng người chị của mình.

“Yori à, em đang gặp chuyện gì phải không?”

“Sao chị biết?”

“Vì chị là chị của em.”

Cô lưỡng lự không biết có nên kể hay không. Nhưng dù sao đây là chị cô, và đây cũng là một giấc mơ...

“Thực ra...Rian bị bắt cóc, và tên đó bắt em phải làm người yêu hắn!” Cô nói.

Nhưng sau khi cô dứt lời thì có một luồng ánh sáng ảo diệu tỏa ra trước mặt cô. Rồi trong luồng sáng ấy, một dáng người mảnh mai hiện ra, sau lưng là đôi cánh trắng. Là Yoru.

“Chị, là chị thật sao?”

Cô đưa tay định chạm vào Yoru nhưng lại rụt tay lại.

“Chị đây!”

“Em...em xin lỗi chị vì chuyện trước kia...”

Yoru nhẹ nhàng đi tới rồi cầm tay cô lên, nói:

“Không sao. Đó là lỗi do chị... Còn về chuyện khi này em nói... chị thực sự không có cách nào cả. Nhưng chị nói em nghe điều này, rằng em hãy tự tin vào bản thân, tự tin vào quyết định của mình, và tự tin vào những người bạn xung quanh em...”

“Em...”

Cô chưa kịp nói lời nào thì Yoru đã biến mất. Cả không gian trắng toát ấy cũng đang dần tan đi như băng ở Nam Cực, chỉ còn lại một cánh cửa gỗ. Cô tò mò mở ra và bỗng đứng, cả người bị hút vào đó.

Yori mở to mắt nhìn trần nhà. Cô đã thoát khỏi giấc mơ ấy. Nhớ lại những lời nói, cái nắm tay khi này của Yoru mà nước mắt cô tự dưng rơi xuống. Cô cảm thấy ghét bản thân mình, nếu lúc kia cô chịu quan tâm đến Yoru một tí thì chị cô đã không phải chết, và Rian cũng không phải thành trẻ mồ côi.

Nghĩ lẩn quẩn một hồi, cô nhớ lại điều mà lúc này Yoru đã nói với cô. Phải rồi, cô phải tin tưởng bản thân mình, và tin tưởng những người đã luôn ở bên cạnh cô. Thời gian còn 4 ngày, từ đây đến đó ắt sẽ có cách giải quyết thôi.

Yori cố ngồi dậy, nhưng cơn đau đầu ập đến khiến cô ngã nằm xuống trở lại.

- *beep*, tất cả là lỗi của anh ta...

Yori lầm bầm vài tiếng chữ rửa, rồi chợt nhớ điều gì đó, cô với tay lấy điện thoại trên đầu giường gọi cho Takagi. Nhưng đầu dây bên kia lại không có động tĩnh. Cau mày lại, cô bấm gọi cho Haruko. Nhỏ bắt máy, cô liền hỏi:

- Sao tớ gọi mà Takagi không nghe máy? Cậu có đi chung với cậu ấy không?

- Có...

- Đưa cậu ấy nhanh. - Cô gắt lên.

...

Yori dường như nghe tiếng của Kiyoshi trong đó, trong lòng bỗng dâm ra giận. Vợ mình bệnh mà không ở nhà, lo đi chơi. Đã thế thì tối nay ra sofa mà ngủ.

- Yori, cậu gọi tớ hả? Xin lỗi nhé, điện thoại tớ bị hư rồi.

- Hừm. Đêm nay chuyến hàng ấy mà bị gì thì tớ rút xương cậu đem cho chó gặm đấy!

Không để Takagi nói, cô đã thẳng thừng dập máy. Dường như cái tính máu lạnh của cô dần trở lại rồi. Mà nếu mà nó đã hoàn toàn quay lại thì sẽ có rắc rối lớn.

Phía bên này, Takagi sau khi nghe được mấy lời đó liền nổi da gà, dựng tóc gáy. Lời nói kia của cô như có một dòng điện ngàn von chạy thẳng vào cơ thể cậu ta vậy. Thật đáng sợ mà.

- Mà Yori không biết chúng ta ở phòng kế bên sao? - Haruko hỏi.

- Chắc không. Vậy nên mới gọi đấy. - Kiyoshi cười cười đáp lại.

- Thôi, cậu qua chăm sóc Yori đi, bọn tớ về chuẩn bị cho chuyến hàng tối nay.

- Ừ.

Hoàn chương 51.

Ngày mai au có thể sẽ up chap trễ hơn, chắc tầm 10h gì đấy! Nhớ đón đọc nhé! :3

55. Chương 52

E hèm...Trước khi vào đọc thì cho au xin nói vài câu:

- Đầu tiên là, đáng lẽ ra au có thể up chap hôm qua rồi, nhưng cái điện thoại au nó bị cái gì ấy, bật hoài không lên.

- Thứ hai là, đợt kia au có nói tới 5/8 là xong hết nhưng có lẽ là không được rồi, vì điện thoại hư cộng thêm cái bệnh lười nên chưa viết xong.

Nhưng au chắc chắn là sẽ hoàn fic trong tuần này, còn ngoại truyện thì...nếu kịp thì au up luôn, còn không thì để tới đó rồi tính. ^__^ Tóm lại thì có hoàn fic được hay còn còn phải phụ thuộc vào cái điện thoại của au...Mong là nó không bị gì!! TT.TT

Giờ thì enjoy vv~ :>> (À quên, chap này có hơi hư cấu một tí! Và hơi khó tưởng tượng ra cảnh quan nó như thế nào một tí...)

Tối tại phòng Yori và Kiyoshi.

Yori đang ngồi lướt web, hoàn toàn không để ý đến sự có mặt của Kiyoshi trong phòng. Anh cứ đi qua, đi lại, đi tới, đi lui để suy nghĩ tại sao cô lại lơ mình đi, nhưng lại không nghĩ được gì.

- Em giận à? - Anh hỏi.

-...- Im re.

- Vợ à, anh đã làm gì có lỗi với em sao?

-...- Vẫn im re.

- Vợ...Cho anh biết lý do đi chứ...

Lúc này cô gặp máy tính lại, ngược nhìn anh rồi nói:

- Em bị bệnh, đúng chứ?

- Đúng. - Anh gật đầu lia lịa.

- Thế sao lại không chăm sóc em mà đi đâu?

- O...anh...anh chỉ ở phòng kế bên để tránh làm phiền em thôi mà...

- Được lắm! Vậy tối nay qua phòng kế bên mà ngủ.

Nói rồi, cô liếc anh một cái rồi đeo headphone vào, mở máy tính và tiếp tục chuyện đang làm ban nãy.

Mặt anh đen như nhọ nồi, ra vẻ đáng thương cầm gối lủi thủi đi ra ngoài. Cô thấy vậy liền cười thầm trong lòng.

Ở một nơi khác, Haruko và Takagi đang thận trọng quan sát và bảo vệ cho chuyến hàng lần này qua vệ tinh theo dõi. Chuyến hàng này được một tỷ phú người Anh đặt mua, nhưng ông ta hiện đang kinh doanh ở Hồng Kông. Tiền đặt cọc cho số hàng này, con số lên đến hàng tỉ, nếu không may bị trục trặc sẽ không có hàng dự trữ và lúc đó danh tiếng của Moyoshi cũng tiêu tan.

Hiện chuyến bay vẫn khá an toàn, không có dấu hiệu nguy hiểm nào. Takagi thông thả uống một ly rượu nhẹ rồi quan sát tiếp. Qua bộ đàm, cậu bỗng nghe một tiếng động lạ, sau đó là những tạp âm hỗn loạn. Bộ đàm kêu rè rè vài tiếng và tắt hẳn, còn vệ tinh theo dõi thì cũng mất luôn tín hiệu.

- Chết tiệt, bị nhiễu sóng rồi.

Cậu cố gắng nói lại liên lạc. Haruko ngồi kế bên liền lấy máy gọi cho Yori.

Vệ tinh này không như những cái khác nên người nào không biết rõ về nó thì khó mà phá hủy nó hay làm nhiễu sóng. Khoảng mấy phút sau, dù không thấy hình nhưng vẫn thu được tiếng. Dù hơi khó nghe nhưng Takagi vẫn nghe được một giọng nói khá quen và đã nhanh chóng ghi âm lại.

Yori đang nghe nhạc thì chuông điện thoại reo âm ỉ. Cô bắt máy, chưa kịp mở miệng thì Haruko từ đầu dây bên kia đã gấp gáp nói:

- Có chuyện lớn rồi, cậu tới đây nhanh đi. Tổ biết là cậu đang bệnh nhưng...

Yori cúp máy. Cô vội vàng mặc áo khoác, uống đỡ viên thuốc rồi chạy nhanh xuống gara. Trùng hợp đúng lúc Kiyoshi vừa từ đây đi ra, trên tay cầm cái gì đó. Anh thấy cô vội vàng như vậy, không hỏi cũng biết là có chuyện, liền lên xe và chở cô đi.

- Có chuyện gì rồi sao?

- Haruko vừa mới gọi báo tới đó nhanh, chắc là lô hàng gặp vấn đề rồi.

Nghe thế anh liền nhấn mạnh ga và tăng tốc. Chiếc xe lao vội vã trên đường như muốn xé toạt con đường ra.

Ở gần đường biên giới Hồng Kông, có một chiếc Cadillac đen đang đậu ngay lề đường. Có một đám người mặc đồ đen chạy nhanh tới chỗ chiếc xe. Người trong xe mở cửa kính, họ liền cúi đầu chào.

- Thưa chủ tịch, hàng chuyển sắp tới rồi ạ.

- Ta biết rồi. Lần này ta sẽ đi.

- Nhưng chủ tịch, như vậy nguy hiểm lắm!

- Ta hiểu tính con dâu ta mà, sẽ ổn thôi.

Trên trời, một chiếc trực thăng nhẹ đáp xuống bãi đất trống cách nơi chiếc xe đậu không xa. Một vài người chạy xuống, nói lớn:

- Tất cả đã sẵn sàng.

Sau khi câu nói vừa dứt, người phụ nữ ấy bước xuống xe. Hôm nay bà ta mặc một bộ đồ co giãn để dễ dàng hành động. Bà ta đi lên trực thăng, theo sau là tốp người khi này, rồi tắt cả cất cánh, trả lại không gian vốn có của bầu đất trống ấy.

Bay một hồi thì bà ta cũng phát hiện ra máy bay vận chuyển lô hàng đang bay ngược về phía mình với tốc độ trung bình. Vì vậy, bà ta liền ra lệnh trực thăng bay lên cao hơn và tiến lại gần chiếc máy bay ấy. Đợi thời cơ thích hợp, bà ta liền nhảy xuống chiếc máy bay cùng hai tên khác. Một trong hai tên dùng món đồ tự chế cắt một lỗ đủ to để chui vào trong.

Trong khoang máy bay có khoảng hai, ba người. Rất nhanh, hai tên đi theo bà ta đã hạ gục những tên có trong máy bay rồi ngồi vào ghế lái. Trong lúc đó, bà ta nhìn xung quang để tìm thứ gì đó. Bà ta biết rất rõ rằng chuyến hàng này rất đắt giá nên có thể sẽ đặt camera hay thứ gì đó để quan sát. Cuối cùng, bà ta tìm thấy trong góc có một vật gì đó tròn tròn, lại có đèn nhấp nháy. Bà ta nhanh chóng gỡ xuống rồi giẫm lên nát bét. Nhưng bà ta có vẻ đã quá coi thường cái vật nhỏ ấy.

Cửa phòng quan sát bị móp méo và nằm bẹp dưới sàn nhờ lực đã không thương tiếc của Yori. Ai cũng nhìn cô với ánh mắt kinh ngạc, người này rõ là đang bị bệnh cơ mà... Khiếp thật.

- Chuyện gì? - Cô lên tiếng.

- Vệ tinh chắc bị ai đó phá, nhưng tớ vẫn thu âm được tiếng.

- Bật lên đi.

Takagi gật đầu rồi bật cuộc nói chuyện vừa thu được lúc này:

‘Lần này thành công mỹ mãn.’

‘Đúng vậy, thưa chủ tịch. Chẳng mấy chốc nữa thôi, chủ tịch sẽ có được Moyoshi.’

“Rầm”

Yori đập mạnh tay xuống bàn, mắt cô hằn lên những vết đỏ trông rất đáng sợ, chắc cô rất tức giận đây. Nghe được giọng nói ấy, cô liền đoán ra được là ai, ngoài cô ra hầu như mọi người không ai đoán được.

- Chết tiệt...sao lại có thể như thế chứ?

- Yori, bộ em biết người đó là ai sao? - Kiyoshi thắc mắc hỏi.

- Anh không biết sao?

Kiyoshi lắc đầu.

- Là...Là người đứng đầu công ty Hichiyo, hay gọi thân hơn là mẹ của chúng ta.

Ai cũng thốt lên ngạc nhiên. Chuyện này thật nằm ngoài sức tưởng tượng.

- Takagi, cái vệ tinh ấy...mình có thể nói qua đó không?

- Để mình thử.

Rồi Takagi lướt tay trên bàn phím để chỉnh sửa gì đó. Một lát sau, cậu đã kết nối được. Ở bên kia vẫn còn nghe tiếng nói chuyện của bà chủ tịch và những tiếng cười ghê rợn.

Takagi đưa cô một cái tai nghe, nhưng cô lại bảo bật loa lên và chuẩn bị thu lại tất cả cuộc nói chuyện này.

- Mẹ. - Cô nhẹ nhàng gọi.

- Ai..là ai?

- Là con nè. Người sở hữu công ty mà mẹ sắp cướp ấy!

Ở phía bên kia nghe có vẻ rất hỗn loạn. Giọng bà ta nghe run run:

- Yo...Yori, là con sao?

- Phải. - Cô bình tĩnh đáp lại.

- Con...con đang ở đâu vậy?

- Ở nhà... À mẹ à, công ty con, không dễ lấy như mẹ nghĩ đâu!

Ở bên kia im lặng một hồi lâu. Bà ta hình như đã phát hiện ra cái vệ tinh lúc này mình đã giẫm nát bây giờ lại phát ra tiếng nói thì liền cười.

- Mấy người chế tạo ra những thiết bị này công phu quá nhỉ?... Mà lúc này cô nói gì cơ, công ty cô không dễ lấy à? Haha...Theo tôi biết thì lo hàng này là do tỷ phú người Anh gì đó đặt mua đúng không? Sẽ như thế nào nếu hàng không đến đúng hẹn nhỉ!

- MẸ! - Kiyoshi lúc này không nhịn được liền lớn tiếng nói.

- Ai đấy? À, là Kiyoshi, thằng con nuôi của tôi...

- Sao mẹ lại có thể nói như vậy?

Không khú bông nặng trĩu. Yori thấy vậy liền bảo Takagi và Haruko ra khỏi phòng trước, để cô và anh xử lý vụ này. Cuối cùng, xăn phòng chỉ còn cô và anh. Cô nhẹ nhàng đan tay mình vào tay anh, nói:

- Anh bình tĩnh đi.

Rồi cô nói tiếp:

- Ngừng lại đi!

- Haha...Tại sao ta lại phải nghe lời cô nhỉ?

- Được lắm. Để rồi xem, tôi nói trước, bà không thể lấy đi công ty này đâu!

- Được thôi.

Sau đó, tín hiệu kết nối liền mất hẳn đi. Chắc bà ta phá hủy nó thêm một lần nữa rồi. Nhưng không sao, tất cả cuộc nói chuyện lúc này sẽ là bằng chứng hoàn hảo, rồi bà ta sẽ phải đi tù. Nhưng...vẫn còn một vấn đề. Dù sao thì bà ta cũng đã từng là người nuôi dưỡng Kiyoshi...

Hoàn chương 52.

56. Chương 53: Cắt Đứt Quan Hệ

Ngày mới lại bắt đầu với cái đầu đau nhức của Yori. Tất cả cũng vì hôm qua còn bệnh, mà lại nói chuyện căng thẳng quá nên phát bệnh thêm. Hôm nay dự là cô sẽ nằm trên giường suốt ngày.

Yori nằm suy nghĩ về chuyện làm sao mà giải thích cho ông tỷ phú ấy việc chuyển hàng bị đánh mất. Mong ông ta là người dễ tính. Còn việc bà chủ tịch, không thể bắt bà ta vào tù bóc lột được, cũng không thể để bà ta tiếp tục làm những việc như hôm qua, nếu vậy danh tiếng của Moyoshi sẽ sụp đổ. Lúc đó thì Hichiyo sẽ trở thành công ty đứng đầu về đá quý thay cho Moyoshi. (Hichiyo vốn là một công ty cũng chuyên về đá quý nhưng những mặt hàng của công ty này chất lượng khá kém nên không nổi tiếng bằng Moyoshi.)

Nhắm đi nhắm lại, hết hôm nay cũng chỉ còn 3 ngày để đưa ra quyết định. Không biết bé Rian bây giờ như thế nào nữa, không biết bọn họ có cho bé ăn uống đầy đủ hay không.

- **** ... Tại sao mọi chuyện lại xảy ra cùng một lúc chứ?

Trong lúc đó, ở một căn biệt thự vùng ngoại ô. Tiếng đồ thủy tinh đổ vỡ ở khắp nơi, trên bức tường trắng dính đầy chocolate và những thứ khác. Và có một người thanh niên cứ chạy tới, chạy lui đuổi theo một đứa bé khoảng 9 tuổi. À đó là Rian và Ned- người lúc nào cũng dính lấy Toru.

Chả là lúc này Rian vừa xem cái chương trình gì đó về nấu ăn, thế là bé đòi làm bánh. Nhưng Ned lại không cho nên bé chạy lòng vòng trong nhà và ném đồ bừa bãi. (như vừa nói ở trên :3)

- Rian, đứng lại đó. - Ned la lớn.

- Có giỏi thì bắt đi! - Rian lắc lắc mông trên Ned rồi chạy ra ngoài vườn.

“Bịch”

- Ấy da...

Do mãi chạy nên Rian đã đụng trúng ai đó và mông xinh đã “hôn” đất.

- Đi vào phòng.

Người vừa bị Rian đụng trúng mặt hầm hầm, giọng nói trầm không thể nào trầm hơn. Giọng nói ấy dọa Rian giật mình, bé liền nhanh chân chạy vào phòng và đóng cửa lại.

- Toru, cậu hơi quá rồi đấy! - Ned từ trong nhà đi ra, tủm tỉm cười.

- Hừ. Trẻ con thật phiền phức. Mà con bé đấy cũng đã 9 tuổi rồi còn gì, nhìn cứ như mới lên 5.

- Trẻ con mà, chúng nó lúc nào cũng vậy. Mà này, tớ thấy chuyện này hơi buồn cười.. - Ned lại nhoẻn miệng cười

- Chuyện gì?

- Thì là...tớ chưa thấy vụ bắt cóc nào mà để con tin cứ chạy không ngừng trong nhà, cứ như là nhà mình ấy.

- Bởi vì...vì...con bé ấy là...

“Phụt”

- Hihhihi...trúng rồi! Trả thù được rồi...

Toru chưa kịp nói hết thì có thứ nước gì đó nhớp nháp bắn lên bộ mặt hình sự của hắn. Thủ phạm không ai khác ngoài Rian. Bé đã lấy cây súng nước, đổ mút trái cây vào rồi nhắm thẳng mặt hắn mà bắn. (^.^)

- Ấy Rian, sao con lại như thế? - Ned nói.

- Tại con thấy chú ấy có vẻ không vui...nên chỉ muốn chơi đùa một chút...

- Được rồi. Nhớ lần sau đừng bắn bừa như vậy nữa.

Toru nghe Ned khuyên bảo Rian thì cũng bớt giận, còn gật gù đồng ý với Ned. Nhưng câu nói tiếp theo của Ned làm mặt hắn tối đen lại.

- Lần sau con có bắn đừng bắn lên mặt cậu ấy. Nghe chú nói, trừ mặt ra thì chỗ nào cũng được. Giờ thì vào xem ti vi đi.

Nghe vậy, Rian liền chạy vào trong nhà với gương mặt “tươi không cần tươi”. Toru lúc này lửa giận bốc lên ngùn ngụt, ánh nhìn sắc bén tia thẳng vào người Ned như muốn cắt đôi người cậu ta ra.

- À...hihi...tớ không có ý gì đâu...

Ned thấy mình nói hơi quá, liền xoa tay biện hộ nhưng có lẽ điều đó chỉ làm lửa bốc lên thêm. Vừa định co cẳng chạy thì đã bị hắn túm áo và lôi xềnh xệch vào nhà. (cũng tội mà thôi cũng kệ!! :D)

Vẫn cầm laptop và lướt web, Yori từ sáng đến giờ không hề bước ra khỏi phòng. Tất cả việc ăn, uống đều do Kiyoshi lo hết. Cô thật sung sướng khi có một người chồng như vậy.

Đang ngồi đọc tin tức bỗng dưng có mail gửi tới. Là của Chikako. Lâu quá rồi cô không nói chuyện với Chikako, không biết bây giờ cô ấy ra sao rồi.

“Hello. Tớ nhớ cậu quá.”

Cô cười phì, liền trả lời lại:

“Tớ cũng nhớ cậu. Dạo này sao rồi?”

“Tớ vẫn khỏe, vẫn như ngày nào.”

“Còn Ken?”

Cô hơi ngạc nhiên khi không thấy Chikako trả lời, chắc đang ngượng đây mà.

“Hôm nào nói chuyện nhé, dạo này tớ hơi bận.”

“Bye.”

Cô nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện vì bây giờ, cô cảm thấy khá buồn ngủ. Gập laptop lại, cô cứ để trên người mình rồi nằm xuống ngủ ngon lành. Lúc ấy Kiyoshi bước vào, thấy cô như thế thì nhẹ nhàng lấy laptop để sang bên rồi kéo chăn đắp lại cho cô. Nhìn gương mặt bình yên của cô, anh không kìm được mà hôn “chụt” một cái, ngay lúc ấy cô mở mắt nhìn anh chăm chăm.

- Em chưa ngủ sao? - Anh hỏi.

- Vừa ngủ thì bị ai đó phá.

- Vậy...anh xin lỗi, anh sẽ không làm phiền nữa... - Anh vừa định đi thì bị cô kéo lại.

- Dễ ợt vậy. Phải phạt anh.

- Phạt...

Anh ngạc nhiên khi cô áp môi mình lên môi anh, còn cắn mạnh khiến anh la oai oái.

- Còn nhẹ đấy! Giờ anh đi ra đi và đừng có làm phiền em nữa.

- Rồi. Vợ yêu ngủ ngon.

Đợi anh ra khỏi phòng, mặt cô tự dưng đỏ bừng lên. Đây là lần đầu anh xưng hô thân mật như vậy, sao không ngại cho được.

Ở phòng khách, một cuộc nói chuyện khá căng thẳng đã xảy ra. Takagi cầm chai nước tu một hơi hết sạch, rồi nói:

- Chuyện là...ông tỷ phú ấy, ông ta đòi phải có hàng trong 2 ngày nữa, nếu không sẽ hủy đơn hàng. Tớ đã cho người nhanh chóng chuẩn bị, nhưng nhanh nhất phải là 3 ngày...

- Hừm...Phải làm sao đây!

- Tớ không có ý gì...nhưng mà cậu có thể nói chuyện với bà chủ tịch, dù sao bà ấy cũng là mẹ cậu...

Anh trầm ngâm một hồi rồi cũng gật đầu. Rút điện thoại ra và gọi cho người mẹ của mình. Đầu dây bên kia vừa bắt máy đã phát ra giọng nói đầy mỉa mai.

“Ồ hô, sao tự dưng thằng con quý tử của tôi lại gọi thế này?”

“Mẹ...xin mẹ...hãy trả lại số hàng đó...”

“Sao ta phải trả chứ?”

“Mẹ...”

“Đừng gọi mẹ nữa, tởm quá! Bây giờ chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa. Haha...phải nói là năm xưa ta quả nhiên cứu đúng người. Dù sao thì cũng cảm ơn cậu đã cho tôi cơ hội như ngày hôm nay.”

“Sao cơ?” Anh nhíu mày, nắm chặt điện thoại như muốn bóp nát nó.

“Thì khi xưa lúc gặp cậu, tôi đã biết với gương mặt cậu, ắt hẳn tôi sẽ được một cái gì đó rất quý giá. Có được ngày hôm nay một phần là do cậu, còn một phần do lời hứa hôn kia...”

“Chứ lời hứa hôn ấy không phải thật sao?”

“Không. Chỉ là một vở kịch do ta và ông quản gia của con nhỏ Yori đó.”

“Bà...bà thật quá đáng. Được rồi, nếu thế thì tôi sẽ không coi bà là mẹ tôi, tôi sẽ cướp đi tất cả những gì bà có, kể cả cái mạng sống do bản đày.”

“Hahaha...được thì cứ việc. Không ngờ cậu lại trở mặt với tôi vì con nhỏ đó.”

“Im đi. Rồi bà sẽ trả giá.”

Kiyoshi tắt điện thoại, anh cố gắng giữ bình tĩnh để không nổi điên lên.

- Sao rồi? - Takagi hỏi.

- Cậu...im đi. - Anh gắt lên.

- Sao cậu không cố thương lượng...

- Cút về cho tôi, trước khi tôi nổi điên lên.

Anh gằn mạnh giọng mình. Takagi sợ hãi liền chạy đi trước khi thân thể bị bầm dập. Cậu quá rõ Kiyoshi, mỗi khi anh nổi điên lên thì chỉ có chết.

Kiyoshi từ từ nhắm mắt lại, hít thở sâu vài cái. Rồi khi anh mở mắt ra, đôi mắt ấy...hắn lên những tia tức giận, trông rất đáng sợ.

“Dụng vào người con gái của tôi, bà sẽ chết.”

Hoàn chương 53.

57. Chương 54: Máu Trên Bầu Trời.

“Reng...Reng...”

Trong giấc ngủ trưa yên bình, Yori tự dưng bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Bực mình cầm điện thoại xem, cứ tưởng ai gọi, hóa ra là chuông báo thức.

- Sao lại báo thức vào giờ này?

Cô nhấn mặt tắt điện thoại. Cái báo thức ấy cô không hề đặt, vậy mà tên nào dám cả gan đặt giữa trưa để phá giấc ngủ của cô. Chợt cô thấy Kiyoshi đang ngồi ngủ trên sofa, liền cầm gối quăng thẳng mặt anh.

- Kiyoshi, dậy.

- Hơ...ai thế?...À, em hả? Đang trưa mà, sao không ngủ đi...hơ... - Anh ngáp một hơi dài, nói.

- Anh có đặt báo thức điện thoại em không?

- À có, nãy anh đặt để em uống thuốc đúng...

“Bốp”

Chưa nói xong, một cái gối đã thẳng thừng đập vào gương mặt ngái ngủ của anh. Ngơ ngác chưa hiểu gì thì một cái gối nữa lại bay tới.

- Ya...em làm gì vậy? - Anh la lên.

- Làm gì à? Đánh anh chứ làm gì? Anh nghĩ sao vậy, buổi trưa người ta đang ngủ ngon lành thì bị đánh thức...em không uống đútbg giờ thì chết à? - Yori nói một tràng rồi nằm xuống, trùm chăn lại.

Kiyoshi vẫn lơ đãng chưa hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra. Đến khoảng vài phút sau, anh mới hiểu rõ vấn đề, đành lủi thủi đi đến cạnh Yori, nhẹ ôm người đang cuộn tròn trong chăn, cất giọng trầm ấm:

- Anh không biết, anh chỉ muốn tốt cho em thôi mà...

Một lúc sau, cái cục bông trong tay anh khê cử động. Cô kéo chăn xuống, nhìn anh một hồi rồi rướn người hôn anh.

- Đồ chồng ngốc!

- Em...à, chuyện hôm bữa em nói sẽ kể là chuyện gì vậy?

- À thì...em đã gặp Toru..

- Toru? Sao hắn ta lại gặp em?

- Là vậy...

Cô kể lại tất cả mọi chuyện xảy ra đêm đó, nhưng lại không đề cập đến điều kiện mà hắn đã đưa ra. Anh sau khi nghe xong mặt mũi tối sầm, nắm tay siết chặt lại.

- Thế ta phải làm sao? - Anh hỏi.

- Em biết phải làm gì rồi, còn anh thì chỉ việc tin vào em...

Anh chần chờ một lát cũng gật đầu, rồi trèo lên nằm kế rồi ôm chặt cô từ phía sau, vùi mặt vào mái tóc mượt mà của cô. Anh khê thì thầm:

- Em làm gì cũng được, chỉ cần em được an toàn...

Mặt Yori đỏ ửng lên. Cô xoay người úp mặt vào ngực anh để lắng nghe nhịp tim đang đập yên bình.

- Kiyoshi...còn chuyện công ty...

- ...

- Em...không biết phải làm thế nào...

-...Em hãy làm những gì mình muốn...

- Nhưng đó là mẹ...

- Anh mặc kệ. Bà ấy không còn là mẹ anh...

Cô ngạc nhiên ngược nhìn anh, ánh nhìn tràn ngập nỗi lo lắng. Cô ôm chặt anh hơn, nhắm mắt lại và dần chìm vào giấc ngủ.

Thoắt cái 1 ngày nữa lại trôi qua. Chuyến hàng của ông tỷ phú ấy đã được chuẩn bị gần xong, rạng sáng mai có thể đem giao được. Nhưng lúc chuyển hàng thì có một vấn đề rất lớn.

- Yori, sáng mai hàng sẽ được giao một lần nữa. - Takagi từ ngoài cổng chạy vào nói gấp.

- Ủ.

- Nhưng còn bà chủ tịch?

- Ai mà cản đường chúng ta, cứ thẳng tay trừ khử họ. Sáng mai tớ sẽ đi.

- Được...được rồi...

- Hãy vận chuyển hàng theo đường bay khác, và chuẩn bị một chiếc máy bay khác, chúng ta sẽ đánh lạc hướng họ.

Ngày mai có lẽ là ngày kết thúc vấn đề hàng hóa này. Tay có thể nhuộm máu, nhưng thà như vậy còn hơn là để mất công ty của cha cô.

Rạng sáng hôm sau.

Một chiếc máy bay chứa hàng cất cánh bay theo một hướng khác. Chiếc còn lại bay theo đường bay chuyển hàng cũ.

Takagi và Kiyoshi ngồi lái máy bay, còn Yori và Haruko thì quan sát tình hình chung quanh. Nhưng do sáng sớm nên sương mù vẫn còn, nên việc quan sát có lẽ rất khó khăn. Cả bầu trời im lặng, chỉ nghe thấy tiếng động cơ của máy bay.

- Khó nhìn quá!

- Cố gắng lên đi...

Bỗng có một âm thanh nào đó nhưng không rõ, cô cố dóng tai lên nghe. Nếu như cô không lầm thì đấy là tiếng trực thăng.

“Rầm...Két”

Có tiếng chân đạp mạnh trên đỉnh máy bay, theo sau đó là tiếng khoan. Rồi một người đàn bà và hai tên to con phóng xuống máy bay. Cô và Haruko theo phản xạ liền rút súng chĩa vào đầu hai tên ấy.

- Vào nhầm chỗ rồi, chủ tịch ạ!

Bà chủ tịch thoáng ngạc nhiên, nhưng rồi vẫn bật cười lớn.

- Cứ việc giết đi, hai tên này vô dụng rồi.

Yori nhoẻn miệng cười, cô liếc nhìn Haruko rồi cả hai cùng đồng thời bóp cò, hai con người cao to ấy ngã gục xuống nền máy bay, máu từ đầu loang lổ ra. Trận chiến đã bắt đầu.

- Tốt. Tốt. Rất liều lĩnh. - Bà chủ tịch vỗ tay bật cười lớn.

- Cảm ơn đã quá khen. - Yori cất lời nhưng cảm xúc gương mặt vẫn không đổi.

- Để xem hai cô phản xạ nhanh thế nào.

Dứt lời, bà ta liền lao nhanh tới chỗ cô và Haruko với con dao găm nhọn hoắt. Cô phản xạ nhanh liền tránh được, nhỏ cũng tránh được kịp thời. Nhưng bà ta lại chơi đánh lén sau lưng, bà ta nhắm thẳng Haruko mà đâm. Yori nhận ra điều đó liền quay sang và đẩy nhỏ ra chỗ khác...

- Yori!!!

Haruko giật mình khi thấy con dao ấy cắm sâu vào bụng của Yori, máu cứ thế ứa ra ngoài, ướt đầm áo và chảy xuống sàn.

- Haha...tình bạn này thật đáng trân trọng.

- Bà...

- Sao? Mặc dù ta già nhưng thân thủ vẫn tốt lắm đấy!

Yori ôm chặt bụng, đứng dựa vào Haruko. Cô thở hổn hển, lời nói phát ra có phần khá khó khăn:

- Dù bà có giết tôi thì...bà cũng sẽ...không bao giờ có được...công ty...

- Là chính cô nói đấy nhé!

Bà ta cười rồi lại cầm dao nhắm vào Yori mà đâm.

“Đoàng”

Cả thân người của bà ta đổ rạp xuống sàn khi bà ta vừa bước một bước tiến đến Yori. Cô và Haruko ngạc nhiên nhìn viên đạn bắn xuyên qua ngực bà ta từ phía sau. Và người bắn ra phát đạn ấy, không ai khác ngoài đứa con trai nuôi của bà ta - Kiyoshi.

- Anh...anh...

Yori định nói điều gì đó nhưng do mất máu nhiều quá nên cô đã ngất đi.

- Takagi, lái đến bệnh viện.

Hoàn chương 54.

58. Chương 55: Quyết Định

Trong một căn phòng trắng toát, rộng rãi, thoải mái và ngập tràn mùi thuốc sát trùng, Yori nằm trên chiếc giường nằm giữa phòng. Tay cô cầm truyền nước, mắt vẫn nhắm nghiền, sắc mặt trông nhợt nhạt hẳn ra. Cô hôn mê từ sáng đến giờ cũng đã được mười mấy tiếng. Bác sĩ có nói vết thương bị đâm khá sâu và mất nhiều máu nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày và uống thuốc đầy đủ có lẽ sẽ khỏi nhanh. (vừa hết bệnh lại bị thương! Tội Yori ^^)

Cửa phòng mở toang, Haruko và Kiyoshi bước vào. Takagi đáng lẽ cũng đi nhưng anh lại bảo cậu lái chiếc trực thăng cùng mấy cái xác đi thủ tiêu, chứ để mấy vụ này dính dáng đến cảnh sát thì rất phiền.

- Hức hức...do tớ nên cậu ấy mới bị thương...hức...

Haruko bồng mếu máo khóc rồi ngồi gục xuống cạnh giường Yori. Nhỏ hận mình lắm, và hận cả cô. Đáng lẽ người nằm đây không phải là cô nếu cô không đỡ nhát dao ấy.

- Không sao đâu. - Kiyoshi lên tiếng trấn an Haruko.

- Hức...sao cậu ấy lại làm...vậy...chứ...

Có lẽ vì tiếng khóc của Haruko nên Yori đã tỉnh dậy. Cô mở mắt, điều đầu tiên cô nhìn thấy là cái trần nhà trắng toát.

- Yori, em tỉnh rồi! - Kiyoshi vui mừng nhìn cô, bắt giắc la lên.

- Yori...Yori...tớ, tớ...xin lỗi cậu nhiều...

Haruko nắm tay Yori rồi lại khóc òa lên. Cô nhìn nhỏ, rồi nhìn anh, chậm rãi mở đôi môi khô khan mấp máy vài từ:

- Anh...cô ấy...là ai vậy?

Haruko ngạc nhiên không thốt lên lời, nước mắt cũng vì thế mà ngừng chảy. Không lẽ chỉ vì một nhát dao mà trí nhớ của cô có vấn đề.

- Cậu không nhớ...mình sao? Mình là Haruko, bạn thân của cậu...

- Haruko?... Là ai?

- Hơ...cậu không nhớ thật sao...

Rồi Haruko lại khóc, hai mắt nhỏ sưng húp lên do khóc quá nhiều. Yori thấy vậy bỗng bật cười, nói:

- Nín đi. Tổ đùa thôi mà.

- Cậu...đồ đáng ghét...

- Đau. Đau quá.

- Tổ xin lỗi.

Do hơi quá đà nên Haruko đã vô tình đụng trúng vết thương Yori khiến cô nhăn mặt kêu đau. Kiyoshi đứng nhìn cảnh tượng ấy cũng không khỏi bật cười.

- Em ăn gì không, anh đi mua?

- Anh nghĩ người bệnh ăn gì?

- À...thôi, anh đi.

Đến khoảng 7 giờ tối, trên ti vi đưa tin về việc bà chủ tịch mất tích và xác đã được tìm thấy ở gần bìa rừng cùng gai tên khác, cả người bà ta loang lỗ máu và còn có những vết cào xước, cả những lỗ đạn bắn đầy người. Trông người chẳng ra người mà xác chết cũng chẳng ra xác chết.

Yori ngồi trong phòng xem ti vi về tin tức ấy tự dưng thấy hơi lạ. Rõ ràng cô trong lúc đau đớn thấy anh chỉ bắn có một phát đạn. Cớ gì người bà ta lại nhiều thế kia, cả những vết xước ấy nữa.

Haruko đã về lúc nãy nên bây giờ cô chỉ có một mình. Kiyoshi chắc lại đi mua gì đó nữa rồi. Thôi thì cô đành đợi anh về rồi hỏi cho rõ sự việc.

Khoảng 10 phút sau, Kiyoshi trở lại với tô cháo nóng hổi trên tay. Anh vừa đi vừa thổi thổi cho nguội, thấy Yori ngồi nhìn mình liền nở nụ cười.

- Em ăn đi rồi uống thuốc.

Anh đặt tô cháo lên bàn rồi đi rót nước.

- Anh lại đây em hỏi...

- Gì?

- Lúc nãy ti vi có đưa tin về bà chủ tịch, em nhớ ngoài vết đạn anh bắn thì bà ta hầu như không có vết thương nào. Sao giờ cơ thể bà ta lại xuất hiện thêm nhiều vết đạn với những vết xước vậy?

- À thì... - Anh gãi đầu. - Anh thấy cây súng ấy còn đạn nên bắn thêm mấy phát cho hết luôn, dù gì bà ta cũng chết... Còn vết xước...chắc lúc Takagi thả bà ta vào rừng chắc bị cành cây xước ngang qua... - Anh điềm tĩnh nói.

- Anh...em không ngờ anh lại ác đến thế!

- Ủ...thì...

- Nhưng có như vậy mới hợp với em.

Cô híp mắt cười, choàng tay qua cổ anh, kéo thấp người anh xuống để hai môi chạm vào nhau.

- Em thật là...Thôi, ăn đi rồi uống thuốc.

Anh buông cô ra, cầm tô cháo lên và đưa cô. Cô bĩu môi ý bảo anh dứt ình. Hiểu ý, anh liền cười rồi múc từng muỗng dứt cô ăn.

Khoảng chiều hôm sau.

Tình trạng của Yori cũng đã khá hơn rất nhiều, cô đã có thể đi lại nhưng đi rất chậm. Chỉ cần tránh vận động mạnh thì cô sẽ phục hồi rất nhanh. Đi chậm chậm đến cửa sổ, cô đứng ngắm đường phố đang tấp nập xe cộ qua lại mà thở dài. Còn đúng ngày mai nữa thôi, liệu cô có đưa ra quyết định đúng hay không.

- Xin lỗi anh, Kiyoshi.

Tối hôm đó, cô bắt anh phải xin bác sĩ cho xuất viện, nhưng bác sĩ không cho. Bảo rằng cô phải chờ tình trạng tốt lên rồi mới được về. Cô bực mình lấy dao gọt trái cây uy hiếp ông bác sĩ, ông ta sợ sệt liền viết giấy cho cô xuất viện.

Về đến nhà, cô nằm phịch xuống nệm. Bỗng điện thoại đổ chuông ầm ỉ. Là một số lạ.

- Là ai? - Cô hỏi, giọng nói có phần yếu đi.

- Là Toru đây. - Giọng Toru vang lên bên kia đầu dây. Cô bắt giác nhú mào.

- Chuyện gì? Ngày mai mới hết thời hạn mà.

- Tôi biết. Nhưng tôi chỉ muốn nhắc nhở với em một điều, rằng hãy đưa ra quyết định đúng đắn nhé! Tôi không muốn phải nghe tin một đứa bé dễ thương như Rian bị gì đâu.

- Anh...anh đã làm gì Rian?

- Tôi chưa làm gì cả. Rian đang ở với tôi rất vui vẻ đấy. Thôi, chào nhé.

- Yah...tên kia...

Điện thoại chỉ còn lại những tiếng chuông kéo dài. Yori khẽ thở hắt ra một cái, rồi siết chặt điện thoại trong tay mình.

Cuối cùng thì cũng đến ngày đưa ra quyết định. Đến khoảng 10h đêm, bốn người họ lên đường cùng với một nhóm người của B.C. Tất cả đi đến vách núi năm ấy.

Ban đêm trên vách núi ấy âm u và rùng rợn. Những cơn gió thổi mạnh làm những cành cây đu đưa như sắp gãy. Lâu lâu lại có tiếng chó sủa vang vọng dưới núi làm không gian thêm phần ghê rợn hơn.

“Kétt...”

Tiếng bánh xe phanh gấp trên mặt đường tạo thành những vệt đen dài. Yori bước xuống xe, cô khẽ nhăn mặt khi vết thương lại bị động đến. Hôm nay vì vết thương ấy mà cô đã không chọn mặc bộ đồ bó sát người như những lần trước, mà lần này cô mặc một bộ đồ rộng rãi hơn để tránh vết thương bị động mạnh.

Một lúc sau, hàng loạt những chiếc xe đen chạy đến và đậu đối diện với Yori. Trong xe, Toru bước xuống, theo sau là Ned và Rian.

- Chào. - Toru cất lời.

- ...

- Ah, nghe nói em bị thương à?

- ...

- Được rồi, không vòng vo nữa. Giờ em quyết định đi, theo tôi hay là để mặc Rian rơi xuống kia?

Kiyoshi ngạc nhiên nhìn cô và hắn. Cái gì mà theo hắn hay để Rian rơi xuống kia. Sao việc này cô không nói với anh mà lại giữ kín trong lòng. Anh nhú mào nhìn cô, cô cũng quay sang đáp trả lại ánh mắt của anh. Ánh mắt cô như là lời xin lỗi đối với anh. Cô biết giữ kín chuyện này thì có phần ít kỷ, nhưng nếu anh biết thì đời nào anh cho cô đi.

- Nhìn nhau đủ rồi đấy! - Toru lên tiếng cắt ngang cái không khí khó chịu này. - Nhanh đi.

- Tôi... - Cô khẽ liếc qua anh, mím môi lại, mãi đến một lúc sau mới trả lời.
- Tôi sẽ theo anh...
- Yori... - Kiyoshi la lên.
- Em...xin lỗi. Giờ thì...trả Rian đây.
- Yori cậu đang nghĩ gì vậy? - Haruko nắm chặt tay cô lại, nhìn cô với ánh mắt khó hiểu.
- Xin lỗi...
- Lại đây rồi tôi sẽ đưa Rian qua đó.

Yori thận trọng bước từng bước tiến đến gần Toru. Đến khi cô đã đứng đối diện hẳn, hẳn ra lệnh cho Ned dẫn Rian trả về Kiyoshi. Rồi hẳn mở cửa xe cho cô và lái xe đi. Trước khi đi, cô nhìn anh, ánh mắt như bảo với anh rằng là cô không sao, và anh cứ tin tưởng ở cô.

Sau khi những chiếc xe của Toru rời đi, Kiyoshi vẫn thất thần đứng nhìn vào khoảng không tối đen trước mặt. Anh nghĩ, liệu việc này có làm anh mất cô...mãi mãi không.

Hoàn chương 55.

M.n à, au xin lỗi vì đã thất hứa một lần nữa.Tuần này không hoàn fic được rồi. Mai au về quê, mà quê thì không có wifi, 3G thì chậm rì. Thôi thì nói chung là tuần sau là hoàn.

Lần cuối xin lỗi m.n nhiều lắm! :’(

59. Chương 56: Hai Nỗi Đau

Hôm nay đã một ngày kể từ đêm hôm đó, cái đêm mà anh không ngờ cô lại bỏ anh đi theo cái tên đó. Mặc dù biết là cô sẽ không phản bội mình, nhưng anh vẫn rất khó chịu.

Lạc lõng một mình trong căn nhà lớn, thiếu đi hơi ấm của người con gái mình yêu bên cạnh khiến cuộc đời anh bỗng nhạt nhẽo đến lạ thường. Suốt ngày anh chỉ đi vòng vòng trong nhà với cái điện thoại trong tay, anh chỉ muốn cô gọi điện ỉnh. Được nghe giọng nói của cô, biết cô vẫn ổn thì anh có lẽ sẽ đỡ hơn. Nhưng đáp lại lòng mong muốn của anh chỉ là màn hình đen ngòm và không động tĩnh của cái điện thoại.

Sang đến ngày thứ hai từ cái đêm ấy. Anh tự nhốt mình trong phòng, làm bạn với những chai rượu đắt tiền và say khướt không biết trời trăng gì nữa. Dù cho Takagi và Haruko đã khuyên anh nhưng lại bị anh thẳng thừng đuổi về.

Cô có lẽ không hiểu được tâm tình anh lúc này. Anh biết cô đang có kế hoạch gì đó, nhưng việc rời xa anh như thế này chẳng khác gì đã thương nội tâm của anh. Nếu cứ tiếp tục thế này thì anh làm sao sống được những ngày tiếp theo. Anh nắm chặt tay, cầm điện thoại gọi cho cô.

- Có gì không...anh?

Nghe tiếng cô trả lời, anh mừng đến nỗi muốn nhảy cẫng lên.

- Em...hai ngày nay sao không gọi cho anh?
- Em xin lỗi...ah...điện thoại hết pin mà em quên sạc...ah...đau quá...
- Em sao vậy?
- Em...không...um...a...anh nhẹ lại...ah...đau...

Anh cơ hồ nhận ra giọng nói cô có phần gấp rút, nghe tựa như những tiếng...rên rỉ. Trong đầu anh bỗng liên tưởng đến những điều...không trong sáng. Tức thì, anh cúp máy, tháo luôn pin ra. Cô...thật không ngờ mà, vậy mà bảo là yêu anh. Đúng là giả dối mà.

[Mọi người nghĩ điều Kiyoshi nghĩ Yori làm những chuyện....đó là sự thật?...Hm...tất nhiên là sai rồi!]

Ngày đầu tiên cô ở trong nhà của Toru. Do vết thương tối hôm ấy vận động nhiều quá nên đã chảy máu, cô suốt ngày chỉ nằm ì trong phòng để dưỡng thương và tránh mặt hấn. Cô nguyên một ngày chỉ luẩn quẩn trong phòng, không ăn không uống. Cô muốn gọi cho anh, nhưng lại hết pin và không có đồ sạc pin.

Sang hôm sau, cô đành đi ra ngoài tìm đồ sạc pin. Sau khi sạc pin được, bụng cô lại biểu tình dữ dội nên đành đi xuống bếp tìm đồ ăn.

- Em chịu xuống rồi à? Tôi vừa định mang đồ ăn vào phòng em. - Toru từ trong bếp đi ra với khay thức ăn trên tay.

- Thì...à...vậy anh mang lên phòng giúp tôi nhé!

Rồi cô quay lưng bỏ lên phòng trước. Toru nhoén miệng cười bưng khay đồ ăn theo sau cô. Sau khi đặt khay lên bàn, hấn quay lại và vô tình quơ tay đụng trúng ngay vết thương của cô. Đau đớn, cô ôm chặt chỗ ấy mà mặt nhăn lại, mồ hôi bắt đầu túa ra nhễ nhại.

- Tôi xin lỗi...Em không sao chứ...

- Nhìn như vậy...mà còn...hỏi...ah...

- Lên đây nằm, tôi sẽ băng bó lại cho em.

Hấn dìu cô nằm ngay ngắn lên giường rồi chạy đi lấy hộp cứu thương. Hấn cẩn thận cởi cúc áo cô ra, để lộ vùng bụng được quấn băng trắng đang đỏ dần do máu.

- Anh...làm cẩn...thận...đau quá...

Riết rồi vết thương cô không biết khi nào sẽ lành lặn hoàn toàn. Vừa mới lành được một xú là cô lại cử động mạnh, thế này chắc một, hai tháng nữa mới có thể trở lại bình thường mất.

Toru vụng về tháo bỏ lớp băng đã thấm máu, rồi hấn nhẹ nhàng lau sạch chỗ máu của vết thương. Nhưng dù gì hấn cũng không thể làm thuần thục như một bác sĩ được, nên không hiểu sao, hấn càng lau thì máu lại càng ứa ra.

Cùng lúc ấy, điện thoại cô vang lên. Kiyoshi gọi. Để anh không lo lắng ình, cô đã cố nén đau và nói chuyện như thường. Nhưng cái tên nghiệp dư kia lại bắt cần trong lúc bôi thuốc nên cô đã không kiềm được mà la lên. Cũng vì thế mà anh lại hiểu lầm.

Kiyoshi sau cuộc nói chuyện với Yori thì ra ngoài lang thang đến tối. Anh về nhà, thấy đèn đuốc bật sáng trưng, cứ tưởng cô về nên vui mừng chạy vào. Để rồi nhận ra đó là Ichiru liền buồn bã, rồi lại đâm ra nổi giận với nó.

- Sao lại ở đây? - Anh ngồi xuống sofa, mắt không hề liếc nhìn đến nó.

- Thì em qua đây thấy nhà không khóa nên vào.

- ...

- Em có nấu vài món cho anh nè, với lại em cũng đã dọn dẹp nhà giúp anh...

- ...

- Anh đã đi đâu vậy?

- ...

- Thôi, em không hỏi nữa, anh vào ăn đi.
- Ăn làm gì? Hay cô bỏ thuốc tôi giống lần trước?
- Em...em không có ý đó...
- Biến đi.

Nói rồi anh đứng dậy và đi lên phòng. Ichiru lúc này chạy theo anh, kéo tay anh lại, nói:

- Sao anh không cho em cơ hội? Em có gì không bằng chị ta chứ?

Kiyoshi nhú mào, anh gạt phăng tay nó ra một cách phũ phàng rồi lớn tiếng nói:

- Cô chắc hẳn cũng nghe vụ việc của bà chủ tịch Hichiyo rồi nhỉ?

Nó gạt đầu.

- Nếu cô dám đụng chạm đến người con gái của tôi, e rằng lúc đó đến xác cô cũng chẳng còn.

Ichiru sợ hãi khi nghe những lời đó từ anh. Nó không thể ngờ anh lại tàn nhẫn như vậy, cho dù đó là mẹ nuôi của anh. Đến khi nó kịp nhận thức lại thì chỉ nghe tiếng đóng cửa một cách thô bạo. Nó đành ủ rũ bước về nhưng trong lòng nó vẫn không bao giờ từ bỏ, rằng nó muốn có được anh, nhất định.

Đêm ấy, có hai người trần trọc mãi không ngủ được. Một người ngồi uống rượu đến say mềm. Một người do lo lắng nên cứ ngồi thần thờ cạnh cửa sổ ngắm cảnh về đêm.

1 tháng sau.

Một tháng qua, chính xác là sau cuộc gọi bị hiểu lầm ấy, cô đêm nào cũng gọi cho anh nhưng chỉ nhận lại được những tiếng chuông kéo dài không hồi kết. Cô ngoài việc gọi cho anh thì cũng không nói chuyện với ai, Toru có hỏi gì cũng im lặng, thực ra, điều cô mong muốn nhất bây giờ là nghe được giọng nói quen thuộc ngày nào của anh vẫn vang lên đều đều bên tai. Cô nhớ anh lắm. Nhưng trước hết, cô phải nghĩ cách thoát khỏi cái nơi này.

Một tháng qua, ngày nào anh cũng nhận được một cuộc gọi. Cứ cầm điện thoại lên, anh định nghe nhưng lại sợ cuộc nói chuyện giống lần trước nên cứ để điện thoại reo âm ỉ. Anh hầu như ngày nào cũng chỉ biết uống rượu, anh chỉ muốn chuốc mình đến say mềm để quên đi sự thiếu vắng của cô ở bên cạnh. Haruko và Takagi vẫn thường xuyên đến, hai người họ đã cố gắng đem giấu hết tất cả những thứ liên quan đến cồn có ở trong nhà, họ tưởng anh sẽ phát điên lên và đập phá đồ đạc vì thiếu thứ ấy. Nhưng không. Anh không hành hạ bản thân mình bằng rượu thì cũng tự nhốt mình trong căn phòng tối suốt cả ngày, không cơm không nước. Vây xung quanh lấy anh chỉ có bóng tối đáng sợ và nỗi nhớ cô đến da diết. Cứ muốn quên đi để chấp nhận cái sự thật đang diễn ra nhưng anh không thể nào làm được. Mỗi lần cố gắng quên đi y như rằng từng kí ức về cái ngày cô rời xa anh lại rõ mồn một...

Và cũng một tháng qua, ngày nào Ichiru cũng đến nhà anh để làm bữa cơm cho anh, mặc dù anh chẳng đá động gì đến, thậm chí nhìn mặt nó anh cũng không thèm. Ichiru nó buồn. Một phần buồn vì anh không để ý đến nó, phần còn lại là vì nó đã từng nghĩ, nếu anh rời xa cô thì nó sẽ có cơ hội đến với anh. Chỉ là nó không ngờ sự việc diễn ra trước mắt nó thật khác xa so với tưởng tượng. Nhìn anh đau buồn vậy, lòng nó đau lắm. Và rồi, chuyện gì rồi cũng sẽ đến, nó không thể nhìn anh càng ngày càng xuống sắc như vậy được.

Vào một đêm, nó nhẹ mở cửa phòng anh và đi vào. Nhìn xung quanh phòng, nó nhận ra anh đang ngồi trầm ngâm ở một góc phòng, nơi mà ánh sáng của trăng không thể chiếu tới.

- Anh... - Nó ngập ngừng gọi.
- ...
- Em biết anh rất nhớ chị Yori, nhưng nếu anh cứ tiếp tục như thế này là không được đâu...
- ...

- Thực ra...em và tên Toru ấy đã bày ra trò này vì ham muốn riêng của bản thân. Nhưng anh cứ như thế này em buồn lắm, anh hãy quay trở lại giống lúc trước được không...

Mắt Kiyoshi tựa hồ phát sáng lên trong đêm, đôi mắt anh bỗng chốc đỏ ngầu và cay xè. Anh gần như đã mất bình tĩnh khi nghe nó nói đây là một trò đùa, anh chỉ muốn lao đến nó và hỏi cho ra lẽ nhưng không thể, cả cơ thể anh do rượu mà bây giờ chẳng có chút sinh lực nào cả. Điều anh có thể làm bây giờ là ngồi nghe nó nói hết sự thật, chỉ vậy thôi.

- Em biết là anh đang rất giận em, em cũng rất giận bản thân mình. Em xin lỗi, anh hãy đi tìm chị ấy trước khi quá muộn...

- ...

- Đây là địa chỉ...

Ichiru để tờ giấy note trên giường rồi đi ra ngoài. Không biết từ lúc nào mà hai hàng nước mắt nó đã chảy dài.

Kiyoshi nhìn chằm chằm vào tờ giấy note trên giường, anh muốn đi đến đó nhưng cả cơ thể đều mệt mỏi đến rã rời. Cố gắng dồn hết sức lực lại, anh đứng bật dậy, tiến đến lấy tờ giấy và phóng như bay ra ngoài.

Vừa lái xe theo địa chỉ, anh ấn gọi cho Yori.

- Anh..

- Em chuẩn bị đi, anh đang đến chỗ em.

- Nhưng sao anh lại biết nơi này?

- Đừng hỏi nhiều.

Cuộc nói chuyện diễn ra trong chốc lát. Anh nắm chặt vô lăng, chân đạp mạnh ga và hướng xe về phía vùng ngoại ô cách xa thành phố.

Yori chuẩn bị tinh thần ngồi đợi anh đến. Bỗng cửa bật mở, Toru đi vào và kéo cô đi mà không một lời nói. Cô chợt nhận ra, vẻ mặt hắn có vẻ đang rất tức giận.

- Anh làm gì vậy?

- Im lặng.

Cô vùng vẫy cố giật tay ra, nhưng hắn lại càng siết chặt hơn, như thể xương cổ tay cô đang nứt ra.

Hắn mạnh bạo đẩy cô lên xe và lái xe rời đi. Trên xe, cô không dám mở miệng nói một lời vì trông hắn có vẻ rất bức bối. Nhưng hắn đang chở cô đi đâu vậy chứ. Nơi đây hình như rất cao, xung quanh toàn là sương mù, cô loáng thoáng nghe được tiếng sóng đang đánh mạnh vào bờ. Trong đầu cô mơ hồ nhận ra mình đang ở đâu. Chính là vách núi ấy.

Lúc ấy, Kiyoshi cũng vừa đến nơi. Anh chạy nhanh vào trong tìm cô nhưng chỉ có sự im lặng đáp trả lời anh. Anh đã chậm một bước rồi. Bỗng chuông điện thoại anh reo lên, là một số lạ.

- Ah, Kiyoshi.

- Toru?

- Phải, tôi đây.

- Anh đưa Yori đi đâu?

- Một nơi...rất cao, bên dưới thì có sóng. Vậy thôi, tự tìm nhé.

“Tút...Tút...”

Ngay khi Toru miêu tả nơi hấn đưa Yori đến thì anh đã nghĩ ngay đến vách núi ấy, nhưng lại không chắc chắn. Nhắc điện thoại gọi Takagi, anh bảo cậu đem theo một vài người và đi đến vách núi đó. Dù anh không chắc là nơi đó, nhưng cũng vẫn đáng để đi thử.

Hoàn chương 56.

60. Chương Cuối: Trọn Đời Có Nhau

Sương mù vẫn giăng kín muôn nơi, xóa mờ mọi nẻo đường trên vách núi cao sừng sững. Một chiếc xe đang từ từ tiến lên trên vách. Vài tên đàn em của hấn ra mở cửa. Toru xuống xe và kéo Yori ra ngoài. Hấn đẩy cô đứng sát vách núi, cứ như nếu hấn vô tình đẩy nhẹ thôi thì cô cũng có thể rơi xuống dưới đó.

- Sao giờ nhỉ? Kiyoshi có lẽ sẽ đến muộn đấy!

- Anh...anh đang nói gì vậy?

- Không phải nó bảo sẽ đến cứu em sao?

- Sao...sao anh biết?

- Nói sao nhỉ? À, là nghe lén đấy.

Cô tức giận nhìn hấn nhưng lại không làm được gì, vì nếu cô chống đối lại hấn, hấn có thể sẽ đẩy cô xuống không chừng. Cô chưa muốn cuộc đời mình lại kết thúc ngán ngùi vậy.

Lúc này, Toru vừa định bước vào phòng cô thì bất chợt nghe được cuộc nói chuyện. Tuy có hơi nghi ngờ nhưng hấn vẫn quyết định đưa cô đi khỏi đó, nào ngờ hấn lại đoán đúng.

Một lúc sau, hàng loạt những chiếc xe khác ù ù tiến đến. Cô khẽ mỉm cười, đối với cô những chiếc xe kia rất quen thuộc. Kiyoshi cùng Takagi bước xuống xe, Toru thấy thế liền bật cười, hấn kiềm cô chặt hơn.

- Tới rồi à, em trai.

Nghe hấn nói vậy, anh nhú mồm lại. Hấn đang nói em trai sao. Ai là em trai hấn cơ chứ.

- Em trai gì cơ? - Anh hỏi lại.

- Ô, thế chưa ai nói cho em biết sao, em trai của tôi.

- Sao cơ?

Anh quay sang nhìn Takagi đang đứng, ánh mắt như muốn hỏi cậu chuyện này là sao. Takagi dường như hiểu ra được liền giải thích cho anh hiểu toàn bộ sự việc rằng vì sao hấn lại gọi anh là em trai.

- Giờ thì hiểu chưa? - Hấn nói.

- Hừm. Thật không ngờ tôi có anh trai đấy!

- Phải.

- Nhưng mà...tôi lại không thích người anh này chút nào.

- Chứ mày tưởng tao thích mày à?

Thái độ của Toru xoay chuyển đến chóng mặt. Hấn phẫn nộ nhìn anh. Đối với hấn, đáng nhẽ người như Kiyoshi không nên là anh em song sinh với hấn. Vì anh mà hấn đã bị vất cho cô nhi viện. Vì anh mà từ nhỏ hấn đã không nhận được sự yêu thương từ gia đình. Nỗi hận ấy, chỉ có trời mới hiểu cho hấn.

- Anh thả cô ấy ra, có gì từ từ nói.

- Im đi. Còn nói là tao buông tay.

- Này Toru, thả ra đi, cô ấy không có lỗi.

- Mày yêu nó đến thế à? Có giỏi thì đến cứu nó đi.

Rồi hắn bỗng thả tay ra, cả người cô bật ngã ra sau. Trong một phút hoảng loạn, cô đã bám vào được vách núi ấy, người cô không ngừng đung đưa trong không trung.

- Ái chà, cũng nhanh nhẹn đấy chứ!

Hắn dùng gót chân giẫm mạnh lên bàn tay cô khiến cô khóc không ra nước mắt.

- Anh đang làm gì vậy? - Kiyoshi đi vội tới nhưng hắn lại rút súng bắn vào chân anh, anh liền khụy người xuống, máu từ chân anh chảy không ngừng.

- Mày cứ bước đến đây đi, tao phé luôn hai chân mày.

Kiyoshi phẫn nộ nhìn hắn, anh cũng rút súng ra chĩa thẳng mặt hắn.

- Có giỏi thì bắn đi. Nhưng trước đó, có lẽ có người chết trước tao đấy.

Hắn nhìn xuống cô, ra sức giẫm mạnh hơn. Cảm giác từng đốt xương tay như đang vỡ vụn ra, nước mắt cô chảy xuống. Bàn tay cô lúc này đã không còn sức để bám nữa.

- Dừng lại. Giờ anh muốn gì, nói đi.

- Là mày nói đấy nhé! Đánh nó cho tao.

Khoảng 5 tên cao to tiến đến với những cây gậy sắc dài liên tục đánh vào người anh. Takagi và những người khác định xông lên nhưng anh lại không cho. Chúng đánh anh không chảy máu nhưng lại lưu lại những vết bầm tím. Có một tên tàn nhẫn đạp mạnh vào chân lúc này vừa bị đạn bắn vào, tiếng xương gãy nghe rần rắc đến đáng sợ.

- Dừng lại. - Cô hét lên.

- Đánh nó mạnh lên. - Hắn khoái chí cười nhìn cô.

Những tên đàn em nghe vậy càng ra tay mạnh hơn. Một tên đánh mạnh vào bụng khiến anh ho dữ dội. Còn một tên do đánh hăng quá nên đã đánh vào sau đầu anh, máu cứ thế chảy đầu xuống mặt.

- Dừng. Thằng kia, tao có bảo mày đánh nó chảy máu không?

Sau lời nói của Toru, chỉ vang lên một tiếng súng và cả thân hình của tên đàn em đổ gục xuống nền đất lạnh ngắt. Kiyoshi gượng người ngồi dậy, liếc mắt về phía Takagi. Takagi như hiểu được liền rút súng bắn hạ mấy tên đàn em của hắn. Mặt hắn tối sầm lại, liền chĩa súng vào người anh.

- Khốn khiếp, anh hại anh ấy đủ rồi. Giờ đi chết đi.

Cô cố gắng chồm người dậy, nắm chân hắn mà kéo xuống. Hắn rơi xuống dưới nhưng lại nhanh tay chộp được một cành cây.

- Kiyoshi...

Người cô bây giờ chẳng còn chút sức lực nào, tay cô đang trượt dần ra khỏi vách núi. Lúc sắp rơi thì có một bàn tay chộp lấy và kéo cô lên. Anh ôm chặt cô vào lòng, từ dưới núi, Toru bắn ra viên đạn cuối cùng. Viên đạn cắm thẳng vào tấm lưng đang ôm chặt cô, máu phụt ra ướt đầm.

- Takagi, ra tay đi.

Cô hét lên. Takagi chạy đến vách núi, rút súng và bắn về phía hắn. Cơ thể hắn đang treo trên cành cây chợt rơi xuống phía dưới. Những góc đá nhọn hoắt đâm xuyên qua lồng ngực hắn, máu chảy ra và hòa quện với từ giọt sương đang ập tới. Một cái chết bi thảm.

- Kiyoshi, anh tỉnh dậy cho em.

Cô tát vào mặt anh hai cái rõ đau nhưng anh vẫn cứ nằm im như thế. Vậy đây là kết cục của cô và anh sao. Không thể thế được. Cô với anh vừa chỉ mới gặp lại sao lại xảy ra những chuyện như thế này chứ.

- Anh tỉnh lại cho em...em không cho anh chết...Takagi, cậu đứng đó làm gì, gọi cấp cứu..

Phòng cấp cứu vẫn đang sáng đèn. Yori ngồi trên ghế, nước mắt vẫn không ngừng chảy. Bàn tay cô lúc này bị Toru giẫm mạnh như thế nên các đốt xương đã bị gãy, nhưng đã được bác sĩ kẹp cố định lại. Tuy nhiên, cô không quan tâm đến bàn tay cô như thế nào, cô chỉ quan tâm đến người đang nằm trong phòng cấp cứu kia. Haruko ngồi bên cạnh nắm lấy tay cô mà an ủi.

“Cạch”

Phòng cấp cứu mở ra, một người y tá vội vàng chạy ra hỏi:

- Ở đây có ai cùng nhóm máu với bệnh nhân không?

- Tôi.

- Tôi.

Haruko và Takagi cùng lúc lên tiếng. Cô ngạc nhiên nhìn hai người họ, rồi mắt lại rưng rưng thầm cảm ơn hai người bạn tốt. Thật ra, máu của Kiyoshi là nhóm máu A nên có thể dễ dàng tìm ra được.

- Mời hai người đi theo tôi.

Khoảng nửa tiếng sau, bác sĩ đi ra, vẻ mặt ông ấy nhìn rất căng thẳng.

- Tình trạng khá nghiêm trọng, vết thương ở lưng thì không sao, lá lách bị đánh vỡ, chân phải bị gãy. Và hơn nữa phần đầu bị chấn thương cũng khá nặng, có lẽ sẽ hôn mê trong thời gian dài, chuyện tỉnh lại hay không còn dựa vào lý trí của cậu ấy. Giờ thì cô có thể vào thăm.

Nghe được câu nói ấy từ ông bác sĩ, cô không biết mình nên vui hay nên buồn. Nếu tính mạng anh không bị sao thì quá tốt, nhưng chuyện anh có tỉnh dậy hay không...cô đang lo sợ chuyện này.

Kiyoshi nằm trên giường bệnh trắng toát. Sắc mặt anh vẫn như ngày nào, chỉ có điều hơi nhợt nhạt hơn. Đầu, ngực, bụng của anh đều quấn băng trắng toát, cả chân phải còn bó bột cứng ngắc. Nhìn thấy cảnh ấy mà tim cô như vỡ nát ra, nước mắt không thể trào ra được nữa mà cứ thế chảy ngược vào trong. Cô chậm chậm tiến tới quỳ xuống cạnh anh, nắm lấy bàn tay đang được truyền nước.

- Kiyoshi, em xin lỗi. Em đã không làm được gì cả, xin lỗi anh...

Rồi cô gục đầu xuống và thiếp đi. Trong giấc mơ, cô nghe được tiếng anh gọi mình nhưng lại không thấy đâu, xung quanh chỉ đầy rẫy những xác chết đầy máu me. Dẫu biết đây là mơ nhưng cô không thể nào dậy được, cả cơ thể bị một lực nào đó kiềm chặt, oxi như bị rút cạn từ từ khiến cô không thể thở.

- Kiyoshi...Kiyoshi...Ah...

Ngồi bật dậy, cô thở hổn hển nhìn ngơ ngác quanh phòng. Một giấc mơ kì lạ. Cô ngược nhìn anh, vẫn không có dấu hiệu nào cho thấy anh tỉnh dậy, chỉ có nhịp tim anh vẫn đang đập chậm chậm.

“Mình...đang ở đâu vậy?”

Kiyoshi khó nhọc ngồi dậy. Có một điều lạ là toàn thân anh hoàn toàn bình thường, không hề có một vết thương. Thấy kì lạ. Không lẽ...anh đã chết rồi sao.

Anh nhìn xung quanh, tất cả đều là bốn bức tường trắng và không có một lối thoát. Nơi đây không lẽ là trên thiên đàng. Bỗng có một luồng sáng rọi thẳng nơi anh đang đứng, sau đó là một giọng nói của người con gái mà anh rất yêu, từng lời cô nói anh nghe rất rõ. Anh trả lời nhưng cô lại không nghe, dù anh có hét đến khản giọng thì cô vẫn không đáp trả lại lời anh. Chuyện này tại sao lại vậy.

Mấy ngày sau đó, tình hình của anh vẫn không có gì thay đổi. Cô thì luôn luôn túc trực cạnh anh ngày lẫn đêm, không rời anh nửa bước. Ngày nào cô cũng ngồi kể cho anh nghe những kỉ niệm giữa hai người với ý

nghe nếu nghe những điều đó, có lẽ anh sẽ nhớ đến cô mà tỉnh dậy. Đến hôm nay, sự kiên nhẫn của cô đang dần mất đi, ngay lúc cô định từ bỏ thì ngón tay anh khẽ động đậy. Cô vui mừng chạy đi tìm bác sĩ. Sau khi khám xong, về mặt ông bác lộ rõ vẻ mừng rỡ.

- Thật tốt, cậu ấy đang dần tỉnh dậy.

- Thật sao. Cảm ơn bác sĩ.

Đợi bác sĩ ra khỏi, cô vội đi đến cạnh giường và nắm chặt tay anh. Cô một lần nữa kiên nhẫn chờ đợi. Đến một lúc sau, mi mắt anh khẽ động đậy rồi mở hẳn. Cô nhìn anh, anh nhìn cô. Hai người im lặng hồi lâu, anh mở miệng nói:

- Anh còn sống sao?

Cô vui mừng đến rơi nước mắt, chồm người ôm chầm lấy anh, cô ôm rất nhẹ để tránh động đến vết thương trên người anh.

- Em sao vậy?

- Huhuhu...em cứ tưởng anh không tỉnh lại.

- Thôi nào, nín đi. Anh sao bỏ em được.

1 tháng sau, tại nhà thờ.

Kiyoshi và Takagi mặc lễ phục trang trọng bước vào lễ đường. Một lát sau, Yori và Haruko trong bộ áo cưới lộng lẫy cũng từ từ bước vào. Tất cả mọi người đều im lặng trông chờ giây phút tuyệt đẹp này. Đến khi hai cô dâu đã đến nơi hai chú rể đứng, cha xứ nhẹ nhàng đọc lời tuyên thệ, và kết thúc là những tiếng “Con đồng ý” mà trong đám cưới nào cũng có. Sau đó là màn ném hoa. Cả nhà thờ bỗng ồn ào lên, ai cũng muốn chụp được bó hoa ấy. Cô và Haruko bắt đầu ném, tất cả mọi người đều nhao nhao đứng dậy, có người còn giành giật nhau không thương tiếc.

Chiều hôm ấy, tại một cánh đồng xanh mát, có ba ngôi mộ đang nằm cạnh nhau. Hai cặp đôi mới cưới trong bộ trang phục đen đang đứng trước ba ngôi mộ ấy.

- Mong ba người ra đi thanh thản.

Yori nói khẽ rồi đặt bó hoa lên mộ của Toru, Haruko và Takagi cũng đặt hoa lên mộ của bà chủ tịch và Yoru.

- Yori này, cậu có muốn biết nguyên nhân cái chết của chị Yoru không? - Takagi hỏi.

- Thôi. Chuyện cũ thì cứ cho nó qua đi, nhắc đến chỉ thêm buồn.

Sau đó là khoảng không gian im lặng với những cơn gió nhẹ lướt qua. Thật yên bình.

Thật ra, Takagi đã cho người điều tra cái chết của Yoru. Lúc Yoru ở Mỹ, chị ấy đã qua lại với Toru dẫn đến có thai. Tức là Rian là con Toru. Yoru lúc sinh Rian ra thì lúc đó hắn đã bỏ đi, chị ấy phải một mình nuôi con suốt mấy năm trời. Đến một ngày chị ấy bỗng nhận được tin hắn đang ở Nhật thì liền trở về. Vào cái đêm ấy, Yoru đến tìm hắn thì bị hắn ruồng bỏ. Hắn cho người lái xe đụng chết Yoru ngay lúc chị ấy đang trên đường về.

Yori vốn không muốn nghe nguyên nhân cái chết của Yoru là do cô không muốn biết. Cô không muốn khơi gợi lại cái chết đầy đau thương của chị mình. Cô đã không làm được gì cho chị ấy từ lúc nhỏ đến giờ, nên chuyện bây giờ cô có thể làm là chăm sóc Rian thật tốt thay chị ấy, và sống thật hạnh phúc bên người cô yêu. Như vậy là đủ rồi.

Hoàn.

Trời ạ, cuối cùng cũng hoàn rồi. Cảm ơn m.n đã ủng hộ au trong suốt thời gian qua, au biết mình còn rất nhiều thiếu sót nhưng m.n vẫn ủng hộ au, cảm ơn m.n nhiều nhiều nhiều lắm!! *chấp tay, cúi đầu 90°*

Còn mấy ngoại truyện thì mai mốt au up luôn cho xong.

À mà nhân tiện đây au nói luôn, do hôm bữa lang thang trên mấy trang web, au thấy truyện của au được ai đó up lại mà chưa nói au tiếng nào. Không nói gì nhiều đâu, ai up truyện của au thì lên tiếng giùm cái để au biết nhé! Cảm ơn ạ.

Lời cuối: CẢM ƠN TẤT CẢ MỌI NGƯỜI.

61. Ngoại Truyện 1: Tuần Trăng Mật.

Sau lễ cưới long trọng, cô và anh quyết định hưởng tuần trăng mật ở biển để tận hưởng không gian yên bình chỉ có hai người. Ồ, nói hai người nhưng vẫn có hai người khác mặt dày đòi đi theo.

- Sao cậu không đi nơi khác mà đi đến đây? - Yori cầu nhàu khi cùng Haruko đi dạo trên bờ biển.

- Tớ và Takagi vốn dự tính từ trước rồi.

- Thật không? - Cô lườm nhỏ.

- Thật.

- Hừm. Thôi, gọi hai người kia ra đây đi.

Bờ biển xinh đẹp với bốn con người trai thanh nữ tú đùa giỡn vui vẻ. Sau một hồi chơi đùa đến mệt, cô và anh đi vào nhà để chuẩn bị bữa tối. Takagi và Haruko ngồi tựa đầu vào nhau ngắm hoàng hôn. Ánh mặt trời chiếu xuống mặt biển làm nước biển lấp lánh như kim cương, tạo nên một khung cảnh lãng mạn.

- Takagi này...tớ rất muốn...

- Ya, sao cứ xưng cậu tớ hoài vậy? - Takagi đánh nhẹ vào trán nhỏ một cái.

- Không đổi được.

- Sao không được? Lúc trước hai người kia cũng cậu- tớ, giờ thì anh-em ngọt ngào đấy!

- Giờ có nghe người ta nói không? - Haruko bực bội nói.

- Rồi rồi, vợ nói đi.

- Vợ muốn viết tên chồng lên cát... - Vì tự dưng đổi cách xưng hô, có chút không quen nên hai má nhỏ đỏ ửng lên.

- Để làm gì cơ?

- Để...

- Bây, vào ăn đi.

Vào ngay cái khoảnh khắc lãng mạn ấy, cái giọng của Yori hét lên làm cả khung cảnh lúc này vỡ tan tành. Haruko và Takagi mặt mũi méo mó đi vào trong. Lúc đi ngang còn tặng cho cô mấy cái lườm. Cô ngơ ngác không hiểu mình đã làm gì sai mà lại bị lườm muốn rách da mặt thế kia.

Tối hôm ấy, hai cặp vợ chồng son ngồi trên sofa uống rượu. Cả phòng khách tựa hồ như ngập tràn những trái tim “hường phấn” bay lung tung khắp nơi. Đến khi tất cả đã say mềm thì mới chịu dừng. Takagi bỗng cất tiếng hỏi:

- À Haruko, lúc này vợ định nói gì thế? Viết tên chồng lên cát làm gì?

Cô và anh ngồi bên cạnh cố tình không nghe những lời nói sến súa ấy, nhưng những lời ấy vẫn cứ lọt vào tai làm cả hai sồn gai ốc. Haruko (lại) lườm Yori, rồi quay sang nói với Takagi.

- Lúc chiều vợ nói nhảm, vợ muốn vẽ cơ, nhưng là vẽ hai người kia.

Takagi mặt có hơi đen lại, nhưng nhìn thấy nhỏ nháy mắt ra hiệu ình, cậu liền hiểu ra và hòa theo.

- Ấy, vợ nói vậy làm chồng buồn đấy! Khi không tự dừng vẽ người ta lên cát làm gì?

Cô và anh vẫn cứ ngồi ôm nhau tình tứ ý nói chúng tôi đây không quan tâm hai người nói gì, nhưng thực chất vẫn đang chờ đợi câu nói của Haruko.

- Để làm gì?

- Vợ muốn vẽ mặt hai người kia lên cát, để sóng đến tát vỡ mặt họ ra!! (Ồi thần linh ơi ^^ chị này hay thật.)

Cô và anh không hẹn cùng nhau xoay hai gương mặt tối đen qua hai người kia. Và một cuộc rượt đuổi đã xảy ra trong căn nhà mà lúc này những trái tim vẫn còn bay lung tung.

Anh chạy nhanh nên tóm được cả hai người kia, liền kéo lại đứng trước mặt cô để cô xử tội.

- Haruko, cậu...

- Ấy ấy Yori à, cậu hãy tha thứ cho tớ. Tớ say nên lời nói có chút lẫn lộn. - Haruko chấp tay lại gương đôi mắt long lanh nhìn cô.

- Phải đó. - Takagi gật đầu lia lịa.

- Hừm... - Mặt cô vẫn không tí biểu cảm nhìn chằm chằm hai người trước mắt.

- Yori à, giờ cũng tối rồi, có gì để mai tính nhé.

Rồi Haruko và Takagi chạy vèo lên phòng. Cô tức tối định chạy theo nhưng lại bị anh ôm chặt không cho chạy.

- Anh...

- Để mai đi. Đêm nay là đêm đầu tiên, anh không muốn có việc gì xen vào đâu.

Anh nở nụ cười ám muội rồi cúi xuống hôn cô. Anh vừa hôn vừa nhấc bổng cô lên và đi vào phòng. Đầu óc cô quay cuồng, một phần là vì nụ hôn, một phần là vì rượu.

Cô và anh vẫn cứ hôn cuồng nhiệt, đến khi vào đến phòng rồi thì cô mới dứt ra. Mơ mơ màng màng nhìn cảnh tượng trước mắt rồi lầm bầm nói:

- Lên đến phòng rồi à!

Cô nhìn anh, ánh mắt anh lúc này ngập tràn dục vọng. Cô hơi giật mình, định đẩy anh ra nhưng anh lại giữ chặt.

- Anh à...

- Anh đợi ngày này lâu lắm rồi!

Rồi lại hôn cô. Dục vọng trong người anh như bùng phát hết ra, anh mút mạnh môi cô đến khi nó sưng mọng. Lại còn luồng lách chiếc lưỡi hư hỏng khắp khoan miệng cô khiến cô không tài nào thở được.

Anh ép sát cô vào tường. Dời môi khỏi đôi môi đã sưng của cô, anh lại trải môi mình khắp mặt cô, rồi lại hôn xuống cái cổ trắng ngần. Bàn tay nhẹ nhàng luồn vào trong áo, chạm vào làn da mát rượi của cô.

Anh lúc này bỗng ngừng lại, nhìn cô một hồi lâu rồi nói:

- Cởi giúp anh.

Yori trong cơn mụ mị làm theo lời anh. Đưa bàn tay ngọc ngà cởi từng cúc áo, để lộ phần trên rắn chắc của anh. Người cô bỗng nóng lên, mặt cũng đỏ gay. Cảm giác lúc này thật khó chịu.

- Anh...em khó chịu quá...nóng quá...

Môi anh cong lên tạo thành một nụ cười tà mị. Anh đẩy cô nằm xuống giường rồi đè lên người cô.

Đêm đó, ở hai căn phòng, những trái tim lại bay tứ tung.

Sáng hôm sau.

Trên giường, đôi nam nữ đang ôm nhau ngủ yên bình. Yori đang trong giấc mộng ngọt ngào, không biết có mơ thấy gì mà tay cứ không ngừng sờ mó bờ ngực của anh, rồi lại sờ lên gương mặt anh. Anh vì thế mà thức giấc, nắm tay cô để cô dừng cái trò sờ mó vào sáng sớm này.

- Yori, dậy cho anh.

Cô nghe giọng nói ấm áp của anh thoang thoảng bên tai liền tỉnh dậy. Nhìn cảnh tượng xung quanh một hồi cô mới lấy lại nhận thức. Cô thấy trên người mình và anh chỉ đắp mỗi cái chăn mỏng. Khẽ liếc nhìn xuống cơ thể mình, mặt cô liền đỏ ửng. Cô hoàn toàn khóa thân... Nhưng mà cái người nằm cạnh cô thì chỉ bán khóa thân. Anh đúng là đáng ghét mà.

- Mới sáng ra mà em đã muốn rồi à? - Cái giọng trầm ấm lại cất lên.

- Gì chứ?

- Chứ đây là gì?

Anh chỉ vào tay cô đang đặt trên ngực mình. Cô liền vội vàng rút tay lại. Anh lại đè cô xuống, làm cái chăn mỏng ấy tuột khỏi người cô.

- Anh...anh... - Cô lấy hai tay chặn trước ngực, trừng ra gương mặt đỏ như gấc nhìn anh.

Anh khẽ cười, cúi xuống hôn vào môi cô một cái, bàn tay hư hỏng vuốt ve phần bụng phẳng lì không chút mỡ dư thừa của cô. Rồi bàn tay ấy lần mò từ từ lên trên...

- Ah...đồ đáng ghét.

Cô dùng hết sức lực đẩy anh ra, lấy chăn che cơ thể mình lại rồi chạy vào phòng tắm. Anh bật cười nhìn cô vợ nhỏ đáng yêu của mình.

Tuần trăng mật này cuối cùng cũng chỉ còn hai vợ chồng cô. Lúc cô và anh đi qua phòng Takagi và Haruko thì họ đã đi mất, chỉ còn mỗi tờ giấy trên giường. Nó ghi:

“Tụi tớ xin lỗi vụ việc hôm qua, còn bây giờ thì trả lại không gian cho hai cậu đấy!”

Và ít lâu sau khi tuần trăng mật của cô và anh kết thúc, cô đã tìm đến tận nhà hai người kia và tặng họ nguyên cái bánh kem vào mặt.

À vâng, đến đây thì chuyện về tuần trăng mật của hai cặp vợ chồng xin được phép kết thúc.

Định là không viết ngoại truyện đâu, nhưng tự dưng hôm nay bỗng có ý tưởng nên viết luôn :))))

62. Ngoại Truyện 2

#1

Hôm ấy là một ngày thời tiết chuyển biến thất thường. Buổi sáng có nắng gắt, vào chiều sẽ có mưa kèm theo gió và lốc xoáy, tối thì có gió thổi nhẹ nhàng. Ấy, lạ đề. Giờ vào lại... E hèm...

Buổi sáng đầy nắng đẹp, tại nhà hai vợ chồng cô vẫn cứ bình yên, tiếng cười vẫn cứ vang lên vui vẻ. Nhưng đến đêm, khi cô đang nằm trong lòng anh nghịch mấy tính bảng, bỗng cô hỏi:

- Chồng nè, trái tim chồng thuộc về ai?

Anh hơi ngỡ ngàng vì câu hỏi này của cô. Chợt trong đầu anh nảy ra một ý. Vì từ trước đến giờ chưa thấy cô ghen lần nào, bây giờ lại có cơ hội anh đại gì không thử cô. Khẽ nhoẻn miệng cười, anh nhẹ nhàng rót những lời trầm ấm vào tai cô:

- Trái tim anh chỉ thuộc về một và chỉ một người...

Nói tới đây anh dừng lại để lên nhìn về mặt cô. Cô đang cười vu vơ, không nằm ngoài dự đoán của anh mà. Anh nói tiếp:

- Nhưng không phải em đâu!

Nụ cười trên môi cô tắt ngúm khi nghe thấy những lời đó. Cô hơi nở nụ cười, đặt máy tính bảng sang một bên, trèo lên người anh ngồi, nhẹ nhàng vuốt ve cổ áo anh rồi nắm mạnh và lắc liên tục:

- Nói, là con nhỏ nào? Hả? Tôi thật không ngờ mà, cười nhau về mới được có một tháng mà dám đi ngoại tình hả???? Tối nay ra sofa ngủ.

Và giờ thì anh lại thấy mình thật ngốc. Sao anh lại dám thử xem khi một thủ lĩnh ghen sẽ như thế nào chứ.

- Yori, em hiểu lầm rồi.

- Không nghe. Đi ra sofa cho tôi.

Anh đành lủi thủi ôm chăn gối đi ra ngoài. Nhưng chưa đi đến cửa thì nghe cô gọi, tưởng cô tha thứ rồi, ai dè đâu:

- Tôi có bảo anh cầm chăn gối đi theo à?? Bỏ lại!

Anh buồn thiu để chăn lại chỗ cũ. Rồi lại lủi thủi đi ra ngoài. Trước khi đóng cửa lại còn luyến tiếc nhìn cô, nhưng cô không thèm để ý.

Anh nằm trên sofa mà cười đau đớn. Cô đúng là dễ nổi giận mà. Sao cô không chịu suy nghĩ một tí chứ, có ai đi ngoại tình mà nói ra trắng trợn trước mặt vợ mình đâu. Haiz...chắc tại số anh xui mà. Nằm suy nghĩ một hồi, anh quyết định...đi ngủ. Sáng mai dậy rồi giải thích với cô sau.

Sáng hôm sau.

Kết quả sau một đêm chờ đợi của anh đã được hồi đáp. Ngồi đối diện với gương mặt lạnh tanh của cô mà anh như đang đối mặt với Diêm Vương dưới suối vàng.

- Giờ tôi sẽ hỏi lại, trái tim của anh thuộc về ai? Về tôi hay con nhỏ nào đó đầu đường xó chợ? - Cô lên tiếng hỏi.

- Trái tim của anh...đương nhiên không phải của em...

- ... - Mặt cô tối lại.

- Mà con nhỏ nào đầu đường xó chợ anh làm gì có...

- ... - Cơ mặt cô hơi giãn ra được một chút. - Nói nhanh.

- Được rồi. Tim anh thì đương nhiên thuộc về...anh. Không có tim sao anh sống.

Biểu cảm gương mặt cô thay đổi liên tục sau khi nghe câu nói đó của anh. Từ ngạc nhiên đến tức giận đến mức nước mắt lăn dài. Anh thấy vậy vội ôm chầm lấy cô, vỗ vỗ lưng cô, nói:

- Anh xin lỗi...anh chỉ muốn đùa với em một chút thôi! Xin lỗi. Em biết là anh yêu em nhiều đến cỡ nào mà.

- Đồ đáng ghét!!! Đừng đùa như vậy chứ!

Anh nở nụ cười rồi cúi xuống phủ môi lên môi cô. Sau đó bế cô lên và đi vào phòng. (Chuyện gì sau đó là của vợ chồng nhà người ta :v)

#2

Vào đêm giáng sinh, Takagi và Haruko lại “lết mông” sang nhà cô và anh ngồi với lý do hết sức buồn cười- bị ba má đuổi, không cho ở nhà vì hai người lúc nào cũng làm ồn ào, ba má không thể nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. (Takagi và Haruko sau khi kết hôn thì không mua nhà riêng mà “ăn nhờ ở đậu” nhà ba má Haruko ^^)

Yori và Haruko đi ra ngoài để mua đồ về nấu ăn. Hai người lúc đi ngang trung tâm thương mại, thấy những bộ quần áo mùa đông bắt mắt liền kéo vào xem, hoàn toàn quên bẵng việc mua đồ ăn. Haruko khi đang đứng chọn quần áo thì có một người thanh niên dáng vẻ cao ráo, có thể nói là đẹp trai, anh ta tiến đến nói chuyện với Haruko cả buổi trời. (Có thể hiểu khác là đang tán tỉnh Haruko nhà chúng ta á ^.^) Yori đứng ở một góc lén nhìn Haruko, giơ điện thoại lên chụp hình rồi cười xảo trá. Để tránh bức ảnh đẹp dễ lỡ bị Haruko xóa mất, cô đã nhanh chóng thêm mấy chục tấm. Phen này thì Haruko có vẻ mệt đây.

Một lát sau.

Sau khi mua xong đồ để nấu ăn và cả núi quần áo, cả hai lại ung dung ra về để đám người trong bang trước kia xách đồ. (Mấy người đó sau khi hai cặp vợ chồng đám cưới xong thì chuyển luôn nghề. Đó là nghề khuôn vác, chủ yếu là khuôn vác đồ mà Yori với Haruko mua á ^.^)

- Cậu sắp chết rồi, Haruko à!

- Sao chết?

- Nè. - Yori giơ điện thoại có tấm hình mà Haruko và anh chàng kia đứng nói chuyện.

- Ya...cậu xóa ngay cho tớ!!

- Tại sao? Nếu cậu không có ý gì với anh chàng kia thì sao phải sợ? - Cô nói giọng khiêu khích.

- YORI!! Cậu mà dám bán đứng tớ, tớ thề...sẽ băm cậu thành trăm mảnh... - Haruko cầm vai Yori mà lắc mạnh.

- Cậu yên tâm. Tớ sẽ không bao giờ bán đứng bạn bè...khi chưa được giá... - Nói rồi cô bỏ chạy, Haruko thấy vậy mặt mày đen như cục than, tức tối đuổi theo.

Về đến nhà, Yori và Haruko xem như là tạm thời gác chuyện vừa nãy sang bên để cùng nhau đón Giáng Sinh đầu tiên bên người chồng thân yêu của mình. Nói vậy thôi chứ cũng chả được bình yên đâu.

Sau khi ăn xong bữa tối, Takagi bỗng gọi cô lên sân thượng nói chuyện. Kiyoshi nghe lén được cũng đi lên sợ vì sợ vợ mình có gian tình.(==")

- Chuyện gì mà cậu gọi hai vợ chồng tớ lên đây? - Anh đứng ôm eo cô, mặt nghênh lên hỏi.

- Tớ gọi vợ cậu, ai gọi cậu?

- Sao tớ biết được sẽ có chuyện gì xảy ra chứ?

- Thôi, nói nhanh đi. - Cô nhanh chóng cắt ngang "cuộc chiến" sắp sửa bùng nổ này.

- Hừm...Yori, lúc nãy cậu với Haruko đi mua đồ có phải đã xảy ra chuyện gì không?

Yori hơi bất ngờ trước câu hỏi của Takagi. Rồi trong đầu chợt nghĩ ra trò vui, cô liền nói:

- Thực ra tớ đã làm một việc có liên quan đến hạnh phúc gia đình cậu...

- Chuyện gì?

- Ấy da...nhưng tớ không thể bán đứng bạn bè được...

- Được rồi, cậu cần gì?

- Anh, anh muốn gì? - Cô quay sang hỏi anh.

- Hm...anh chỉ muốn có một đêm Giáng Sinh vui vẻ bên em, nhưng lại bị phá đám...

- Rồi rồi, tớ và Haruko sẽ cuốn gói khỏi đây. Giờ thì nói việc làm của cậu đi.

Yori mừng thầm trong lòng. Phen này Haruko sẽ không thoát khỏi đâu. Haruko à, xin lỗi nhé.

Rồi cô lấy điện thoại gửi tấm hình sang điện thoại Takagi. Cậu vừa thấy tấm hình đó thì ngạc nhiên hết cỡ, sau đó vội vàng chạy xuống nhà và kéo Haruko khiến nhỏ không kịp ú ớ gì. Cô và anh đứng trên sân thượng xem "kịch câm" mà cười chảy cả nước mắt.

- Mà chuyện đó là thật à? - Anh hỏi.

- Tất nhiên là không rồi!

.
. .
. .
. .
. .

Sáng hôm sau. Khi cô đang say giấc nồng trong vòng tay anh thì chuông điện thoại reo liên tục.

- Ai...

- Yori, cậu dám bán đứng tớ!!!!

Cô chưa nói hết câu đã phải để điện thoại cách xa mấy mét vì tiếng hét khủng bố của Haruko.

- Thì tớ được giá rồi, đại gì không bán?

- Cậu...ya, anh bỏ em ra...

Yori nghe thấy một số tạp âm hỗn loạn ở đầu dây bên kia. Khẽ cười rồi tắt máy. Quả thực, giờ nghĩ lại cô thấy mình hôm qua quá ngu xuẩn. Tự dừng lại đồng ý với cái điều kiện anh đưa ra làm gì cơ chứ. Gì mà hai vợ chồng vui vẻ, chỉ có mình anh là thấy vui, còn cô thì đến xoay nhẹ người thôi cũng đủ đau điếng rồi.

Liếc nhìn anh đang ngủ ngon lành, cô bực bội đâm mấy cái vào ngực anh rồi ngượng người đi vào nhà tắm.

#3

Trong một quán bar với tiếng nhạc xập xình đến choáng cả đầu, mấy vũ công nữ ăn mặc thiếu vải đứng ôm cột giữa sàn mà lắc lư, đu múa trên đấy. Ở một góc phòng, có một người con trai đang say bết nhè, trên bàn la liệt toàn mấy chai rượu nặng. Người con trai ấy là người mà đầu truyện đến giờ chỉ xuất hiện đúng một lần. Là Ken. Ken đang làm gì ở đây chứ.

- Này, cậu say rồi, để tớ đưa cậu về?

Kiyoshi ngồi bên cạnh không ngừng vỗ vai Ken- người đang gục lên gục xuống do uống quá nhiều. Bỗng có một ả mỹ nhân “ngực to mông lép” (:v) tiến về phía anh và Ken. Thấy Ken say nên ả không đếm xỉa tới, từ từ tiến lại bên cạnh anh, nhưng chưa kịp đặt mông xuống thì đã bị anh thẳng thừng đuổi ra. Nhưng với đa mặt dày đắp thêm cả tấn phần, ả nào chịu bỏ cuộc, vờ ồng a ồng ọ, khóc lóc với anh. ả nói:

- Sao anh lại nỡ ruồng bỏ em? Anh nhìn xem, em có gì mà anh không thích? Cả cơ thể em hoàn chỉnh thế này, không phải ai em cũng cho đâu!

Kiyoshi nghe thế liền muốn nôn hết số rượu lúc nãy vừa uống lên người ả. Anh nói:

- Hoàn chỉnh? Toàn silicon thì hoàn chỉnh nổi gì? Cô còn chưa bằng 1/1000 người vợ của tôi.

Rồi anh cầm ly rượu lên uống. ả vẫn chưa chịu đi, lại ồng ọ nói:

- Vợ anh là ai? Em nói anh nghe nhé, không ai đẹp HOÀN HẢO được như em đâu!

“Phụt”

Lượng rượu anh vừa uống chưa kịp nuốt vào đã nằm hết trên “mặt phần” của ả. ả la lên rồi lấy khăn giấy lau lấy lau để, phần son cũng thế mà be bết hết cả lên.

- Nè anh kia, anh có cần quá đáng thế không? Anh đúng là có mắt như mù, người ĐẸP ở trước mặt mà còn vậy hả?

“Ào”

Lần này không phải một ngụm nước mà là nguyên xô nước. Ai đó đã đổ cả xô nước đầy lên đầu ả, còn “tốt bụng” để luôn cái xô trên đó. Người đó không ai khác ngoài Yori. Bên cạnh cô còn có một người con gái. Cô gái này lúc trước là một tomboy, còn bây giờ là một người con gái chính hiệu, người này còn ai khác ngoài Chikako.

Vì sao Ken và Chikako lại ở đây?

Chuyện là Ken và Chikako sau một khoảng thời gian tìm hiểu, đồng thời cũng để Chikako thay đổi bản thân, cuối cùng hai người đã cưới và tuần trăng mật của hai người là ở Nhật Bản xinh đẹp, đầy thơ mộng này. Sáng hôm nay, bằng cách nào đó mà họ tìm được nhà của cô và anh. Cô và Chikako thì đi rủ nhau đi mua sắm, còn anh và Ken thì đi bar. Và diễn biến câu chuyện thì như phía trên.

Quán bar nhạc đang ồn ào bỗng im hẳn, tất cả mọi người đều lặng thinh để xem “kịch”. Một số người là khách VIP trong đây đều lắc đầu, vì họ biết, cái ả đang ướm nhẹng ngồi đó chính là chị đại của quán bar này, ai đụng vào ả sẽ không có kết thúc đẹp. Nhưng họ đã không biết rằng, Yori là chị đại của chị đại luôn ấy chứ.

- Con kia, mày là ai? - Ả trưng ra bộ mặt phần son lem từm lum, chu môi lên mà nói với Yori.

- Tao là vợ của anh ấy, Machiko Yori.

“Vù...vèo...”

Vài cơn gió thổi qua (?), tất cả người trong quán bar đều bỏ chạy hết. Ả ta không hiểu vì sao mọi người bỏ chạy, vẫn cứ ngهنh mặt lên với Yori. Tất cả mọi người đều biết đến “ma vương Yori” từng một thời “tung hoành” ở thế giới ngầm cùng với Kiyoshi, tuy giờ hai người đã “rửa tay gác súng” nhưng tiếng tăm vẫn nổi như cồn. Ả chắc suốt ngày đi của trai nên không biết đến cô.

- Tao không cần biết mày là con nào, nhưng đây là địa bàn của tao, mày không có quyền làm càn. - Ả chỉ chỗ vào mặt cô, nói chuyện thì “mưa” bay tứ tung. (^^)

- Chikako này, tớ nhớ trần nhà đâu có thùng đâu mà mưa lấm thế? - Yori vẫn bình thản nói đùa với Chikako.

- Mày...mày được lấm! Tao nói mày biết, tao là cung bọ cạp, một khi mày đụng đến lòng tự trọng của tao là tao không để yên lấm! Mày tưởng mày là ai? (cung bọ cạp :v)

- Ủa, tôi nhớ cô cung song ngư mà? - Một anh chàng đứng ở quầy pha chế rượu bất ngờ lên tiếng khiến mặt ả đỏ bừng bừng vì tức giận.

- CẬM! Ở đây ai là chủ? - Ả quay sang mắng anh chàng kia.

- Chủ hả? Chủ là chồng của bạn thân cô ấy!

“Bộp...bộp...bộp”

Takagi và Haruko không biết từ đâu đi ra, vừa đi vừa vỗ tay, còn cười khoái chí.

- Chikako, đến đưa Ken về nhà trước đi.

Chikako nghe Yori nói liền đi đến dìu Ken ra ngoài, nơi có một chiếc xe đã đỗ sẵn.

- Ủa, bar này của cậu à? - Kiyoshi hỏi.

- Ừ. Mình mở lâu rồi mà chưa có dịp giới thiệu. - Takagi cười cười, rồi quay sang ả ta, nói. - Cô là chủ chỗ này khi nào thế?

- Anh...anh...mấy người đừng có ỷ đồng hiệp yếu! - Ả nói.

- Không không, chỉ có hai mình thôi, họ không nhúng tay vào chuyện này! - Yori lên tiếng.

- Hừ. Mày à? Có lẽ mày chưa nghe danh tao, tao là chị đại của cái quán bar...

- Còn cô ấy là chị đại của tất cả chị đại đấy bà cô! - Anh chàng lúc nãy lại lên tiếng.

Ả tức giận đến mức đầu muốn bốc hỏa tới nơi, tay thì nắm thành nắm đấm. Ả vừa định xông tới đánh anh chàng kia thì bị Kiyoshi xô ra, ả ta ngã xuống cái bàn gần đó.

- Đánh con gái mà không biết nhục à? - Ầ hét lên.

- Kiyoshi, đừng đánh phụ nữ dù chỉ một cành hoa! - Takagi lắc lắc đầu nói.

- ...Mà hãy dùng khăn mùi xoa, bọc thêm vài cục đá! - Yori tiếp lời.

Yori nhẹ nhàng tiến lại gần ả, nhấn tâm đập lên bàn tay với những móng tay sơn lòe loẹt. Cô nói:

- Để chị nói cứng nghe, bớt đi cua trai mà lên mạng để biết thêm thông tin nhé! Hôm nay chị tha cứng, đừng để chị gặp cứng thêm lần nào nữa!

Nhìn vào ánh mắt sắc bén của Yori, ả sợ đến trán đổ đầy mồ hôi. Sau khi cô đi khỏi thì lại đứng lên chải rửa:

- Mày tưởng tao sợ mày à?

Bỗng cô tự dưng đi vào khiến ả giật mình, trượt chân mà té xuống bàn một lần nữa.

- Ầ, nhớ, lần sau đừng động đến chồng chị nhé cưng! Cậu kia, cái xô của tôi đâu??

Anh chàng lúc nãy cầm cái xô mà cô để trên bàn ra. Cô vỗ vỗ vai anh chàng đo, nói:

- Cố gắng làm việc. Ầ, Takagi bảo cậu sẽ được thăng chức làm quản lí, lúc đó nhớ lướt bớt một số thành phần gây loạn nhé!

- Vâng, tôi sẽ làm vậy! Cảm ơn nhiều.

Yori nở nụ cười rồi đi ra ngoài. Ầ ta khó khăn đứng dậy sau hai trận té, mồm mép lại tiếp tục “phun mưa”:

- Quản lí cơ đấy! Nhưng nếu mày dám đuổi tao, tao sẽ không để yên đâu!

- Thôi đi bà cô, cô chỉ mạnh mồm chứ chẳng được gì. Giờ đi nhanh đi, tôi phải dọn dẹp nữa!

Ầ nhăn nhó mặt mũi, dậm dậm chân mấy cái rồi nguẩy mông đi. Và mấy ngày sau đó, nghe nói công ty gia đình ả đã bị phá sản và không ai nghe đến danh tính ả nữa.

TBC...

ta cầm- bách rồi đây! Fic này khoảng 2 ngoại truyện nữa là hoàn nhé!

63. Ngoại Truyện 3: Natsu.

Một ngày nọ, hai vợ chồng cô đang tình tình tứ tứ ngồi xem phim...kinh dị. Hai người họ bình thần ngồi xem, đối với hai người, những tiếng hét cùng những hình ảnh rợn người trên màn hình đó chẳng là gì cả, nhiều khi mấy cảnh máu me hai người đã thấy ở ngoài đời rồi cơ, nhiều là đẳng khác.

Bỗng, Kiyoshi hỏi cô:

- Nếu một ngày anh trở nên xấu xí thì em còn yêu anh không?

Cô chần chừ một lát, nói:

- Anh đừng có nói những điều ngu ngốc ấy chứ!

- Anh biết mà, em là...

- Ấy ấy, em chưa nói xong, anh bây giờ có đẹp đâu mà xấu với chả xí!?

Mặt anh đen như nhọ nồi nhìn cô. Rồi chẳng nói chẳng rằng, anh bế bổng cô vào phòng.

Trong lúc đang nồng thắm, anh lại nói với cô:

- Yori à, anh thề với chúa là anh yêu em rất nhiều!
- Nhiều như thế nào? - Cô vòng tay lên cổ anh, ánh mắt ma mị nhìn anh.
- Nhưng anh thề với em là anh không theo đạo Chúa!

.
.

.

.

.

.

Không gian tự dừng im lặng một hồi lâu, sau đó thì chỉ nghe tiếng la đau đớn của Kiyoshi.

Cô sau khi nghe câu đó của anh liền buông tay đang ôm cổ anh ra, đứng dậy. Bằng một cú đạp, anh đã nằm bẹp dí trên giường, cô cứ thế trèo lên người anh ngồi, tay ra sức véo vào người anh khiến anh la oai oái lên. (Cho thừa!)

Sáng hôm sau.

Haruko và Takagi dung dăng dung dẻ dắt tay nhau đi vào nhà hai vợ chồng cô mà không một tiếng bấm chuông. Hai người họ bước vào phòng, mặt bỗng chốc cứng đờ hết lại.

- Anh không được nhìn!
- Em cũng vậy!

Haruko và Takagi lấy tay che mắt đối phương lại. Vậy họ đã thấy gì?

Trong một căn phòng với tông trắng và xanh nhẹ nhàng, có một chiếc giường kingsize với hai cơ thể khỏa thân đang nằm sấp lên nhau, không có một mảnh vải hay một tấm chăn nào che lại. Cảnh như thế thì Haruko và Takagi phải che mắt lại rồi.

- YA, YA, YA...Dậy ngay!

Haruko tay vẫn che mắt, mò mẫm lấy tấm chăn rút dưới sàn lên đắp cho hai con người kia. Sau khi “cảnh hot” đã được che đậy kĩ càng, Haruko lay lay Yori dậy.

- Ứm...Là ai?
- Tớ nè!
- Tớ...tớ nào? Tôi không có quen người nào...tên tớ...hơ.. - Yori lười nhác mắt nhắm mắt mở trả lời.
- Trời ạ! Là tớ, HARUKO đây!!! - Haruko lại cất giọng “vàng anh”.
- Haruko?? Là nhỏ nào?

Haruko tức giận đến đỏ mặt, vừa định lao đến chỗ cô thì liền bị Takagi ôm lại.

- Anh buông ra, em phải...
- Để lát đi! Giờ xuống dưới.

Đến giờ ăn trưa, cô và anh vui vẻ ăn uống, đùa giỡn mặc kệ Haruko đang mặt mày hậm hực ngồi bên cạnh, hàn khí tỏa ra xung quanh cơ hồ như muốn làm đông băng hết mấy món ăn nóng hổi trên bàn.

- Haruko, hôm nay cậu sao vậy? - Yori trưng bộ mặt ngây thơ hỏi.
- Cậu lúc nãy bảo cậu không quen biết tớ mà!
- Có...có hả? - Yori cười gượng.

- Định nói cho cậu một chuyện mà cậu...

- Ai bắt cậu nói đầu? - Yori làm lơ, cúi xuống ăn cơm tiếp.

- Cậu...cậu...haiz...tớ bỏ cuộc! Về thôi Takagi! - Haruko kéo tay Takagi đứng dậy, liền bị cô kéo lại.

- Ế! Ế! Ế! - Cô gọi với lại.

- Ế gì? Ở đây ai cũng có vợ có chồng mà ế gì?

- Thôi mà Haruko, hôm nay cậu sao thế?

- Thôi, khi nào tới thì cậu biết!

Rồi Haruko lôi Takagi trong khi cậu đang cố ăn cho xong bát cơm. Yori ngêch mặt ra, chuyện gì vậy chứ. Bộ cô làm gì sai à, chỉ mới nói đùa một câu mà đã thế rồi.

“Ding...dong...”

Chuông cửa vang lên, cô lật đật chạy ra mở cửa nhưng lại chẳng thấy ai. Vừa định bước vào nhà thì cô thấy một dáng người ở góc cổng. Bước ra xem, cô ngạc nhiên khi thấy một bé trai đang ngồi ở đó.

- Cháu sao vậy? - Cô hỏi.

Cậu nhóc ngước lên nhìn cô, rồi lại cúi mặt xuống, nói:

- Cháu...cháu...

- Thôi, vào nhà đã.

Cô nắm tay cậu nhóc, kéo nó đứng lên, nhưng vừa đứng nó lại ngồi thụp xuống.

- Cháu bị bong gân.

Yori thương tâm nhìn nhóc, cả người nó dường như chỗ nào cũng có vết thương, rồi bế nó lên đi vào nhà. Kiyoshi khá ngạc nhiên khi thấy cô bế một cậu nhóc vào nhà.

- Ai vậy em?

- Em thấy nhóc ngồi ở cửa.

- Ừm. Nhưng giờ sao?

- Thì anh đi tìm cho nhóc một bộ đồ đi, em đi tắm cho nhóc!

Kiyoshi gạt đầu rồi rút điện thoại ra:

- Mua giúp tôi vài bộ đồ cho bé trai.

- ...

- Mấy tuổi?...Ồ...Cháu bao nhiêu tuổi? - Anh quay sang hỏi cậu nhóc.

- Dạ 7 tuổi.

- 7 tuổi! Mua nhanh rồi mang đến đây liền. Tội cho cậu 20 phút!

Kiyoshi cất điện thoại rồi nhìn cậu nhóc, nở nụ cười tươi.

- Em mang nhóc đi tắm rửa đi!

Một lát sau, sau khi cậu nhóc được tắm rửa sạch sẽ thì liền trở thành một cậu nhóc cực kì dễ thương. Đôi gò má hồng hào, đáng người có hơi gầy nhưng nhìn khá chững chạc hơn so với những nhóc cùng lứa. Tuy vậy nhưng ánh mắt của cậu nhóc lại chất chứa một nỗi buồn không thể lí giải được.

- Cháu tên gì? - Yori hỏi.

- Natsu.

- Natsu? Mỗi Natsu thôi sao? Bố mẹ cháu là ai?

Cậu nhóc lắc lắc đầu.

- Cháu không biết. Cháu lớn lên ở cô nhi viện.

Cô ngạc nhiên nhìn anh. Rồi lại hỏi cậu nhóc.

- Cô nhi viện sao? Vậy sao cháu lại ở đây?

- Cháu trốn đi.

Natsu là một cậu nhóc bị bố mẹ bỏ rơi ở trước cổng cô nhi viện. Cô nhi viện ấy nằm ở vùng ngoại ô, cách Tokyo cũng không xa mấy. Mấy sư cô ở đó đã nuôi nấng nhóc lớn đến bây giờ, mấy người bạn cùng tuổi với nhóc đa số đều được người đến nhận nuôi, chỉ còn mình nhóc. Mấy sư cô dần dần ghét bỏ nhóc, suốt ngày chỉ đánh đập, rồi bắt nhóc đi ra ngoài làm bất cứ việc gì để kiếm tiền ấy sư cô ấy. Nhưng làm gì có ai ột cậu nhóc mới vồn vẹn 7 tuổi đầu. Mỗi ngày sống ở cô nhi viện ấy, nhóc cảm thấy mình chẳng khác gì đang ở địa ngục. Sáng sớm mấy sư cô bắt nhóc đi ra ngoài làm gì thì làm, đến chiều về phải đem tiền về, nếu không sẽ bị cắt cơm hôm ấy. Đến một hôm, nhóc trộm một số tiền của sư cô lúc họ đang ngủ rồi lén bỏ đi. Số tiền nhóc trộm được chỉ đủ mua vài cái cơm nắm ăn qua ngày. Nhóc đã gắng sức chạy vào Tokyo, đến lúc mệt lả người, không còn đồng xu dính túi thì nhóc cũng đã đến được Tokyo. Hôm đó là một ngày nắng gắt đến bỏng da, nhóc đi lang thang vào một nơi toàn là những ngôi biệt thự rộng lớn, nhóc đành ngồi tạm ở một góc cửa đợi cái nắng dịu lại rồi đi tiếp nhưng lại gặp Yori. Và mọi việc lại xảy ra như trên.

Yori làm một phần cơm và một ly nước ép cho Natsu. Rồi lại kéo anh vào một góc bếp.

- Mình...nhận nuôi Natsu nhé! Hoàn cảnh nhóc em thấy tội nghiệp quá!

Anh tròn to mắt nhìn cô.

- Đi mà chồng! - Cô nắm tay anh lắc lắc.

- Hm...để anh nghĩ đã...

- Nhanh lên.

- Rồi rồi, nhận thì nhận!

Cô vui mừng ôm chầm lấy anh rồi rướn người hôn chụt vào má anh một cái. Vừa định đi ra bàn ăn với Natsu thì thấy nhóc đã đứng đó từ bao giờ, tay cầm cái đĩa và cái ly rỗng.

- À...hì hì...cháu còn đói không?? - Yori buông anh ra, cười trừ.

- Dạ không. Cháu cảm ơn cô chú nhiều, giờ cháu xin phép đi!

- Ấy ấy, đợi một lát.

Cô vội vàng kéo nhóc ra phòng khách ngồi.

- Cô chú sẽ nhận nuôi cháu!

Natsu ngạc nhiên nhìn cặp vợ chồng trước mặt.

- Cô...cô nói thật ạ?

- Ừm. Thế nào, con trai?

Natsu mừng đến độ nước mắt rơi lã chã, nhóc cứ nghĩ đến suốt đời này sẽ mãi làm kẻ cô độc ở trên đời này chứ.

- Đừng khóc chứ! - Cô lau nước mắt cho Natsu.

- Cháu cảm ơn cô chú nhiều lắm!

- Phải gọi là bố mẹ chứ! - Anh xoa đầu nhóc, cười cười.

- Dạ, bố, mẹ!

- Ừm. Con đã 7 tuổi, đến tuổi đi học rồi đấy! Anh, làm hồ sơ nhập học cho Natsu nhé!

Anh gật đầu.

Và thế là trong gia đình cô đã có thêm một thành viên nhí cực kì đáng yêu. Haruko và Takagi ngày nào cũng sang nhà cô, còn đem rất nhiều đồ chơi cho Natsu. Và có thêm một điều ngạc nhiên nữa, Haruko đã mang thai. Vậy là sắp có thêm một đứa bé nữa rồi.

TBC...

hơi nhàm :))) nhưng nt sau au sẽ bù lại cho :)))

64. Ngoại Truyện 4: “bắt Cóc” Thử Lòng.

Ta trở lại rồi đây!!

Mười mấy năm sau.

Tại một vườn hoa lãng mạn với đủ các loại hoa màu sắc sặc sỡ, ong bướm bay khắp nơi. (=~=) Có một đôi “uyên ương” đang rượt đuổi nhau chạy vòng vòng. Một cô gái với vóc dáng nhỏ bé đang cầm trên tay chiếc dép, đuổi theo một cậu trai cao hơn cô gái cả một cái đầu.

- Jiro, trả vở em làm bài!

- Không thích.

- Trả đây!

- Không.

.

.

.

Cậu trai ấy tên là Usami Jiro, là con mang nặng đẻ đau của Haruko và Takagi, còn cô gái kia là Saito Akane, khỏi nói chắc ai cũng biết là cô con gái của vợ chồng Kiyoshi.

Jiro lớn hơn Akane một tuổi. Từ bé hai anh em thường chơi chung với nhau nên ai nhìn vào cũng nói đây chắc chắn sẽ là một cặp thanh mai trúc mã rất đẹp. Năm nay Jiro lớp 11, còn Akane thì vừa vào lớp 10. Việc chơi thân từ tấm bé đến giờ nên đi đâu cũng có nhau, trong trường cũng vậy nên Jiro và Akane là cặp đôi nổi nhất trường.

.

.

.

- Anh Jiro, trả vở em làm bài tập, không là cô phạt em mất! - Akane với đôi chân ngắn vẫn đang cố đuổi theo Jiro chân dài kia.

- Bị phạt thì anh bảo kê cho em!

- Không được! Trả đây.

Ngày mai lớp nó có 2 tiết toán, mà hình như bà cô toán rất ghét Akane nên không tiết nào nó không bị gọi tên. Có hôm nó quên vở bài tập ở nhà, bà cô liền bắt nó đứng phạt ở cuối lớp. Đúng lúc ấy Jiro chợt đi ngang, thấy nó bị vậy liền viện cớ kéo nó đi ra ngoài nên nó đã thoát khỏi việc bị phạt ấy. Nhưng cũng vì

chuyện đó mà Akane nó đã được bà cô ưu ái cho cả núi bài tập, nhiều gấp ba lần mấy học sinh khác trong lớp.

Bài tập vừa định lấy ra làm thì đã bị người kia lấy mất, Akane tức tối chạy theo lấy lại nhưng khổ nỗi chân ngắn nên hơi khó khăn.

- Jiro!!!! Trả đây cho em!

Akane đứng lại, chống tay lên gối thở hồng hộc vì mệt. Jiro thấy vậy liền đứng lại, gương mặt nở nụ cười tinh nghịch, dưới ánh hoàng hôn đang dần buông, trông hẳn chẳng khác gì một hoàng tử trong truyện tranh.

- Này, trả đây! Có gì khó cứ bảo anh, bà cô già đó đúng là nham hiểm mà.

Jiro tiến đến gần Akane, trả vở cho nó rồi xoa xoa mái tóc mềm mượt của nó. Cảm nhận được bàn tay hẳn đang xoa đầu mình, mặt nó đỏ lên. Giật lấy cuốn vở, nó ba chân bốn cẳng chạy vào nhà làm hẳn đứng đờ ra một hồi lâu.

Trời sắp tối, một chiếc xe cắm trại không biết đã đậu trước cổng nhà từ lúc nào. Trong nhà la liệt toàn là vali, đếm đi đếm lại cũng gần chục cái. Chuyến đi này là do Kiyoshi và Takagi đã đặt để hai cặp vợ chồng đi chơi, cũng đã mười mấy năm rồi họ chưa đi chơi một lần nào.

- Akane, Jiro, hai đứa ở nhà trông nhà cẩn thận, ngày mai đi ra sân bay đón chị Rian và anh Natsu về, biết chưa? - Yori chống tay lên hông, dặn dò.

- Dạ.

- Còn nữa, nhớ khóa cửa cẩn thận, lúc này tivi có nói đêm nay ở đây có thể sẽ có mưa to đấy.

- Chỗ bố mẹ không mưa sao ạ? - Akane hỏi lại.

- Không. Bọn ta đi ngoài vùng ngoại ô nên không bị ảnh hưởng.

- Vậy ạ? Tụi con biết rồi. Mẹ đi nhanh đi kéo trời tối.

- Ủ. À còn nữa, phải ăn uống cho đầy đủ, Jiro, con không được để con bé bỏ bữa.

- Con biết rồi mà, mẹ đi nhanh đi.

Akane vội vội vàng vàng đẩy người mẹ yêu quý của mình lên xe trước khi phải nghe thêm nhiều lời dặn dò khác. Nó và Jiro cũng đã mười mấy tuổi rồi, còn nhỏ nữa đâu mà sao lại dặn dò kĩ lưỡng thế chứ.

Đợi chiếc xe đi mất hút, Akane mới thở phào, nó hỏi Jiro:

- Anh, chị Rian là ai?

- Mai rồi em biết!

Dù còn thắc mắc nhưng nó mặc kệ. Rồi nó nhảy phóc lên sofa ngồi, bật tivi lên xem. Đến giờ của những bộ phim Hàn Quốc mà nó yêu thích rồi. Màn hình tivi đang chiếu cảnh về những cuộc tình suốt kiếp, Akane xem mà hai mắt đỏ hoe, rưng rưng nước, chốc chốc lại rút một tờ khăn giấy lau nước mắt nước mũi đang tèm lem trên gương mặt.

Jiro khẽ lắc đầu. Rồi trong đầu hẳn bỗng nảy ra một ý. Tiến lại ngồi gần Akane, nhân lúc nó không để ý liền lấy điều khiển tivi mà bấm chuyển kênh khác.

Phim đang đến đoạn cao trào tự dưng bị cắt ngang, Akane tức giận trừng mắt nhìn Jiro.

- Anh làm gì vậy? Em đang xem hay mà!

- Anh thấy có gì hay đâu, toàn mấy cảnh yêu đương sến chảy nước!

- Mặc kệ em, đưa điều khiển đây! - Akane chồm người qua lấy điều khiển nhưng Jiro lại ném nó tận tít xa, pin văng luôn ra ngoài.

- Sao em không thử xem phim này đi, cũng hay lắm!

- Không.

- Xem một chút thôi!
- Không!
- Vậy thôi. Phim này cũng nhiều cảnh lãng mạn lắm đấy!
- ... Được rồi, chỉ một lần thôi đấy!

Jiro cười ranh mãnh choàng tay qua vai Akane, thông thả ngồi xem. Xem được một đoạn, mặt mày Akane bắt đầu xanh dần, nó nhận ra đây không phải là phim lãng mạn, mà là phim ma. Nó vốn là người sợ mà nhất trong nhà, Jiro biết điều đó nhưng vẫn rủ nó xem chung. Quá đáng mà.

Màn hình rộng đang tràn ngập hình ảnh những con ma trắng toát, cả thân người toàn một màu đỏ của máu. Hai con mắt bị rơi ra ngoài, lặn lông lốc trên mặt đất, tim phổi đều bị moi hết ra, nhìn vào thấy một lỗ lớn trước thân người, còn thấy được cả những khúc xương đang dần bị chuột cắn phá.

Akane hoảng hốt ôm chặt lấy người Jiro, hấn vồ vồ vai nó, nở nụ cười tươi cực kì.

Tiếng nhạc rừng rợn cùng tiếng thét chói tai phát ra từ tivi, tất cả như từ từ đi vào đôi tai nó. Rùng người, nó cố bịt tai lại để không phải nghe những âm thanh ấy cứ lọt vào. Nó quay mặt vào Jiro rồi khóc nức lên. Nó phải trải qua gần một giờ đồng hồ bộ phim mới kết thúc. Tất nhiên là giữa phim nó có thể bỏ đi lên phòng để khỏi phải coi nữa, nhưng nó lại bị ám ảnh bởi những con ma ấy nên không dám đi, đành ôm Jiro, úp mặt vào cánh tay hắn để không phải thấy những hình ảnh đáng sợ trên màn hình lớn.

- Anh...quá đáng lắm! - Akane sau khi hết phim, định thần lại một lúc rồi nói.
- Phim rõ ràng hay hơn nhiều sơ với mấy phim em xem mà! - Jiro nói đùa.
- Anh...anh...em ghét anh!

Toan định bỏ đi, Akane bị Jiro kéo lại, nó ngã vào lòng hắn. Chưa kịp ngồi lại đằng hoàng, hắn nâng cằm nó lên rồi áp môi vào. Môi hắn hơi lành lạnh nhưng nó lại cảm thấy rất ấm áp, như có một luồng điện chạy thẳng vào người nó.

- Anh...sao anh...
- Em ghét anh?

- ...

Đôi mắt Akane mở to, nó nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen hút hồn của hắn, mặt bỗng đỏ lên.

- Anh...phải đền bù cho em!
- Sao? - Jiro ngạc nhiên.
- Nụ hôn đầu của em!
- Cũng là nụ hôn đầu của anh!

Akane đơ người ra, mặt càng thêm đỏ. Bỗng...

“Rầm, xoẹt”

Trên nền trời tối đen, một tia chớp đánh ngang, lóe sáng cả vùng trời. Rồi mưa dần tí tách rơi, ngày càng nặng hạt.

Akane bị tiếng hét làm cho hoảng sợ, choàng tay ôm lấy Jiro. Ngoài ma ra thì nó cũng sợ chớp lắm.

- Em sợ! - Nó úp mặt vào lồng ngực hắn, khẽ thì thầm.
- Có anh đây! Cũng trễ rồi, ta lên ngủ nhé! Đợi anh đóng cửa đã.

Jiro nhẹ nhàng đặt Akane lên sofa, rồi đi đóng cửa lại. Xong xuôi tất cả, hắn tiến lại trước Akane, bế nó lên và đi lên phòng.

- Jiro, ở lại đây đi. - Akane vội níu áo Jiro lại khi thấy hắn chuẩn bị bước ra khỏi phòng.

- Em sợ à?

Akane ngượng ngùng gật đầu.

- Anh biết rồi! Giờ em vào tắm đi.

- Nhớ đừng bỏ em một mình.

Jiro mỉm cười, gật đầu. Akane lúc này mới thở nhẹ ra, đi vào phòng tắm. Nó tắm một cách nhanh chóng rồi trở ra, trèo lên giường ngồi.

- Đợi anh nhé!

Tiếng nước phòng tắm vang vọng, Akane lại ngồi thừ ra trên giường. Trong đầu nó giờ này chỉ tràn ngập hình ảnh những con ma lúc nãy. Dù nó biết nếu mình không xem sẽ đỡ sợ hơn, nhưng vì tính tò mò của nó, nó lại mở mắt xem. Và cuối cùng lại thành ra như bây giờ.

Mãi cố gắng xóa những hình ảnh ấy ra khỏi đầu mà Akane đã không biết tiếng nước từ phòng tắm đã tắt từ bao giờ. Jiro bước ra ngoài, mái tóc ướt nước rũ xuống, từng giọt chảy nhẹ xuống gương mặt hấn, dần rơi xuống tấm ngực trần rắn chắc. Akane nhìn hấn, hấn không mặc áo, chiếc quần jean vẫn còn chưa cài xăng-tuýt. Mặt nó đỏ lên, hình ảnh những con ma trong đầu nó bỗng nhiên biến mất hết, chỉ còn lại hình dáng quyến rũ của người con trai trước mặt.

Jiro kéo dưới giường ra một tấm đệm nhỏ và một cái chăn, trải xuống sàn. Akane nhìn mái tóc vẫn còn ướt của hấn, nó chột kéo hấn lại rồi ẩn lên giường ngồi. Lấy trong tủ ra cái máy sấy, nó sấy tóc cho hấn.

- Anh không sợ bị cảm sao?

- Anh quen rồi!

- Hay thật! Sao anh không chú ý đến sức khỏe mình một chút nào hết vậy? - Akane giọng điệu có phần trách móc.

- Em...đang lo lắng cho anh sao?

- À thì...em...em... Thôi, xong rồi đấy!

Jiro khẽ cười, xoay người lại hôn nhẹ lên trán nó một cái rồi bước xuống giường. Hấn tắt đèn, căn phòng chìm ngập trong bóng tối, mưa vẫn cứ rơi rả rích bên ngoài, ít ra thì cũng không còn sấm sét nữa.

Akane trùm chăn kín người, nó bỗng cảm thấy rất lạ. Từ nhỏ đến giờ hấn vẫn hôn nó trước khi đi ngủ, thế nhưng hôm nay cảm giác rất lạ, chắc bắt nguồn từ nụ hôn lúc nãy.

Buổi sáng sớm tại vùng ngoại ô thành phố.

Do không ảnh hưởng bởi cơn mưa nên không khí nơi đây không lạnh, có phần thoáng đãng hơn rất nhiều so với phần thị xa hoa. Mặt trời đã bắt đầu lộ dạng, như nhuộm vàng cả một vùng trời xanh. Mây trắng bồng bênh nhẹ nhẹ trôi, luồng gió mát nhẹ nhẹ thổi qua. Khung cảnh hết sức đẹp đẽ.

“Reng...Reng...”

Haruko đang vui mình vào lòng ngực Takagi thì bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Cả hai người đều giật mình tỉnh dậy.

- Gì?

- Mẹ, Akane bị bắt cóc rồi. - Tiếng Jiro vọng lại bên kia đầu dây.

- À...ừ...Hả?? Con nói gì vậy Jiro?

- Mọi người về nhanh đi.

- Ừ.

Haruko tỉnh ngủ hấn, nhỡ lay Takagi vẫn đang gục gào bên cạnh mình.

- Anh, dậy đi. Ta phải về thôi. Có chuyện lớn rồi?

- Chuyện gì?

- Chuyện gì mà ồn ào quá vậy Haruko? - Yori cùng Kiyoshi từ phòng bên cạnh đi qua, mặt vẫn còn ngái ngủ.

- Jiro nói...Akane bị bắt cóc rồi!

Phải mất mấy giây say, bộ não của ba người kia mới ngấm dần câu nói của Haruko, rồi cùng nhau hoảng hốt.

- Mau thu dọn, không còn thời gian đâu.

Sáng nay, khi tỉnh dậy thì Jiro thấy đầu mình cứ ong ong lên, nhìn lên giường thì không thấy Akane đâu. Hắn hoảng hốt chạy khắp nhà tìm. Ngày thường Akane ngủ dậy rất trễ, hôm nay mới sáng sớm thế này đã không thấy đâu là có chuyện không hay xảy ra.

Tìm hết mọi góc ngách trong nhà vẫn không thấy, Jiro chạy lại vào phòng thì thấy một tờ giấy note ở trên đầu giường.

“Cho phép tôi đưa cô bé này đi nhé! Tôi sẽ không làm gì phạm pháp đâu.^^”

Hoảng hốt tột cùng, Jiro liền rút điện thoại gọi cho Haruko.

.

.

.

- Jiro, con nói rõ lại ẹ nghe xem nào!

Xe vừa đậu lại trước cổng, Haruko đã chạy vội vào nhà. Thấy Jiro ngồi ở phòng khách liền chạy tới nói.

- Thì...thì...sáng con dậy đã không thấy em ấy đâu, tìm thì thấy tờ giấy này!

Jiro đưa tờ giấy note cho Haruko, nhưng nhỏ chưa kịp cầm đã bị Yori giật lấy. Cô nhìn nhìn một hồi rồi trả lại cho Haruko, nói với giọng khá bình thản:

- Con cho người đi tìm đi!

Rồi kéo ba người còn lại lên lầu trong sự tò mò của Jiro. Ba người kia ngơ ngác ngác không hiểu vì sao Yori lại kéo mình lên đây đột ngột như vậy.

- Yori, sao em lại kéo lên đây? - Kiyoshi lên tiếng hỏi.

- Anh nhìn đi, nhìn kỹ nét chữ đi! - Yori lại giật tờ giấy trên tay Haruko đưa cho Kiyoshi.

Vài giây sau, gương mặt Kiyoshi giãn ra, anh à lên một tiếng.

- Để tớ nói cho hai cậu nghe...

Yori thì thầm thủ thỉ cho Haruko và Takagi, rồi sau đó bọn họ nhìn nhau cười ám muội.

Tại một căn nhà gỗ nhỏ cũ kỹ, rong rêu đã bám vào những vách tường gần như mục nát, mùi ẩm mốc bốc lên. Thật khó chịu.

Akane bị trói vào một cái ghế ngay giữa nhà, mắt bị bịt lại, miệng bị dán một miếng băng keo to đùng. Nó có vẻ vẫn đang hôn mê. Chợt, cửa mở ra, một chàng trai và một cô gái bước vào. Đèn được bật lên, rọi thẳng vào người Akane. Dù bị bắt cóc nhưng người Akane vẫn còn rất lạnh lặn, không giống như những vụ bắt cóc khác.

- Chị, chị có chắc là mai họ sẽ tìm đến được không?

- Còn phải hỏi? Có ai bắt cóc mà ghi giấy để lại như em không? Mà có khi là đêm nay là mò tới rồi ấy.

- Nhưng chắc cậu ấy không nhận ra sớm đâu, chỉ trừ mấy người kia thôi.

Cuộc đối thoại đã được Akane nghe thấy hết. Nó thấy rất lạ, bắt cóc kiểu gì mà họ có thể đoán ra được nó sẽ được cứu trong nay mai chứ. Thật lạ mà. Nhưng có một điều nó thắc mắc, dường như nó đã nghe giọng nói vừa chàng trai ấy ở đâu đó rồi.

- Em ở lại trông đi, chị đi mua đồ.

Rồi cô gái đi khỏi. Chàng trai khoe môi nhếch cao, tiến lại gần Akane. Cậu ta hơi nâng gương mặt nó lên xem xét, rồi nói khẽ:

- Anh chỉ bắt đắc dĩ thôi, đừng trách anh. Anh không muốn em rơi vào tay một thằng thiếu trách nhiệm. Xin lỗi trước nhé!

Akane lúc này lại nghe rõ, rất rõ giọng nói ấy. Nó cố lục lọi trong trí nhớ của mình về giọng nói này. Ah...hình như là giọng của...

- Yori, nếu cậu là nó, cậu sẽ mang Akane đi đâu?

- Theo tính của nó,...tớ cũng chả biết nữa!

- Trời ạ! Yori, cậu có phải mẹ nó không vậy?

- Phải. Nói đùa thôi, chứ tớ biết tổng rồi!

- Nói tớ nghe.

- Là như vậy...

Yori hầu như không lo lắng về việc con gái mình bị bắt cóc. Nhờ bức thư mà tên bắt cóc để lại, cô đã nhận ra được nét chữ với lại cách viết cực kì quen thuộc. Nếu không phải là thằng con quý tử của cô thì còn ai vào đây nữa chứ. Thiệt tình, nó xa cô mấy năm trời để đi theo người chị nó yêu, đến lúc về không báo một tiếng, còn bày trò bắt cóc với cô. Ngốc quá mà.

Nói thẳng ra là Natsu và Rian làm đấy. Hai người đã lên kế hoạch cho lần trở về “hoành tráng” này bằng một màn bắt cóc. Vừa thử xem bố mẹ còn nhớ mình không, vừa muốn biết được tình cảm Jiro đối với Akane là như thế nào. Một mũi tên trúng hai đích.

Nhân đây xin kể thêm về việc vì sao Natsu lại ở cùng Rian. E hèm...Lúc nhỏ, Rian và bà Diệp đã về nước để thăm Yori vừa sinh con xong, Natsu lúc ấy tròn bảy tuổi. Một cậu nhóc bảy tuổi, khi gặp Rian bỗng dưng đem lòng mến mộ (nói trắng ra là yêu ấy!) nhưng lại không được Rian đáp lại. Vì thế cậu nhóc đã nài nỉ mẹ mình cho qua sống cùng với Rian, với lí do hết sức chính đáng: qua nhờ chị Rian dạy kèm để biết thêm kiến thức. Và sau mấy năm trời, nhờ sự “bám dính như sam” của mình, cậu nhóc đã nhận được tình cảm đáp lại của Rian. Và chuyện này thì Yori đương nhiên là biết hết rồi. (Rian là cháu Yori, còn Natsu chỉ là con nuôi nên hai đứa đến với nhau cũng chả sao.)

- Vậy ta đi thôi! Biết chỗ rồi còn đâu. - Haruko sốt sắn định đứng lên thì bị Yori kéo lại.

- Cứ để Jiro lo việc này. Cậu biết đấy, thử lòng.

- À, ừ. Hihi.

Vận động hết tất cả người quen nhờ tìm giúp manh mối, bây giờ, cả người Jiro đều rã rời. Bây giờ, trong đầu hắn chỉ có Akane, đi đâu cũng thấy hình ảnh nó. Và giờ, hắn đã nhận ra, hắn yêu nó nhiều lắm. Vì nó mà hắn đã suýt giết người.

Lúc chiều ở quán bar, khi đang gặp mặt đám bạn để nhờ họ tìm giúp manh mối, tự dưng có một ả nào đó đi tới. ả ta tự tiện ngồi xuống đùi hắn, tay vòng qua ôm cổ hắn để áp sát vòng một khùng kia vào người hắn, miệng thì cứ lạnh lạnh cái giọng nói ngọt đến rợn người:

- Anh, anh là người mới sao? Để em phục vụ anh nhé, “mới” đang hoàng đấy!

Jiro nhìn ả ta, không nói gì. Rồi lại nhìn lũ bạn của mình, hắn đưa ra một tấm ảnh của Akane, hất cằm nói:

- Tìm giúp tao người này! Hãy định vị điện thoại của cô ấy, số ở phía sau hình.

- Chà chà, ai vậy? Ai mà được lọt vào mắt xanh của Jiro nhà ta vậy?

- Nhìn dễ thương quá!

Lũ bạn hắn cầm tấm hình, khen lấy khen để. Ắt kia thấy vậy liền giật lấy tấm hình, không để ý đến sắc mặt của Jiro mà nói:

- Con này là ai vậy? Nhìn xấu quá! Anh, mắt thẩm mỹ anh tệ thế sao?

Lũ bạn hắn thấy sắc mặt hắn đã tối sầm, liền nhanh chóng lấy lại tấm hình rồi chuồn đi trước. Bọn họ hiểu hắn quá mà, một khi hắn im lặng không nói gì là có chuyện sắp sửa xảy ra, có đứa ngốc mới ở lại hứng đòn. Diễn hình cô ả kia, sắp gặp họa tới nơi mà vẫn ngồi ổng a ổng ọ.

- Anh, con nhỏ đó là ai vậy? Nhan sắc không bằng một góc của em, anh kệ nó đi, đêm nay em phục vụ anh.

- Vậy sao?

- Phải. Anh nhìn em đi, cả dáng người đều chuẩn, ai nhìn cũng thèm hết. Nhưng đêm nay em nguyện mình vì anh.

- Được rồi!

Ả ta nghe vậy hí ha hí hửng kéo Jiro đứng dậy, định đưa hắn vào một căn phòng thì bị hắn tóm lại, đè vào tường.

- Anh, ở đây đông người.

- Thế sao? Cái bản mặt của cô mà còn sợ đông người? Cô nghĩ cô là ai mà làm chuyện đó với tôi?

- Anh, anh nói gì vậy?

- Người con gái ấy là người yêu tôi, nói cho cô biết, nhìn từ trên xuống dưới của cô chỉ thấy toàn đồ giả.

- Rõ ràng là em đẹp hơn con nhỏ...A...đau...buông...

Ả chưa kịp nói hết thì đã bị Jiro bóp chặt cổ, hơi thở bị nghẹn lại. Gương mặt trát phấn của ả phút chốc đã trắng bạch. Mắt Jiro hằn lên một tia máu, hắn muốn giết cái người này ngay tại đây. Nhưng nghĩ đến Akane, hắn liền buông ra, nó sẽ nghĩ sao nếu biết hắn giết người. Mặc kệ ả kia đang ho sặc sụa, hắn chỉnh lại quần áo rồi đi ra về.

- Jiro, theo định vị thì cô ấy đang ở một ngôi nhà gỗ cạnh bìa rừng, cách đây không xa lắm.

Giọng người bạn vang lên đầu dây bên kia điện thoại, Jiro đã vội lên xe và phóng đi. Hắn chạy đến bìa rừng thì thấy một căn nhà gỗ nhỏ cũ kỹ nằm ở đó, xung quanh không có một bóng người, đèn trong nhà vẫn đang sáng, chắc có người.

Jiro vội vã chạy tới thật nhẹ, nhìn qua khung cửa sổ thì thấy Akane đang ngồi gục người trên ghế, cả người đang bị trói. Hắn đập mạnh cửa rồi chạy vào trong.

- A, tới rồi à. Nhanh nhẹn!

Một họng súng đen ngòm đặt sau gáy hắn, hắn lập tức bất động. Akane lúc này đã tỉnh dậy, thấy Jiro đang bị chĩa súng vào đầu thì hốt hoảng tọt cùng, nước mắt không kiềm được mà rơi lã chã.

- Jiro Usami! Cậu yêu cô gái này à?

Một giọng nói phụ nữ vang lên ở góc phòng. Jiro nhìn Akane, không chần chừ mà nói:

- Đúng. Tôi yêu cô ấy.

Akane mở to mắt ngạc nhiên.

- Vậy cậu có chắc chắn sẽ đem lại hạnh phúc cho cô ấy?
- Chắc chắn.
- Sẽ không phụ bạc cô ấy? Sẽ luôn chung thủy?
- Phải.

Jiro thấy hơi nghi ngờ. Bất cớ mà như tuyên thệ lời thề trước khi thành hôn vậy. Và giọng nói kia khá quen thuộc. Một vài hình ảnh lướt qua đầu hắn, rồi dừng lại ở gương mặt của hai người. Mặt hắn tối đen lại, khe khẽ giọng:

-Hai người...đùa như vậy không vui đâu! Anh Natsu, chị Rian.

Dứt lời, hắn nghe hai người đó bật cười. Khẩu súng sau gáy hắn được thu lại, dây trói Akane cũng được mở ra. Nó chạy nhanh lại ôm lấy hắn nhưng vì ngồi lâu mà chân tê nhức, nó khụy xuống sàn nhà. Hắn vội bế nó dậy. Ngoài cửa, vài người nữa đi vào, họ thở dài vì màn kịch lại kết thúc nhạt nhẽo thế này.

- Bố, mẹ, sao mọi người lại ở đây? - Jiro hỏi.
- Ta đến xem kịch.
- Vậy là mọi người đã biết trước rồi?

Ai cũng gật đầu.

- Natsu, Rian, hai đứa về nước thì về, bày mấy trò này làm gì? - Yori tay chống hông mắng xối xả vào hai kẻ chủ mưu vụ việc này.
- Thì tụi con chỉ muốn thử xem Jiro và Akane có yêu...
- Nhìn cũng biết rồi, thử gì mà thử?

Natsu bị Yori cốc ột cái, nhìn qua Rian mong chờ tín hiệu cầu cứu nhưng Rian chỉ liếc một cái rồi nhìn đi nơi khác.

- Akane bé bỏng, con phát biểu cảm nghĩ của con đi.
- Dạ?...Thì con...con... - Nó ngại ngùng nhìn lên hắn. - Con không biết nữa.
- Thôi, có gì về nhà rồi nói!

Khu vườn đầy gió mát. Trên xích đu, Jiro đang ngồi cùng Akane. Bỗng hắn lên tiếng:

- Akane, anh yêu em. Làm bạn gái anh đi!

Akane mặt đỏ bừng bừng. Nó siết chặt tay hắn, giọng lí nhí:

- Em...em...cũng vậy.
- Vậy là em chịu làm bạn gái anh đúng không?
- Dạ.

Dưới ánh trăng đầy lãng mạn, một nụ hôn nóng bỏng đã diễn ra.

Ở một góc vườn, có mấy người đứng xem trộm đang bị ngã và đè lên nhau. À, không ai khác ngoài hai cặp vợ chồng nhí nhố kia. Rian và Natsu thì đã bị cấm túc tại phòng trong 24 giờ để kiểm điểm vì dám bắt người không xin phép. (Lí do ngộ nhĩ?!)

- Đây, ta vào nhà chơi đi! Bốn người.

Kiyoshi lên tiếng. Anh ôm eo cô, tay lần lần xuống phía dưới mà giở trò.

- Anh này...đã ngoài ba mươi rồi đấy!

- Tớ thấy ý kiến hay đó!...A, đau quá!

- Yori, tớ và cậu đêm nay ngủ chung.

Và đêm đó, hai ông chồng đã bị hai bà vợ cho nằm ngoài sofa lạnh lẽo. Và cũng đêm đó, một cặp đôi nữa đã đến được với nhau.

Hoàn.

Trời ơi đất hỡi, cuối cùng đã hoàn hết rồi! Mừng hết biết à :))) mơn m.n nhiều vì đã ủng hộ au.

À, au đang ấp ủ dự định viết fic mới, nhưng đang phân vân không biết viết thể loại gì. Au định viết, một là lãng mạn, hường phần tung tóe, hai là buồn, nhưng một khi hường là hường dữ lắm. Ai chọn giúp au đi. Fic đảm bảo sẽ HE :)))

Chào thân ái. Hẹn ngày gặp lại :)))

65. Lảm Nhảm =)))

Cho phép con au này lảm nhảm vài điều một tí :))) Nói trắng ra là đang PR truyện mới ^3^

E hèm, thiệt ra là au đã lên ý tưởng cho truyện mới rồi, viết cũng được khoảng mấy chương rồi, định đăng lâu rồi mà do ôn thi nên chưa có thời gian :))) Giờ thi xong là khỏe rồi :))) Chắc thứ hai là au sẽ đăng chương 1 :))) m.n ủng hộ :v

Tên truyện là SAU CÓN MƯA :3 còn nội dung thì cứ đọc rồi biết à :v thể loại thì khỏi nói, hường là chủ yếu rồi :)))

Chuyên mục PR đến đây là hết :))) Cảm ơn quý vị đã quan tâm và theo dõi :))) yêu nhiều <3><3><>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-linh-toi-yeu-em>